Karıştırıcı

셰이커

Lee Hee-young

2. BASKI

YUZU

senin **edebiyatın!**

YUZU

İstanbul 2025

Karıştırıcı

셰이커

Lee Hee-young

YUZU

Lee Hee-young

Lee Hee-young, 2013'te kısa öyküsüyle 1. Kim Seungok Edebiyat Ödülü'nde Genç Yazar Ödülü'nü kazanarak edebiyat sahnesine güçlü bir giriş yaptı. O günden itibaren kaleme aldığı eserlerdeki duygusal derinlik ve hayal gücüyle genç okurların dikkatini çekiyor. 2018 yılında yayımlanan romanı *Paint* ile 12. Changbi Gençlik Edebiyat Ödülü'ne layık görüldü. Bu eser, Lee Hee-young'un gençlik edebiyatındaki yerini sağlamlaştırdı.

Nilay Özeser

1999'da İstanbulda doğdu. Ortaokul ve lise eğitimini Muğla'da tamamladı. 2023'te Erciyes Üniversitesi Kore Dili ve Edebiyatı Bölümü'nden mezun oldu. İlk çevirisi *Hyunam-Dong Kitabevi* 2024'te yayımlandı.

İÇİNDEKİLER

OTUZ İKİ
Sensiz Geçen On Üç Yıl 7

ON DOKUZ
Var Olduğun Günler 23

ON BEŞ
İlk Karşılaşmamız 53

YİRMİ
Sen Gittiğinde ve Geriye Yalnızca Sen Kaldığında 121

ON DOKUZ
Tekrar Karşılaştığımız Gün 145

OTUZ İKİ
Seni Andığımız Günler 171

OTUZ İKİ

SENSİZ GEÇEN ON ÜÇ YIL

1

"Yetişkin nedir?" diye sordu Seongjin.

Hanmin'in dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi.

"Bu sorunun cevabını bilene yetişkin deniyordur herhalde."

"Böyle aptalca bir soruya böyle zekice bir cevap..." deyip kahvesini yudumladı Nawoo. Kalbinin bu denli hızlı çarpmasının tek sebebi kafein değildi.

"Oğlum, ciddi ciddi soruyoruz şurada."

"Ben de ciddi ciddi cevap verdim işte. Nawoo'yu duymadın mı, aptalca bir soruya–"

Hanmin konuşmayı bırakıp yüksek sesle hapşırdı. Güneş sıcak yüzünü gösterse de rüzgâr sert esiyordu. Sonbaharın sonlarına doğru ıssızlaşan park rüzgârın oyun alanı olmuştu; görünmez elinin değip geçtiği yerler sessiz ve ıssızdı.

"Madem yetişkinlikten bahsediyoruz, koskoca adamlar şu buz gibi günde bankta oturmuş ne yapıyoruz?" Eliyle cebini yoklayan Hanmin mendil çıkarıp sümkürdü.

"Eh, benim temiz havaya ihtiyacım var. Bütün gün stüdyodayım, güneş yüzü göremiyorum." Seongjin gökyüzüne bakarak belli belirsiz gülümsedi. Kış güneşini andıran solgun ve kuru bir gülümsemeydi onunki. Sürekli zamanla yarıştığından olsa gerek, epey bitkin görünüyordu.

Ağaç dalına tüneyen saksağan aniden havalanınca diğer ikisinin bakışları da göğe çevrildi. Önlerinde uzanan masmavi

gökyüzü, okul üniforması giydikleri o günlerden bu yana hiç değişmemişti. Belki de zamanın akışı yalnızca insanlar için geçerli olan bir kanundu. Nawoo birdenbire derin bir boşluk hissetti. Düşündüğünden çok daha hızlı akıp gitmişti zaman.

Seongjin, "Ne kadar erken görüşürsek o kadar iyi ya işte," deyip şaka yollu Hanmin'in koluna hafifçe vurdu.

Seongjin çoğunlukla geceleri ve sabahın erken saatlerinde çalışır, en çok bu zaman aralıklarında odaklanabildiğini söylerdi. Bu huyunu muhakkak lisede edinmişti. Öğlen on ikide buluşup bir şeyler atıştırmışlar, sonra da kendilerini parkın bankında oturmuş, güneşlenirken bulmuşlardı. Aslında temiz havaya ihtiyacı olan tek kişi günün yirmi dört saatini stüdyoda geçiren Seongjin değildi. Nawoo yavaşça nefes alarak soğuk, temiz havayı içine çekti.

"Saçma değil mi? Üniversiteye girmek, işe girmek, hatta araba sürmek için bile sınavdan geçiyoruz. Ama yetişkin olmak için ne sınav var ne bir ölçüt."

Seongjin lafını bitirir bitirmez Hanmin'in sesi dalların arasında yankılandı.

"Herife bak, Koreli olduğun nasıl da belli. Takmışsın sınava, ölçüte. Yetişkinlik neymiş güzel güzel açıklayacağım şimdi, iyi dinle."

Hanmin açıklamaya girişmeden önce burnunu çekti. Lise yıllarında da ne zaman rüzgâr esmeye başlasa sinüzitle uğraşırdı, anlaşılan o ki aradan geçen yıllar hassasiyetinden hiçbir şey eksiltmemişti.

"Metroya ya da otobüse binerken ulaşım kartını kullanıyorsan genç, kredi kartını kullanıyorsan yetişkinsindir. Anladın?"

Hanmin'in kendinden emin ses tonuna karşılık Seongjin hoşnutsuz bir ifadeyle başını sağa sola salladı.

"Günümüzde gençler de kredi kartı kullanıyor yalnız."

"Laf anlatamıyoruz bir türlü. Oğlum, ödemeleri kendileri mi hallediyorlar peki? Aileleri hallediyor herhalde. Yetişkin de-

diğin ödemesini kendi yapar. Lisede de böyleydin sen. Bir şey öğretildi mi iki şey unuturdun."

Ardından Hanmin manasız yetişkinlik kriterlerini sıralamaya başladı. Restoranda *jeyuk deopbap* ve *tonkatsu* arasında seçim yapmaya çalışmadan ikisini de sipariş edebiliyorsanız yetişkindiniz. Eczaneye gittiğinizde jelibon vitaminlerinden bir değil iki paket alabiliyorsanız, bir kasiyer kimliğinizi göstermenizi istediğinde keyfiniz yerine geliyorsa, bayramlarda bilgisayarınızı yeğeninizden korumaktan çok cüzdanınızı korumayı düşünüyorsanız ve bilgisayar oyunlarını sıkıcı olduğundan değil de yorgun düştüğünüzden kapatıyorsanız yetişkindiniz.

"Kahveyi keyif için değil kafein yüzünden içiyorsan o zaman yetişkin–"

"Boş boş konuşmayı bırak da burnunu sil önce."

İkilinin atışmasını dinlerken hafifçe güldü Nawoo. On sene önce de ufak tefek meseleleri büyütüp böyle ağız dalaşına girerlerdi.

Nawoo üniversiteye başladığı zaman yetişkin olacağını düşünmüştü. Askere gidip geldiğinde, düzgün bir meslek edindiğinde; Hanmin'in de dediği gibi, kredi kartlarının borçları düzenli olarak maaş hesabından kesildiğinde kendine yetişkin diyebileceğini sanmıştı. Ne var ki tüm bu süreçten geçmiş ve bugünlere gelmiş olsa da bir yetişkin olup olmadığını kestiremiyordu. Dünya onun için hâlâ korkutucu ve zorluydu. Bir adım ötesini göremediği, etrafının yer yer bataklıkla çevrili olduğu bir hayatta kalma oyunundaydı sanki.

"Hayırdır?" diye sordu Nawoo. "Nereden çıktı bu yetişkin meselesi?"

Seongjin hemen cevap vermek yerine elindeki kahve kutusuna baktı. "Kuzenim evleniyor. Annem de bana laf çakıyor anlayacağın. Bütün gün stüdyoda duracağıma dışarı çıkıp insanlarla kaynaşmalıymışım. Sadece evlenince mi yetişkin olur insan?"

Yüzündeki hoşnutsuzluğu gizleyemeyerek, "Günümüz dünyasında böyle düşünen kaldı mı?" diye sordu Hanmin.

Evlenmek yetişkin olduğunuzu göstermezdi. O halde neydi evlilik? Sevilen kişinin daima yanında olmak mıydı? Mutluluk ve huzurun doruklarına ulaşmamızı sağlayan bir şey miydi? Bu düşünceler zihnine dolunca Nawoo'nun kalp atışı hızlandı.

"Yakında senin haberini de alırız herhalde?"

Nawoo, *ne haberi?* diye sorarcasına bakınca alaycı bir tavırla güldü Hanmin.

"Evlilik haberi işte. Daha gün belirlemediniz mi?"

Nawoo cevap vermek yerine dalgın dalgın Hanmin'e baktı. Ses tonu ve yüz ifadesi hiç inandırıcı değildi. Nawoo'dan son durumları öğrenmeye çalışıyor gibi görünmüyor, gözlerinden saklamayı beceremediği bir düşmanlık okunuyordu. Hanmin kahve kutusunu ezip dudağına çarpık bir gülümseme yerleştirdi.

"Mükemmel bir ikilisiniz sahiden. Siz ne zamandır birlikteydiniz?"

Nawoo üçünün ne zamandan beri birlikte takılmaya başladıklarını tam olarak hatırlamıyordu. Seongjin'le mezun olduktan sonra da iletişimi koparmamış, ancak Hanmin'le bir arkadaşının bebeğinin doğum günü partisinde karşılaştıktan sonra samimiyet kurmuşlardı. Lise yıllarında Hanmin'in yakın dostu bir başkasıydı.

"Liseden beri mi? Yoksa o kaza olmadan önce de–"

"Hop! Orada duralım istersen," diyerek Hanmin'in sözünü kesti Seongjin.

Derin bir nefesle içine çektiği soğuk hava keskin bir şekilde ciğerlerini delip geçerken kahvesine uzandı Nawoo.

Hanmin'in lise boyunca beraber takıldığı kişi bir zamanlar Nawoo'nun da yakın dostuydu ve dünya üzerindeki hiçbir şeyle değiştirilemeyecek kadar değerli bir varlıktı.

"Ne var, soru da mı soramıyoruz?"

"Ne diye eski defterleri açıyorsun?" diye sertçe çıkıştı Seongjin.

"Eski defterler mi? Peki, eskide kaldığı için konuşmamda da bir sakınca yok o zaman?" derken meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı Hanmin.

Nawoo yüzüne nasıl bir ifade yerleştirmesi gerektiğini, hatta şu anda nasıl bir ifadeyle baktığını dahi bilmiyordu. Kalbi rahatsız edici bir hızla çarpıyordu.

Hanmin'in kafasından geçenler açıktı. Neden keskin bakışlarla kendisini süzdüğünü, neden huzursuz olduğunu, neden öfke saçtığını biliyordu.

Kaşlarını çatarak, "Eski kafalı olduğumu mu düşünüyorsunuz? Doğrusunu isterseniz öyleyim, evet," diye mırıldandı Hanmin. "Sen hiçbir sorun görmüyor musun bu işte? Bir türlü anlayamıyorum. Başkası olsa neyse, ama Nawoo, sen nasıl böyle bir şeyi..."

"Kes artık. Kaç yıl öncesinde kalmış meseleler yüzünden olay çıkarıyorsun."

Seongjin tehditkâr bir bakış atınca Hanmin, *tam da söylemen gerekeni söyledin* der gibi baktı ona.

"Evet, yıllar önceydi. Gençlik aşkı diye küçük göremezsin ama. Teyzemle amcam da ilkokul üçte tanıştılar. Sonra evlendiler. Onlar beş yıl boyunca beraberlerdi, birbirlerinden ayrı yaşayamıyorlardı, hatırlamıyor musun?"

Hanmin yan gözle Nawoo'ya bir bakış atıp sözüne devam etti:

"Ben dikkatli olması için uyarmıştım onu. O kaza olmasaydı şimdilerde–"

"Kes sesini."

Seongjin öfkeyle bağırsa da Hanmin geri adım atmadı.

"Evlilikten konu açıldı diye söylüyorum, böyle düşünen tek ben değilim. Onun kız arkadaşının J lisesine gittiğini bizim okuldaki herkes biliyordu. Daha ilk seneden kız arkadaşını anlatıp durmamış mıydı? Okulun önündeki marketin sahibi bile duymuştur. Ama sen, onun en yakın dostu olan sen... nasıl böyle bir şey yapabildin?"

Hanmin'in omzunu sertçe kavrarken, "Sen büyüyemedin mi daha?" diye sordu Seongjin.

Aniden başı dönmeye başlayan Nawoo yavaş yavaş ayaklandı.

"Kesin şunu. Çocuk muyuz biz? Kavga edecekseniz de doğru düzgün kapışın. Benim işim var, gidiyorum."

Nawoo elini salladıktan sonra arkasını döndü ve parkı geride bıraktı. Hanmin'in hakaretleri öğle vakti gölgesi misali peşinden geliyordu.

"Yalan mı konuşuyorum? Bir başkası olsa neyse, Nawoo olacak o herif nasıl yapabildi diyorum! Kız arkadaşına bakarken aklına hiç gelmiyor mu o? Adam mezarında ters dönmüştür. İlk aşkını en yakın dostuyla..."

Parktan çıkar çıkmaz sağır edici bir korna sesi duyuldu. Nawoo yapraklarını döken ağaçların sıralandığı yolda güçsüz adımlarla ilerliyordu. Art arda içtiği kahveler fazla gelmiş olmalıydı. Kalbi hâlâ *güm güm* atıyor, görüşü bulanıklaşıyordu. Kendine gelmek için başını sallarken biri kolunu kavrayıverdi.

"Uzun zaman sonra buluşmuşuz, öyle hemen bir yere ayrılamazsın. Hanmin terfi alamadı diye oldukça stresli, öfkesini yok yere senden çıkardı." Seongjin arkasından koştuğu için kıpkırmızı kesilmişti. "Hanmin'i yolladım. Hava çok soğuk, bir yere mi otursak? Yakınlarda güzel bir kafe vardı."

Muzip gülümsemesi on yıldır hiç değişmemişti.

Seongjin sakin bir kişiliğe sahipti. Tasasız halleri bir zamanlar canını sıktığı için Nawoo'nun ona ağır laflar ettiği de olmuştu. *O zamanlar niye fark edemedim? Genç olduğum, dünyayı henüz tanımadığım için mi? Gerçi on sene geçmesine rağmen hâlâ tanımıyorum dünyayı.* Yine de en azından Seongjin hakkında bir şey öğrenmişti; onu bugün olduğu kişi yapan şey, tam da bu rahat ve sakin kişiliğiydi. Belki de bunun sebebi kendine duyduğu güvendi. Nawoo, Seongjin'in elde ettiği başarılardan ziyade onun o sağlam özgüvenine imreniyordu.

Seongjin'in elinin üstüne hafifçe vurdu.

"Sonra. Gerçekten gitmem gereken bir yer var."

"Onun söyledikleri yüzünden..."

Nawoo halsizce gülümseyip başını sallarken, "İşini seviyorsun biliyorum, ama sağlığını da düşün biraz. Çok yorgun görünüyorsun," dedi.

Seongjin'in kan çanağına dönmüş gözleriyle yüzündeki derin yorgunluk izleri içine dert olmuştu. İş peşinde koşa koşa hasta düşeceğinden endişeleniyordu. Nawoo bir daha o acıyı tatmak, tüm yüreğiyle değer verdiği birini kaybetmek istemiyordu.

"Çalışmam gerek. Nihayetinde bu sektörde de bir savaşın içindeyiz. Biraz olsun gardını indirirsen can verirsin. Neyse, evlendiğinde harika bir hediye vereceğim sana, bayılacaksın."

"Evlilik" kelimesi koskoca bir kaya olup göğsünün üzerine bırakıldı sanki. Nawoo kendini gülümsemeye zorladıktan sonra arkasını dönüp yürümeye devam etti. Neden Hanmin'e kızamamıştı? Neden "Ne biliyorsun da konuşuyorsun?" diyememiş, sertçe karşılık verememişti? Neden bir korkak gibi, kaçarcasına uzaklaşmıştı oradan?

O kaza olmasaydı şimdilerde...

Hanmin'in sözleri zihninde yankılanıyordu. Kim bilir, belki de doğru söylemişti. *O hâlâ yaşıyor olsaydı, sevgilimin yanında duran kişi ben mi olurdum?* Kendine yönelttiği sorunun cevabını bulamıyordu. *Hayır, kesinlikle ben olmazdım. Hâlâ yaşasaydı... Gerçekten yaşasaydı....* Düşünceleri görünmez bir halata dönüşerek boynuna dolanıp yavaş yavaş soluğunu kesiyor, kalbini sıkıştırıyordu. Geçip giden zaman asla geri gelmezdi. Hayatın içinde "eğer" diye bir zaman diliminin asla var olamayacağı gibi... Nawoo derin bir nefes aldıktan sonra kaçarcasına uzaklaştı.

2

Kutuyu ceketinin iç cebine koydu. İçindeki elmas yüzük kadar ışıltılı sözler söylemek istiyordu ona. Sonsuza dek sevgiyle anımsanacak kelimelerini hazırlamalıydı. Ancak planladığı o gün yaklaştıkça nasıl bir konuşma yapması gerektiğini bulmak zorlaşıyor, düşüncesi dahi kalbinin deli gibi atmasına sebep oluyordu.

Nawoo kuyumcudan çıkıp köşeyi döndü. Tam o sırada, dar sokak arasında bir kedinin sesini duydu.

Yolun her iki yanında gökdelenler yükseliyor, meydandaki saat kulesini olduğu yerden görebiliyordu. Artık şehir merkezinde bile sokak kedileri dolanıyordu. Böyle işlek caddeler sokak kedilerinin yaşayabileceği yerler değildi. Belki de yakınlardaki parktan geliyorlardı buraya.

Normalde aldırmayıp giderdi ancak içini sızlatan miyavlamalar onu adımlarının önüne geçti. Nawoo bir an ikilemde kaldıktan sonra yönünü bina boşluğuna doğru çevirdi. Karanlığın içinde parlayan bir çift mavi göz ona bakıyordu. Tam o anda, unuttuğu bir günün anısı, ansızın zihnine düştü:

Adı Mürekkep. Üstüne bir şişe mürekkep dökülmüş gibi görünüyor, değil mi? Artık bir aileyiz, daima birlikte olacağız. Pati baskısını da aldım, sözleşme yaptık yani.

Kedinin miyavlamasıyla tekrar kendine geldi. Rüya görüyormuşçasına sersemlemişti. Neden durup dururken o günü hatırlamıştı? İlk kez kara kedi görüyor değildi, dışarıdayken

sokak kedileriyle defalarca karşılaşmıştı. Fakat nedense *bu* kedi dikkatini çekmiş, mavi gözleri Nawoo'nun anılarından silinen o günü geri getirmişti.

Uysalca oturan kedi yerinden kalkarak zarif adımlarla dar sokaktan çıktı.

Aslında peşinden gitmek gibi bir niyeti yoktu. Yalnızca ayaklarının götürdüğü yere doğru ilerledi ve başını kaldırdığında parıldayan bir kokteyl bardağıyla karşılaştı. Kırmızı neon tabelada herhangi bir şey yazmıyordu. Kokteyl bardağına bakılırsa burası bir bar olmalıydı. İçki içmek istemese de içinde bu isimsiz mekâna dair tuhaf bir merak alevlendi.

Nawoo bir şey tarafından ele geçirilmişçesine kapıyı açtı.

"Hoş geldiniz. Buraya ilk defa uğruyorsunuz sanırım?"

Siyah papyonlu barmen usulca gülümsedi. Nawoo tereddütle sandalyeye yerleşti. Düşündüğünden çok daha sıradan bir mekândı, bar denince akla gelen bir atmosferi vardı: Hafif bir caz melodisi, loş aydınlatma, barmenin becerikli el hareketleri ve rengârenk kokteyller... Nawoo daha önce de böyle yerlere gelmişti. Kokteyllerden anlamadığı için iş arkadaşı onun yerine sipariş vermişti ama ne içtiğini ya da tadını hiç hatırlamıyordu.

"Ee, evet."

Arkasına dönüp etrafa göz gezdirdi. İçerisi oldukça genişti ve etrafta kimseler yoktu. Tek bir masa dışında...

Bakışları ışık vurmayan köşe masasında durdu. Karanlık yüzünden iyi seçemese de tek başına oturan adam hemen hemen kendi yaşlarında ya da ondan biraz daha genç görünüyordu. Her nedense buraya sık uğruyormuş gibi hissetti. *Bu saatte burada tek başına ne yapıyor ki?* Nawoo gereksiz merakına güldü.

"Güzel bir haber aldınız sanırım?"

Uzun boylu, ince yapılı barmen alışılmadık derecede siyah ve berrak gözlerini ona doğrultmuştu. Bir barmenden ziyade modeli andırıyordu. Uzun kirpikleri yüzünden miydi acaba?

Nawoo'nun bakışları bu defa barmenin beyaz, uzun parmaklarına takıldı.

"Güzel bir haber mi bilmiyorum," derken istemsizce ceketinin iç cebini yokladı. Yüzük kutusu yüreğini ufak bir kömür parçası misali ısıtıyor, gerginlik yavaş yavaş sırtından aşağı doğru yayılıyordu.

Barmen, "Ileride güzel şeyler olur belki de," dedi tebessümle.

"Kediyi takip ediyordum da..."

Nawoo ensesini ovdu. Sözcükler birdenbire dudaklarından dökülmüştü. Doğruydu, sokakta duyduğu miyavlamanın peşinden gitmiş, geceyi kucaklamışçasına siyahlara bürünmüş kediyi takip ederek buraya kadar gelmişti ama bunları anlatmasına gerek yoktu herhalde.

Hızla konuyu değiştirmeye çalışarak, "Doğrusunu isterseniz kokteyllerden pek anlamam," diye ekledi.

Barmenin simsiyah gözleri lambadan yansıyan ışıkla parıl parıl parlıyordu.

"Biz yalnızca alkolsüz kokteyller hazırlıyoruz." *Yine de içmek istiyor musunuz*, diye sorarcasına ona baktı. Nawoo yanıt vermek yerine arkasına dönüp köşede oturan adama bir bakış attı. *O adam da mı meyve suyu içiyor o zaman?*

"Alkollü hiçbir şeyiniz yok mu?"

Nawoo içki içmekten pek hoşlanmazdı. Ancak sonuçta burası bir kokteyl bardı ve şu anda gerginliğini üstünden atmak istiyordu. İşte şimdi keyfi kaçmıştı.

"Hiçbir kokteylimizde yok."

Alkolsüz içecek satan mekânlar gitgide çoğalıyordu evet, ama alkolsüz bir kokteyl bar da neyin nesiydi? Bu yüzden mi müşteri yoktu?

"Tüh, bir kadeh bir şeyler içmek istemiştim."

Bu tuhaf atmosferden kaçıp kurtulmak için bir bahane bulmuştu. Şimdi kalkıp gitmeliydi fakat garip bir şekilde üzerine ağırlık çökmüştü. Barmen, Nawoo'ya gülümsedi.

"Kokteyller muhakkak alkol içermek zorunda değil. Biz içine daha farklı bir şey koyuyoruz."

"Nasıl bir şey?"

Boş bir soruydu. Cevabı duysa da ne olduğunu anlamayacaktı, ayrıca önüne gelecek şey göz alıcı renkte bir meyve suyu olacaktı nihayetinde.

"Tadını çıkarabileceğiniz bir şey."

Yeni çağın dünyasında ne yediğinizden çok nerede yediğiniz önemliydi. İnsanlar yemeklerin lezzetinden ziyade ambiyansın güzelliğine değer verirlerdi. Belki de burası bar konseptiyle açılmış bir kafeydi.

"Köpekler sadık, kediler nankördür derler."

Barmen, Nawoo'ya bakarak gülümsedi. Oldukça hoş bir gülümsemeydi. Sıra dışı bir şeyler vardı bu gülümsemede.

"Ne diyorsunuz?"

Kokteyl isteyip istemediğimi mi soruyor? Yoksa şu kedi meselesine bir yorum yapmamı mı bekliyor? Nawoo omuzlarını silkti. Gördüğü kediden üstünkörü bahsetmişti ama barmenin aklında yer etmişe benziyordu. Belki de her gün müşterilerle ilgilenmenin getirdiği bir özellikti bu.

Barmen, "Kedi mi besliyorsunuz?" diye sorduktan sonra birkaç içeceği *karıştırıcıya*[1] döküp sallamaya başladı. Hareketleri abartılı değil, hünerli ve düzenliydi. Gümüş karıştırıcı ışığı yansıtıyor, etraf kutup ışıklarını andıran renklere bürünüyordu.

"Ben değil, bir arkadaşım..." Nawoo duraksayıp kısa bir iç çekti. Bunu yine istemsizce söyleyivermişti. Onca kedi varken neden mavi gözlü, kara bir kedi görmüştü ki?

"Kediler de sahiplerine sadıktırlar."

"Sizin kediniz var mı?"

---

1 *Shaker*. İçecek hazırlamada kullanılan, içecekleri karıştırmaya yarayan metal kap. (ç.n)

Barmen *kim bilir* diyen bir ifadeyle bir bardak çıkardı. Şekli Nawoo'nun tabelada gördüğü bardakla aynıydı. İçine denizi andıran, masmavi bir içecek döktü.

"Her kokteylin kendi isimleri var, değil mi?" diye sordu Nawoo.

"*Blue Eyes*'a[2] ne dersiniz? Sizi buraya getiren o kıvrak zekâlı kediye adayalım. Kara kedilerin büyülü güçleri olduğu söylenir; onun sayesinde değerli bir bağ kurmadık mı sizinle?"

Gözlerinin önüne sokaktaki kedi geldi. Mavi gözleri bardağın içinde hafifçe çalkalanan kokteylin rengine epey benziyordu. Tam bardağa uzanırken eli havada durdu. Başını çevirip barmene baktı. Kediden ilk bahseden kendiydi, evet ama...

"Size kedinin siyah olduğunu söylememiştim?"

Bundan hiç bahsetmemişken barmen nasıl bilmişti? O sırada telefonu titredi. Şimdi önemli olan kedinin rengi değildi. Nawoo cebinden telefonunu çıkardı ve gülümseyerek çağrıyı yanıtladı:

"İşten çıktın mı? Yorulmuşsundur." Eliyle ceketinin cebini yokladı. Kutuyu hissedince tüm vücuduna tatlı bir gerginlik yayıldı. Kalbi yeniden hızla atmaya başlamış, dili damağı kurumuştu. Dikkatle bardağı kaldırdı.

"Meşguldüm diye soramamıştım sana, bugün kiminle buluştun?"

Güçlükle yutkunup, "Şey... üniversiteden... arkadaşlar..." diye kekeledi Nawoo.

"Arkadaşlarım deseydin ya o zaman, niye birkaç tanıdık deyip geçiştirdin?"

Neden açık açık Seongjin ve Hanmin'le buluştuğunu söyleyememiş, lise arkadaşlarıyla görüştüğü gerçeğini saklamaya çalışmıştı? Gerginlikle alt dudağını ısırdıktan sonra abartılı bir şekilde güldü.

---

2 Mavi gözler (ç.n.)

"Hazır iş seyahatinden de döndün, gelecek hafta güzel bir yerde akşam yemeği yiyelim mi?"

"Olur. Şu proje biterse rahat bir nefes alabileceğim."

Hanmin'in dediği doğruydu. O hâlâ yaşasaydı bugünün ne getireceği belli olmazdı. Ancak artık yanlarında değildi. Bundan sonra da olamayacaktı. Şimdi sevgilisinin yanında Nawoo vardı. Kim ne derse desin bu asla değişmeyecek ve değişmemesi gereken bir gerçekti.

"O zaman seni şirketin oradan alırım. İyi geceler Haje."

Bardağı kaldırınca *Blue Eyes* boğazından aşağı aktı. Alkolsüz olmasına rağmen kendine has bir sertliği vardı.

Önünde dikilen barmen, gökyüzüne gümüş tozların saçıldığı bir çöl gecesini anımsatıyordu. Güzel, gizemli ve çekici yüzüne rağmen göze çarpan, soğuk bir enerji taşıyordu. Barmen Nawoo'ya hafifçe tebessüm etti. Zifirî karanlığı andıran siyah gözleri, lambanın beyaz ışığı altında yıldızlar gibi parlıyordu.

ON DOKUZ

VAR OLDUĞUN GÜNLER

1

Güneş ışığı perdenin arasından içeri sızıyordu. Biri sabahın erken saatlerinde kornaya bastı ve motoru çalıştırıp apartmanın önünden uzaklaştı. Arabanın gürültüsü azalınca kuş cıvıltıları duyulmaya başladı. Eve nasıl döndüğünü hatırlamıyordu. Barmen alkolsüz demişti halbuki.Yoksa içine ilaç mı atmıştı? Sanki başına, şakaklarını gagalayan görünmez ağaçkakanlar üşüşmüştü. Başına saplanan ağrıyla istemsizce inledi.

"Hadisene, geç kalacaksın! Uyan çabuk!"

"Müdür bugün iş seyahatine çıktı. Biraz geç kalsam da olur."

"Hâlâ rüya görüyorsun herhalde. Kalksana! Ne bu tembellik!"

Kapısı aniden açıldığında annesinin "geç kalmakla" ne kastettiğini hayal dahi edemezdi. Gözlerini aralar aralamaz ilk gördüğü şey, hafızasından bile silinmiş olan okul üniformasıydı. Kitaplığı türlü ders kitapları ve soru bankalarıyla doluydu; masanın üzerindeyse eskiden kullandığı bilgisayarı duruyordu. Annesinin dediği gibi hâlâ rüyada olmalıydı. Güçlükle doğruldu ve elleriyle yüzünü ovuşturdu.

"Üniformayı niye çıkardın şimdi? Hâlâ duruyor muydu o?"

"Aman, sen de.Toplantım var benim, çıkmam gerek."Annesi tam odadan çıkacakken durup arkasını döndü. "Telefonuna mesaj gelip duruyordu. Leenae okula beraber gidelim mi diye soruyor herhalde. Çabuk kalk da hazırlan. Ben çıkıyorum. Mısır

gevreği ye, öyle git okula. Masaya da para bıraktım, dün bahsettiğin o soru bankasını alırsın."

Başı çatlıyor, bir türlü kendine gelemiyordu. Rüyadaydı sanki. Annesinin odadan çıkmasının ardından daire kapısının kapandığını duydu.

"Anne, ne diyorsun? Leenae de nereden çıktı şimdi?"

Tam o sırada bildirim sesi geldi. Başını çevirdiğinde bugünlerde zor bulunan, üretimi durdurulmuş bir telefonla karşılaştı. Eğer bu bir rüyaysa tüylerini ürpertecek kadar gerçekçi, eğer gerçekse de akıl almazdı. Uzanıp telefonu kaptı.

Ben okula geçiyorum.

Eli titriyordu. Gözlerini o iki kelimeden çekemiyordu. Kang Leenae. Nawoo yerinden fırladı ve hızla kapıyı açtı.

Salondaki koca masaj koltuğu yok olmuştu, mermer yemek masasının yerinde eski ve yıpranmış ahşap masa duruyordu. Mutfakta elektrikli değil, gazlı ocak vardı ve balkondaki kurutma askısında yıllardır görmediği lise eşofmanı asılıydı.

"Hayır. Mümkün değil."

Nawoo banyoya girip yüzüne soğuk su vurdu. Alkolden mi yoksa bir tür ilaçtan mı bilmiyordu ama bir türlü kendine gelemiyordu. Ne var ki şimdi işe gitmeli, bir an evvel bu lanet rüyadan uyanmalıydı. Başını kaldırdığında aynada yabancı bir yüzle karşılaştı. Eliyle çenesine dokunduğunda aynadaki genç adam da hareketini takip etti. Tıraş olurken ara sıra çenesini kesen on dokuz yaşındaki Nawoo ona bakıyordu.

"Yo... yok artık."

Kaçarcasına banyodan çıktı. Odasına dönüp aceleyle duvara asılı okul üniformasını kaptı. Masasıyla yatağının altına bakarak araba anahtarını bulmaya çalışırken bir şey fark etmiş gibi bir ifade yerleşti yüzüne. Eğer bu gerçekçi rüya on üç sene öncesiyse henüz ehliyetini almamıştı. Cüzdanını bulmaya çalışmak da faydasızdı. Ne de olsa kredi kartı da yoktu. Tek varlığı üni-

formasının cebindeki üç bin wondu. Nawoo annesinin masaya bıraktığı iki adet on bin wonluk banknotu kapıp evden çıktı.

Taksiye biner binmez, "Mora Binası'na doğru gidelim," dedi aceleyle.

"Nereye?" derken sesi çatallandı şoförün.

"Mora Binası. Meydandaki saat kulesinin yanında," dedi hızlı hızlı.

Dikiz aynasından bir bakış atıp, "Oğlum, hangi saat kulesinden bahsediyorsun sen?" diye sordu şoför.

Mora Binası, Nawoo üniversite ikinci sınıftayken inşa edilmiş, ondan bir sene sonraysa saat kulesi yapılmıştı. O halde binanın yerinde yeller esiyor olmalıydı.

"Üç numaralı metro çıkışına gidelim."

Taksi gürüldeyerek yola çıktı. Şoför dikiz aynasından şüpheli bakışlar fırlatmaya devam ediyordu. Nawoo hiçbir şey düşünemiyordu. Pencerenin dışında hem tanıdık hem de yabancı sokaklar hızla geçiyordu. Uzun zaman önce kaybolan, hayır, yakın zamanda kaybolacak dükkânlar ve restoranlar sıra sıra dizilmişti. Sertçe yüzünü ovuşturdu.

"Bir durum mu var? Bu saatte neden okulda değilsin?"

Bunu sormak isteyen Nawoo'ydu asıl. İşe gitmesi gereken bu saatte üzerinde lise üniformasıyla nereye gidiyordu böyle? Ağaçkakan şakaklarını rahat bırakmıyordu. Yalnızca başını değil, ruhunu da gagalamaya başlamıştı.

Taksiden indikten sonra deli gibi koştu. Kendini bacaklarında yay varmışçasına hafif hissediyordu. Bu canlı his, bu akıl almaz anın bir rüya olmadığını anlamasına yetmişti.

Saat kulesinin yok olduğu, hayır, henüz yapılmadığı meydan bomboştu. Eski binalarsa sıkış tepiş ticaret merkezleriyle doluydu. Bir gün içinde dünya tersine dönmüştü. Şükür mü etmeli yoksa haline mi yanmalı bilemiyordu ancak binaların arasındaki sokak hâlâ yerindeydi ve neon ışıkları sönmüş kokteyl

bardağının tabelasını görebiliyordu. Nawoo hızla koşup kapının önünde durdu. Omuzlarını dikleştirdi ve derin bir nefes aldı.

Bar henüz açılmamıştı ancak bunun bir önemi yoktu. Kapıyı açamazsa gerekirse zorlayacak, bir şekilde içeri girecekti. Tüm gücüyle ittiği kapı, sanki onun geleceğini sezmişçesine usulca aralandı.

"Üzgünüz, henüz açmadık."

Dün gece gördüğü barmen karşısındaydı. Siyah gözleri kısıldı ve Nawoo'ya gülümsedi. Hiç de sevimli olmayan papyonu hâlâ boynundaydı.

"Ayrıca reşit olmayanları alamıyoruz."

"Ben..."

"Bir günde ne kadar da gençleşmişsiniz. Sırrınız nedir acaba?"

Kafasının üstüne bir gülle düşmüştü sanki. Barmen her şeyden haberdardı. Bu garip adam Nawoo'nun kim olduğunu, bir gecede neler değiştiğini, yaşadığı bu akıl sır ermez olayların tamamını biliyordu. Tahmininde yanılmamıştı. Kara kediyi takip ederek geldiği bu tuhaf bar ve barda içtiği mavi kokteyl zamanı on üç yıl geriye sarmıştı.

"Bana ne yaptın, söyle!"

"Ah," dedi barmen, "Böyle genç bir öğrenciye büyükleriyle senli benli konuşmak hiç yakışıyor mu?"

"Sesini kes ve soruma cevap ver. Neredeyim ben?"

Barmen hafifçe iç çekti ve bileğindeki saate bakıp, "Saat sabahın dokuzu, 3 Eylül Perşembe, 20XX yılındayız."

On üç yıl geriye, lise sona, üniversite sınavına hazırlandığı döneme dönmüştü.

"3 Eylül mü?"

"Evet. Ben bir saat tutkunuyumdur. Eh, söz konusu saat oldu mu son derece seçiciyimdir haliyle. Bu kolumdaki de epey pahalı anlayacağınız. Sadece saati değil, tarihi de gösterir."

Barmenin söyledikleri bir uğultudan ibaretti. Annesinin sözleri halüsinasyon görüyormuşçasına Nawoo'nun zihninde yankılanıyordu:

Telefonuna mesaj gelip duruyordu. Leenae okula beraber gidelim mi diye soruyor herhalde.

On üç yıl önce, tarih 3 Eylül'se... Leenae hâlâ hayattaydı.

Nawoo güçsüz bir halde kendini sandalyeye bıraktı. Görüşü bulanıklaşmıştı, ayakta duramıyordu.

"Nasıl mümkün olabilir... Neden geçmişe döndüm ben?"

Barmen bakışlarını saatinden çekip boğazını temizledi ve "Geçmişte değilsiniz. *O kişinin* dünyasındasınız," dedi.

Nawoo başını kaldırıp barmenin simsiyah gözlerine bakarak, "*O kişinin*?" diye sordu.

"Bu saatin mucidi elbette."

"Bu saati kim, neden yarattı?" Nawoo başını sağa sola sallayarak bağırdı. "O saatle benim ne alakam var! Ben niye buradayım diye soruyorum sana!"

"Çünkü *o kişi* öyle istiyor."

"Laf cambazlığı yapmayı kes."

Gülümsemesi yüzünden silinen barmen kısa bir iç çekti.

"Laf cambazlığı yapmıyorum. Şu an on dokuz yaşınızdaki halinizle bu dünyada değil misiniz? Gerçek bu. Gayet basit."

"İyi de neden–"

"Önce telefonunuzu mu açsanız? Deminden beri *zar zar* çalıp duruyor." Barmen beyaz, uzun parmaklarıyla Nawoo'nun gömlek cebini işaret etti.

Nawoo telefonunu çıkarıp solgun, cansız yüzüyle ekrana baktı.

"Açın."

Tüm gücüyle sakinleşmeye çabalasa da tir tir titriyordu. Çağrıyı yanıtlar yanıtlamaz telefonun ucunda sabırsız bir ses çınladı.

"Alo? Nawoo? Neredesin sen? Oğlum, sana diyorum. Alo? Alo!"

Küt küt atan kalbi bir anda duruverdi. Nawoo korku dolu gözlerle ona bakınca barmen bir sorun olmadığını söylercesine başını salladı.

"Sen... Leenae... Sen misin? Gerçekten sen misin?"

Sesi istemsizce çatladı. Boğazına yüzlerce iğne batmıştı sanki. Nawoo güçlükle yutkundu.

"Manyak herif! Okula gelmedin diye öğretmen anneni aradı. Telefonunu açmıyorsun, evde de yoksun. Panik oldu herkes. Neredesin oğlum sen?"

Sahiden de Leenae'ydi. On üç yıl, hayır, yüz otuz yıl geçse de unutamayacağı o sesti telefonun ucundaki, emindi bundan.

"Geçmişte olmadığınızı söylemiştim. Dediğim gibi, *o kişinin* dünyasındasınız."

Ne halüsinasyon ne de seraptı. Her şeyin son derece net olduğu gerçek dünyaydı burası.

2

"Mürekkep'ten bahsettiğimi duyunca hoca, 'Dolma kalem mi kullanıyorsun,' diye sormasın mı?" neşeli gülüşü aniden soldu ve kaşlarını çattı. "Alo! Kime diyorum?"

Nawoo başını çevirdiğinde Leenae'yle göz göze geldi. Hâlâ bir hayal gibiydi. Elini uzatsa hiçbir iz bırakmadan yok oluverecekmiş gibi hissettiriyordu her şey.

"Son birkaç gündür ne bu halin? Bir şey mi oldu yoksa?"

Nawoo cevap vermek yerine elini saçlarının arasında gezdirdi. Parmak uçlarındaki his o kadar belirgindi ki tüyleri diken diken oldu. Bu sabah da aklından aynı düşünce geçmişti. Tüm kalbiyle her şeyin bir rüya, ürkütücü bir gündüz düşü olmasını dilemişti.

Ne var ki gözlerini açar açmaz ilk karşılaştığı şey askılığa gelişigüzel asılmış üniforması, eski çalışma masası ve üstüne bıraktığı çantasıydı. İki gün öncesine kıyasla değişen hiçbir şey yoktu. Adeta zaman durmuştu. Hayır, ters yöne akıyordu.

"Şey, ben..."

Biri tırnaklarının ucuyla duvarı çiziyormuşçasına iç gıcıklayıcı bir ses çıktı ağzından. Boğazı talaşla doluydu sanki. Konuşamıyordu.

"Sen, ne?"

Aralanmış dudaklarını birbirine bastırdı.

"Yok bir şey."

"İyi, tamam," dedi ve sözlerine devam etti Leenae. "Haje hafta sonu kütüphaneye gidelim diyor. Niye benimle baş başa kalmaya çalışıyor acaba," deyip kıkırdasa da çok geçmeden yine

kaşlarını çattı. "Niye sesin soluğun çıkmıyor senin? Bir durum mu var cidden? Dökül hadi. *Right* Nawoo!"

Leenae her daim böyle dalgaya vurur, Nawoo da her daim sinirlenir, onun can sıkıcı, çocukça kelime oyunları yaptığını söyleyerek homurdanırdı. Leenae'nin onu neyin beklediği konusunda hiçbir fikri yoktu. Asla olamayacaktı.

"Bir şey olmuş işte, anlatsana. *Right* Nawoo dedik ama tepki bile vermedin."

Nawoo hiç sevmezdi bu kelime oyununu. İsmiyle dalga geçen bayağı bir espriydi çünkü. Ne var ki şu anda bu anlamsız kelime oyununu dahi önemsemiyordu.

"Konuş ki derdini anlayayım."

Leenae kolunu kavrayınca Nawoo güçsüz bir edayla arkasını döndü. Teninde hissettiği serinlik tüm vücuduna yayılıyordu. *Söylesem inanacak mı ki? Hayır, neyi, nereden başlayarak anlatabilirim ki zaten?* Koyu kahverengi göz bebekleri huzursuzca titreşti.

Yakında öleceksin. Birkaç gün sonra ölüp gideceksin.

Leenae beş gün sonra ölecekti. Nawoo onun ne zaman, nerede, nasıl öleceğini biliyordu. Yani beş gün sonra o saatte oraya gitmesine mâni olursa her şey çözülebilirdi. Eğer o kazayı engelleyebilirse, gözleri önünde kendisine gülümseyen bu çocuğu kurtarabilirdi.

Leenae, "Bir yerine bir şey mi..." derken aniden susup cebinden telefonunu çıkardı ve "İyi insan lafın üstüne ararmış," diye mırıldandıktan sonra parmağını ekranda kaydırdı.

"Alo, Haje?"

Duyduğu o tek kelime zihnini bıçak gibi delip geçti. Şakakları zonkluyor, endişeyle dudaklarını ısırıyordu.

Tanrı'yla yüz yüze mi gelmişti? Kim bilir, belki de karşısındaki şeytandı. Ya da ikisi de aynı anda belirmişti. Ama ona doğru kahkahalar atan tarafın hangisi olduğunu kestiremiyordu; merhametli Tanrı mı, yoksa acımasız şeytan mı? Kafasının içi bir-

birine dolanmış kablolar misali karman çormandı. Başı dönüyor, bu kaos içinde sapasağlam durabilen benliğini anlayamıyordu.

Evet, Leenae hayattaydı ve onunla tekrar karşılaşması büyük bir lütuftu. Tanrı'nın gösterdiği merhametti, büyük bir şanstı. Leenae'yi ölüm bataklığından kurtarabilecekti. Bu akıl almaz hayal gerçeğe dönmüşken Nawoo tereddüt etmekten kendini alamıyordu. Bu koca fırsat uğruna kendi hayatını yitirebilirdi çünkü. Hayır... Bir insanı böylesine büyük bir çıkmazın ortasına bırakabiliyorsa tüm bunlar şeytanın korkunç bir şakası olmalıydı.

Leenae, "Öyle mi? Gideriz. Zaten o da yanımda," deyip Nawoo'ya hızlı bir bakış attı. "Tamamdır. Akşam orada buluşuruz. Okuldan çıkarken yazarım."

Leenae telefonu kapar kapamaz kolunu Nawoo'nun boynuna doladı. Hâlâ hayatta olan delikanlının dokunuşunu hissedince sırtından aşağı bir ürperti yayıldı.

"Haje dershaneye geçmeden önce beraber yemek yiyelim diyor. Mahallelerinde yeni bir Çin restoranı açılmış, her şey yarı fiyatınaymış. Seni de çağırdı."

Nawoo, Leenae'nin kolundan kurtulup yürümeye başladı.

"Oğlum, delirdin mi, neyin var bugün senin?"

Nawoo delirmiş olmayı yeğlerdi. Gözlerinin önündeki beden, kulaklarına ulaşan ses, teninde hissettiği dokunuşun birer yanılsama olmasını diliyordu çaresizce.

Yürümeyi bırakıp arkasını döndü ve Leenae'nin tam karşısında durdu.

"Haje, *myeon* sevmiyor."

"Hadi be oradan! *Jajangmyeon*a bayılır Haje."

Haje sık sık *jajangmyeon* yer, Çin yemeklerini severdi. Yani, en azından Nawoo eskiden öyle sanmıştı. Ama bu doğru değildi. Sürekli *jajangmyeon* yemesinin tek bir sebebi vardı.

"Onun nedeni..."

Onun nedeni hemen önünde duran kişiydi. Tüm canlılığıyla gülüp şakalaşan şu çocuk uğrunaydı. Nawoo sözlerini yarıda

bırakıp arkasına döndü ve okul kapısına doğru ilerledi. Alışkanlık edinmiş gibi üniformasının iç cebini yoklasa da eline gelen bir kutu yoktu. Can havliyle atan kalbi adeta duruvermişti. Nefes alamıyordu. Buraya, bu zamanın içine düşeli çoktan iki gün geçmişti.

3

Biri koluna vurdu. Nawoo ancak o zaman pencereye kilitlenmiş bakışlarını çekebildi. Yanında Seongjin oturuyordu.

"Dışarıda piyango rakamları mı yazıyor? Neye bakıyorsun öyle? Kalk ayağa," dedi matematik öğretmeni.

Yine dalıp gitmiş olmalıydı. Böyle bir durumun içindeyken nasıl kendinde kalabilirdi ki zaten? Nawoo iki eliyle masadan destek alarak yavaşça ayağa kalkarken sandalyenin sesi sınıfın ölüm sessizliğinde yankılandı.

"Ne demiştim ben? Hayatınızın en zorlu dönemindesiniz. Doğru düzgün çalışmazsanız ileride çok pişman olursunuz. On dokuz yaşındasınız ve lise son sınıftasınız. Kafanızı toplayın artık!"

On dokuz yaşında olduğu söylenince istemsizce güldü.

Öğretmeni, "Komik bir şey mi söyledim?" dedi sert bakışlarla.

Nawoo birden merak etti. Bu öğretmen hâlâ aynı okulda lise son sınıflara hayatlarının en zorlu döneminin on dokuz yaş olduğunu dikte etmeye çalışıyor muydu acaba? Bugünlerde üniversiteyi kazanmak kendini kurtarmak anlamına gelmiyordu çünkü. Tek sorun "bugünlerde"nin tam olarak ne zaman olduğunu bilememesiydi.

Başını eğip, "Özür dilerim, aklıma başka bir şey gelmişti. Dikkat edeceğim," dedi Nawoo.

Hepsi laftan ibaretti. Kafasını toplaması gerekiyordu ancak bunu nasıl yapacağını bilemiyor, birinin ona ne yapması gerektiğini söylemesini diliyordu. Simsiyah gözlü barmen bir rüya gibi zihninde belirdi.

Başını kaldırdığında herkesin kendisine baktığını gördü. Matematik öğretmeni onu acırcasına süzerek dilini şaklattı.

"Söylediğime güldükten sonra bu kibarlık niye?"

Dört bir yandan kahkahalar yükseldi. Nawoo gözlerini sımsıkı kapadı. Yerine oturabileceğinin söylenmesiyle dersin bittiğini haber veren zilin duyulması bir oldu.

"Çok vaktiniz yok. Şimdi ders çalışmaz, yan gelip yatarsanız sonra kim üzülecek?"

En ön sıradan biri, "Ailemiz," diye yanıtladı.

Öğretmen, "Aileniz değil, gelecekteki kendiniz. İleride kendinizi suçlamak istemiyorsanız dişinizi sıkın, kafanızı dersten kaldırmayın. Elinizden geleni yaparsanız gelecekteki kendinizi gururlandırırsınız," deyip sınıftan çıktı.

Oradan buradan alçak sesle edilen küfürler duyuluyordu.

Seongjin ciddi bir edayla Nawoo'yu taklit ederek, "Aklıma başka bir şey gelmişti, dikkat edeceğim," deyip onun omzuna vurdu. "Askerde misin oğlum? Geçenlerde abim işten gelince yönetici telefon etmişti, o da aynı senin gibi 'Özür dilerim. Aklımdan çıkmış. Yarın hemen düzelteceğim,' diyordu."

Seongjin şüpheyle gözlerini kısıp devam etti.

"Evde bir sıkıntı mı var? Örnek öğrenciyken birden aylağa döndün, derslerde aklın bir karış havada. Okul numaranı bilmiyorsun, öğle yemeğine de gelmiyorsun, konuşma şeklin de değişti. Ne oldu sana?"

"Biraz kafam karışık sadece." Nawoo elleriyle yüzünü ovuşturdu.

"Neden?" diye sordu Seongjin.

"Ne yaparsam gelecekteki kendimi hayal kırıklığına uğratmam diye düşünüyorum."

Öğretmenin uyarısı boşa değildi. Şu anda ne yaparsa gelecekteki kendine pişmanlık yaşatmayacağıyla meşguldü aklı.

Seongjin, "Haydaa. Otur ders çalış işte," dese de aniden omuzları düştü. "Derslerin benden iyiyken sana niye tavsiye veriyorsam. Annem suçluluk duyarak yaşanmaz demişti. Of, gelecekteki kendimi suçluluk içinde bırakmamak için bu saçmalıklara son vermem lazım."

Seongjin'in "saçmalık"tan kastı neydi? Şu anda faydasız olduğunu düşündüğü işin gelecekte hayatını nasıl şekillendireceğini bilmiyordu.

"Seongjin, sen..."

"Yine de dün on tane hayran yorumu geldi. Bakarken kalbim küt küt atıyordu resmen."

"İşte, diyorum ki..."

"Sus, tamam. Ne diyeceğini ben de biliyorum. Sondu bu. Devam etmeyeceğim. Annem bütün gece ders çalıştığımı sanıyor, azıcık vicdanım varsa bırakmam lazım zaten."

Tam o sırada biri koridordan Seongjin'e seslendi. Seongjin yerinden kalkıp arka kapıya doğru yürüdü.

Arkasından, "Efsane bir herifsin sen, bundan haberin var mı acaba?" diye mırıldandı Nawoo.

Gözlerinin önünde akan her an bir film sahnesiymiş gibi gerçek dışı hissettiriyordu. Aynı okul üniformalı ve benzer saç modelli öğrenciler, her cümlenin sonuna küfür ekleyerek şakalaşıp gülümseyen yüzler, on dokuzundaki gençlerin kendine özgü kokuları, çevrilen kitap sayfalarının sesi ve maket bıçağı izleriyle dolu çentikli sıralar. Görme, işitme, koklama ve dokunma dahil her anı tüm canlılığıyla algılasa da bir rüyadaymış gibi başı dönüyordu. Aynı üniformalarla onunla aynı alanda oturan çocuklara yabancı hissediyordu. Sınıftaki hiç kimse Nawoo'nun neden onların arasında olduğunu bilemezdi. Aynı şekilde, Nawoo'nun da hiçbir fikri yoktu.

Bu dünyada da saatler akıyor, güneş batıyordu. Not defterine bir şeyler karalayan Seongjin başını kaldırıp Nawoo'ya sırıttı.

"Yine de güzel bir son hazırlamam lazım, bana öyle bakma."

"Nasıl baktım ki?"

Seongjin not defterini çantasına koyarken, "Nasıl bakacaksın, acır gibi baktın işte. Lise sona geçtik ama..." dedi ve sözlerini yarıda kesip yavaşça gözlerini kırpıştırdı. "Niye öyle sessiz sessiz dinliyorsun? Çokbilmişlik taslasana?"

"Öyle mi yapıyorum ben?"

"Evet. Birkaç gün öncesine kadar öyle yapıyordun."

Nawoo, Seongjin'in "birkaç gün önce"den ne kastettiğini tahmin etmeye çalıştı. Üç gün önce miydi? En az iki gün önce olmalıydı. O Nawoo, şimdiki Nawoo'dan tamamen farklı bir insandı sonuçta.

Omzuna dokunarak, "Kusuruma bakma. Boş konuşmuşum," deyince Seongjin'in gözleri şaşkınlıkla irileşti.

"Oğlum! Kendine gel deyip tokat atsan daha iyi, şöyle tuhaf tuhaf konuşarak korkutuyorsun adamı."

"Sen..."

"Tamam dedik. Bu son. Başladığım işi bitirmem lazım en azından. Hadi, ben çıkıyorum."

Seongjin çantasını omzuna atıp kaçarcasına sınıftan çıktı. Yüksek ihtimalle bu gece sabahlayacak, yarın bitkin gözlerle okula gelecek, derslerde uyuklayıp öğretmenlerden fırça yiyecekti. Seongjin'in şafak sökene kadar çalışma alışkanlığı muhtemelen bu sıralarda başlamıştı. Nawoo başını çevirip spor sahasına baktı. Bir gün daha sona ererken Nawoo hayatın birbirine dolanmış ipliklerinin nerede başlayıp nerede bittiğini bile bulamıyordu. Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü.

"Gelmeyecek misin gerçekten? Haje birlikte gelin demişti."

"Benim gitmem gereken bir yer var."

Leenae büyük bir adım atarak Nawoo'nun önüne geçti. "Nereye?"

Nawoo gözlerini ayakkabılarına dikti. Başını kaldırmak istemiyordu. Nefes alan Leenae'yle göz göze gelmekten korkuyordu.

Bakışlarını spor ayakkabılarından çekmeksizin, "Sen bilmezsin," dedi.

"Benim bilmediğim yer neresiymiş peki?"

Leenae'nin bilmediği o yerin, geldiği yerin, bu dünyadan bambaşka olduğunu söylemek istiyordu. Söylese de inanmazdı. Söylese de deli muamelesi görürdü. Belki de sahiden delirmişti, böyle düşünürse bu dünyada yaşamak daha kolay olurdu.

"Birinden falan mı hoşlanmaya başladın sen?"

Nawoo'nun kalbi yerinden oynadı. Başını kaldırıp Leenae'nin yüzüne baktı.

"Ya öyleyse?"

Leenae irileşen gözlerini yavaşça kırptı. Biraz şaşırmış görünse de ifadesi çok geçmeden bunun mümkün olamayacağını söyleyen bir hal aldı.

"Ben seni bilmiyor muyum sanki. Kimmiş? Nereden tanıyorsun o zaman?"

Ne zaman tanışmışlardı? Bu dünyayı temel alırsa tamı tamına dört yıl önce... O gün annesinin sözüne uyup oraya gitseydi her şey bambaşka olurdu, bu tersine dönmüş dünyanın da içine düşmezdi. Önündeki delikanlıyı kucaklar, doyasıya sevinir ve ona bu şansı veren Tanrı'ya şükrederdi.

"Bak işte, cevap veremiyorsun. Madem bahane uyduracaksın, makul bir şey bul. Ben seni tanımıyor muyum? Öyle saçma sapan bahaneler–"

Nawoo adımlarını spor sahasının karşısına yönlendirdi. Leenae, Nawoo'nun kolunu yakalayıp onu kendisine çevirdi. Karşısındaki yüz o kadar kanlı canlıydı ki tüyleri diken diken oldu.

"Geçen hafta sözümü tutamadım diye böyle yapıyorsun, değil mi?"

Geçen hafta neyin sözünü verdin ki? Hem geçen hafta ne zamandı? Dilinin ucuna kadar gelen soruları güçlükle bastırdı. Ne kadar düşünürse düşünsün hatırlamıyordu.

"Açık açık söylesene. Haje'nin yanına git, filmi sonraki sefere izleriz diyen sen değil miydin?"

"Ben mi öyle söylemişim?"

Leenae'nin yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. Nawoo kendini ne kadar zorlarsa zorlasın nafileydi, gerçekten de hiçbir şey hatırlamıyordu.

"Kız arkadaşı acile kaldırılan adam arkadaşıyla sinemaya gider mi hiç diyen sendin. Ama gidince kızdın işte. Niye çocuk gibi insanı test ediyorsun?"

Böyle bir şey yaşandıysa Leenae'ye gitmesini söylerken samimi olmalıydı. Haje'nin neden acile kaldırıldığını düşünüp içi içini yiyen ve filmi izlemek istemeyen asıl taraf kendi olurdu çünkü.

Nawoo, "Seni test falan etmedim. Boş boş konuşmayı kes, beni kendi halime bırak," deyip güçsüz bir şekilde ileriye doğru bir adım attıysa da Leenae yine önünü kesti.

"Yalan söyleme, kırgınsın işte. Ben seni bilmiyor muyum?"

"Nereden bileceksin sen beni?"

Leenae hiçbir şey bilmiyordu. Nawoo'nun savunmasız bir halde nasıl bir kaosun ortasına atıldığını ve şimdiye kadar kurduğu hayatın bir anda nasıl yerle bir olduğunu on dokuz yaşındaki bir genç nereden bilebilirdi? Kafasında sadece sınav notları, okul ortalaması ve üniversite olan bir genç. Kendini neyin beklediği hakkında hiçbir fikri olmayan aptal bir delikanlı. Yüzü hâlâ ince tüylerle dolu bu genç adam, Nawoo hakkında neyi, ne kadar bilebilirdi ki?

"Ruh hastası." Leenae'nin yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Ben bilmiyorsam kim bilecek seni?"

"Leenae!"

Biri uzaktan seslendi. Leenae başını çevirince Nawoo'nun gözleri de istemsizce sese doğru döndü. Tanıdık bir surat ana binadan el sallıyordu. Nasıl ki Nawoo Seongjin'le yakınsa, Leenae de bu delikanlıyla takılırdı. Okuldayken dördü sık sık bir araya gelirdi ve böyle başlayan ilişkileri zannettiklerinden de uzun süre varlığını korumuştu. Zaman çok hızlı akmıştı belki de.

"Hanmin!"

Leenae binaya doğru elini salladı. Uzaktan bir dizi hapşırık duyuluyordu. Sonbaharın, Park Hanmin'in sinüzitiyle başladığı şakası geldi aklına. Hanmin sinüzite iyi geldiği söylenen ne varsa denemişti ama nafileydi. Otuzunu geçtiğinde de ne zaman mevsim değişse hapşırmaya başlardı. Bankta otururlarken sümküren otuz iki yaşındaki Hanmin'i düşündü, aradan geçen zamana rağmen değişmeyen bir şey vardı aslında.

"Tamam, bekle."

Leenae Nawoo'yu arkasında bırakıp ana binaya ilerledi. Sert adımlarına bakılırsa epey kızmıştı.

Nawoo, "Evet, o zamanlar öyleydi." diye mırıldandı ve okul kapısına doğru yürüdü. "Ama şimdi seni en iyi tanıyan benim asıl."

Leenae'yle anaokulunda tanışmışlar ve ilkokul, ortaokul, liseyi beraber okumuşlardı. On beş seneyi aşkın süredir birbirlerini tanıdıkları için arkadaştan çok kardeşe yakındılar. İkisi de tek çocuktu, annelerinin yaşları arasında da pek fark yoktu. Birbirlerinin evinde yer içer, yatıya kalırlardı. Leenae Nawoo'ların mutfak dolaplarında ne olduğunu ezbere bilirdi, Nawoo da kendi yastığını Leenae'nin odasında bırakırdı. Lego ve oyuncaklarla oynayan iki çocuk yan yana oturup Disney filmleri izlerdi. Zamanla webtoon'lara merak salmış, bir dönem animelere de fena halde kendilerini kaptırmışlardı. El ele tutuşup dolaşan o iki çocuk, zamanla annelerinin boyunu geçmiş, babalarıyla bilek güreşinde mağlup edilemeyen gençler haline gelmişlerdi. On beş yıl hem çok uzun, hem de bir gecelik rüya kadar kısaydı. Peki zaman bu sefer onları nereye sürükleyecekti? Leenae bundan

sonra da yanında olacak mıydı? Nawoo okul üniformasının iç cebine dokundu, ama parmak uçlarında hiçbir şey hissetmiyordu.

Metro istasyonundan çıkan Nawoo tanıdık binaları geçerek dar ara sokağa girdi. Bir yerlerden bir miyavlama sesi duyar gibi olunca etrafına baktıysa da kara kediden hiçbir iz yoktu. Sokağın sonuna kadar ilerledi ama kokteyl bardaklı neon tabelayı göremedi. Henüz açılmadığı için ışıkları mı kapatmışlardı? Tereddüt içinde karanlıkta dolaştı.

"Buradaydı kesinlikle."

Daha iki gün önce burada olan koskoca dükkân, arkasında hiçbir iz bırakmadan kaybolmuştu.

Metro istasyonunun çıkışındaki binanın arasındaki sokaktı. Yeri şaşırmadığına emindi. Ama barın yerinde...

"Genç! Orada ne yapıyorsun?"

Dükkânın içini gözetlediği sırada yüksek bir ses duyuldu. Nawoo irkildi, hızla arkasını döndü. Kaşları çatık orta yaşlı bir adam ona bakıyordu.

"Ne bakıyorsun oraya?"

"B- burası..."

"Kuyumcu dükkânı, evet."

Daha birkaç gün önce bar duruyordu burada. Şimdiyse yerini bir kuyumcu dükkânı almıştı. İş de bu ya, bir gencin gizlice baktığı yer pahalı mücevherler satan bir kuyumcuydu.

"Ne o, altın almaya mı geldin? Bugün kapalı orası."

"Bar yok muydu burada?"

Kapalı bir kuyumcuyu gözetlemek yeterince şüphe çekiyorken üzerinde üniforması olan bir öğrenci etrafta bar mı arıyordu yani? Adam kuşkuyla Nawoo'yu süzdü.

"Kızım doğduğunda buradan bir yüzük almıştım ona. Yüzüğün sahibi ortaokula gidiyor şimdi."

Kuyumcunun on yılı aşkın süredir burada olduğunu söylemeye getiriyordu.

"Neden dükkânı–"

Nawoo, "Özür dilerim," deyip başını eğdi ve alelacele sokaktan çıktı. Zamanın keyfine göre büküldüğü bir evrende o tuhaf kokteyl barı aynı yerde bulmasına imkân yoktu tabii. Peki bundan sonra ne olacaktı? Leenae'nin hâlâ nefes aldığı bu dünyaya hapsolmuşsa kazayı gerçekten engelleyebilir miydi?

"Evim de kaybolmuş mudur o zaman?"

Kim bilir, evi de okulu da hiçbir iz bırakmadan kaybolmuştu belki de. Daha birkaç gün önce otuz iki yaşındayken göz açıp kapamasıyla on dokuzuna dönmüştü. Bundan sonra ne olacağını tahmin dahi edemiyor, durumundan haberdar olan barmenle bile görüşemiyordu.

Yürüdüğü yolun sonunda onu neyin beklediğini öngöremiyordu. Yarın gerçekten de yarın mıydı, yoksa on sene önceki geçmişi miydi bilmiyordu, aklı darmadağındı.

Ne yapacağını bilemez halde köşeyi dönerken biriyle çarpıştı.

Başını eğerek, "Affedersiniz," dedi Nawoo.

"Mühim değil. Hayatta da bazen oraya buraya çarparız."

Güçlü meyve kokusu genzini yaktı. Siyah paltonun etek kısmı yavaşça gözlerinin önünden geçip gitti. Nawoo başını çevirdi, uzun boylu bir adam sırtını dönmüş yürüyordu. Bakışları onun beyaz, uzun parmaklarına değdiğinde zihninde karıştırıcıyı sallayan bir imge belirdi.

"Bekle!" diye bağırdı Nawoo. Adam bir anda durup yavaş yavaş ona döndü.

"Bana mı seslendiniz?"

Aniden yanmaya başlayan neon tabelanın altındaki siyah gözler yıldızlar gibi parlıyordu. Barmen, Nawoo'ya parlak bir şekilde gülümsedi.

4

Sıkıca kapatılmış kapının gıcırdayarak açılmasıyla karanlığa gömülü boş salon gün yüzüne çıktı.

"Bar neden burada?"

Barmeni takip ederek köşeyi döndüğünde kokteyl bardaklı neon tabela ışıldadı.

"*O kişi*yi karşılamaya gitmiştim, eh, dükkânı açık bırakamazdım. Kapalıyken mi uğradınız?"

"Onu demiyorum, barın yeri neden..." Nawoo sustu ve elini alnına götürdü. İnsanı göz açıp kapatıncaya kadar geçmişe fırlatan bu evrende sağduyu ve mantık aramak da saçmaydı gerçekten.

"Alkol satmasak da reşit olmayanların rahatça girebileceği bir yer değil burası."

Işık yukarıdan barmenin başına vuruyor, onu sahnede tek kişilik oyun sergileyen bir oyuncu gibi gösteriyordu. Tüm olup bitenler öyle teatraldi ki her şey sıra dışı hissettiriyordu.

Nawoo her an bar masasının üzerinden ona atlayacakmış gibi bağırdı: "Kimi karşılamaya gittin? Beni buraya düşüren o görkemli varlığı mı?"

"Daha açmadık ama yine de reşit olmayanların–"

Nawoo, "Lafı çevirme. O kahrolası *kişi* kimmiş söyle diyorum. Ne zaman geri dönebileceğim ben?" diyerek sözünü kesince barmen omuzlarını silkti.

Diğerleri de bu kokteyl barı görebiliyor muydu? Nawoo burasının ne olduğunu, nasıl bir sistemle çalıştığını anlayamıyordu. Belki de bu dünyanın içindeki hiçbir şey gerçek değildi ve her şey tamamen bir illüzyondan ibaretti.

"Zahmet edip buralara kadar geldiğiniz için minnettarım ancak bir gencin, özellikle de okul üniforması giyen bir öğrencinin büyükleriyle senli benli konuşması pek hoş değil."

Barmen bardağı bezle sildi.

"Bu üniformalı öğrencinin senli benli konuşmaya devam etmesini istemiyorsan her şeyi normale döndür."

Nawoo kapana kısılmış bir canavar gibi hırlıyordu.

Barmen, "Neyi?" diye sordu ve bardağı ışığa tutup iyi temizlenmiş mi diye dikkatle baktı.

"Beni kendi zamanıma geri gönder diyorum."

"Sizin zamanınız şimdi, burada akmıyor mu?"

"Buranın geçmiş olduğunu sen de bal gibi biliyorsun," deyip masaya vurdu Nawoo. On üç sene öncesindeydi. Hayatının en zor ve acılı dönemine geri dönmüştü. "Senin verdiğin o tuhaf şeyi içtim diye böyle oldu."

Gözlerinin önünde akan anların gerçekliğini kabul edemiyordu. Kim kendini bir anda on üç yıl öncesinde bulup da normal kalabilirdi ki?

"Geçmişte olmadığınızı söylemiştim. Gerçekten on üç yıl öncesinde olsaydınız şu an burada bir bar bulamazdınız. Sağlık nedenleriyle dershaneyi asmaz, tuhaf hal ve tavırlarınızla diğer öğrencilerin dikkatini de çekmezdiniz."

Barmen tekrardan ağır ağır bardağı silmeye koyuldu. Karanlık barda şeffaf bardağını inceler gibi Nawoo'nun gününü en ince ayrıntısına kadar gözlemliyordu. Sırf bu bile geçmişte değil, bir başka evrende olduğunu anlamasına yeterdi. Yine de okula gitmek, gün boyu o dar sırada oturup kafasına girmeyen dersleri dinlemek zorundaydı. Aksi takdirde annesi şirketten çıkıp onu arar, babası da arabayı karakola sürerdi. Nihayetinde

on üç sene önce olduğu gibi sessiz sedasız yaşayıp gitmekten başka çaresi yoktu.

"Yoksa beni buraya gönderen sen misin?"

Belki de *o kişi* diye bir şey yoktu. Bütün bu kaosun suçlusu şu tuhaf barmen olabilir miydi?

"Sizi buraya davet eden benim, evet. Ancak davetiyeyi gönderen kişi bir başkası."

İster geçmişe dönüş, ister başka bir dünyaya davet olsun, sıradan bir insanın yapabileceği iş değildi bu. Söz konusu böylesine muazzam bir güce sahip bir varlıksa eğer, önünde yalnızca iki seçenek vardı; ya Tanrı'ydı ya da canı sıkılan şeytan.

"*O kişi* dediğin varlık nerede şu an? Onunla görüşebilir miyim?"

Barmen dudaklarına soğuk bir gülümseme kondurdu; iri, siyah gözleri parıldıyordu.

"*O kişi* her daim yanınızdadır, siz fark edemediniz sadece."

Her zaman orada olsa da kolayca fark edilemeyen, otuz ikisindeki bir adamı aniden on dokuzundaki bir çocuğa dönüştürebilen varlık...

"Zaman tanrısı mı? Kronos ve Kairos gibi yani?"

Fantastik bir film karakteri gibi konuştuğunu fark edince küçümsercesine güldü. Otuz iki yaşındaki ruhuyla bu bedene sıkışması başlı başına akıl almazken sağlıklı düşünebilmeyi beklemek de pek mümkün değildi gerçi.

"Öyle düşünmek istiyorsanız, evet, Kairos'a benzer tabii."

Kronos "zaman tanrısı"ydı. Antik Yunanlılar dünyayı yöneten varlığın Kronos olduğuna inanırlardı. Çünkü zaman, yalnızca kendiliğinden var olan ölümsüz bir sonsuzluktu.

Buna karşılık Kairos, zaman tanrısından ziyade "fırsat tanrısı" olarak bilinirdi. Önü saçlarla kaplı, arkasıysa tamamen kel olan komik bir görünüme sahipti. Karşınızda belirdiğinde tutması kolay, ancak bir kez geçip gittiğinde yakalaması kesinlikle imkânsızdı. Önümüzde beliren fırsatların hemen yakalanması

gerektiğini, bir kez kaçırıldığında geri gelmeyeceklerini simgelerdi. Sorun şu ki Kairos onun karşısına kendi kafasına göre çıkmıştı. Nawoo bu akıl almaz mucizeyi hiç mi hiç istemiyordu.

"Merhametli Tanrı'nın bana bir şans verdiğini mi söylüyorsun yani?"

Barmen *kim bilir* dercesine omuzlarını silkti. Nawoo sandalyeye yaslanıp alnını ovuşturdu. Gerçekliğin nereden başladığını bilmiyordu. Buranın hangi yasalara göre işlediğini ya da bu dünyada fiziksel zamanın gerçekten var olup olmadığını kestiremiyordu.

"Aynı hayatı ikinci kez yaşamam mı gerekiyor?"

İnsanın ölmeden hemen önce hayatının bir film şeridi gibi gözlerinin önünden aktığı söylenirdi. Şu an Nawoo için de durum farklı değildi.

Üniversiteye gittiğinde dertlerinin son bulacağını; o bitmek bilmeyen sınavlardan, notlardan, ortalamalardan ve derecelerden kurtulacağını sanmıştı. Hayalini kurduğu gibi üniversite öğrencisi olduğundaysa hayatında pek de bir şeyin değişmediğini fark etmişti. Sınavlar ve notlar devam etmiş, ortalamayla derecelerin yeriniyse krediler ve sertifikalar almıştı. Kuyudan kurtulduğunu zannetmiş, ama bu sefer de kendini hemen yandaki kuyunun içinde bulmuştu.

"O usandırıcı lise son sınıfı tekrar yaşa mı diyorsun bana?"

Askerlik yılları ve iş aradığı dönem aklına gelince ağzından bir küfür çıktı.

"Böyle olacağını bilseydim piyangoyu kazanan numarayı ezberlerdim. Hisseyle gayrimenkule de çalışırdım biraz."

Fırsatın yalnızca hazırlıklı olanların eline geçtiği söylenirdi ama aynı hayatı iki kez yaşama şansına sahip olacağını kim bilebilirdi ki? Sıradan bir insanın başına gelmeyeceği, hayır, gelmemesi gereken bir şeydi bu.

"Hayır, defalarca söyledim, geçmişte değilsiniz. İlla detaylıca açıklamamı istiyorsanız..."

Barmen masanın üzerine büyük bir bardak koydu. Siyah şişeyi eğdiğinde köpüklerle dolu sıvı "şşş!" sesiyle birlikte bardağa dolmaya başladı. Hemen taşacak gibi kabaran maden suyunun köpükleri kısa sürede azaldı.

"Kapağı açmadan içinde ne olduğunu bilemezsiniz. Bir şeyi sırf göremiyorsunuz diye onun var olmadığı anlamına gelmez bu."

"Ne yani, her şey köpük mü demek istiyorsun? İllüzyon gibi?"

Eğer burası gerçekte var olmayan bir dünyaysa, aynaya yansıyan on dokuz yaşındaki hali de, hâlâ hayatta olan, gülen ve konuşan Leenae de birer serap mıydı?

Barmen uzun, beyaz işaret parmağını kaldırıp sağa sola salladı.

"Zaman sadece bir yanılsamadır. Yakalayamaz, geri alamaz ve saklayamazsınız. Tıpkı hava gibi gözle görülmezdir, su gibi sürekli akar durur."

Yumruğunu masaya vurup, "Ne diyorsun be adam?" diye çıkıştı Nawoo. Zamana dair herhangi bir felsefi düşünce duymak istemiyordu. Sadece bu kahrolası rüyadan uyanmak istiyordu.

"Bu dünyadan çıkmak mı istiyorsunuz?" diye sordu barmen.

Nawoo derin bir iç çekti. "Gelecek hafta çok önemli bir işim var." Eli yine cebine gitti ama giydiği şey takım elbisesi değil, okul üniformasıydı. Artık iç cebinde yüzük kutusu yoktu.

"Hatırlıyorum. Buraya ilk geldiğinizde keyfiniz pek yerindeydi."

Biri onun her hareketini izliyordu. O mutlak varlığın, Nawoo'nun neye hazırlandığını ve ne planladığını bilmemesine imkân yoktu. Nasıl bir varlıktı, neydi ismi? Barmenin samimiyetsizce "o kişi" diye hitap edişi Nawoo'nun sinirlerine dokunuyordu.

Kız arkadaşına her baktığında aklına o gelmeyecek mi?

Evet, dediği doğruydu. Haje'ye her baktığında ölüp giden Leenae geliyordu aklına. Ama Hanmin'in tek bildiği buydu.

Nawoo ne zaman Haje'yle yüz yüze gelse korkuya kapılıyordu. Haje de ona baktığında ölen ilk aşkını düşünüyor olmalıydı çünkü.

Haje'nin tıpkı Leenae gibi bir anda yok olacağını hissediyordu. Onun yanındayken kaygıya boğuluyor, onu sevdiğini söylerken bile korkuyordu.

"Evlenme teklifi edecektim."

Evlenirlerse biraz rahatlayabilir miydi? O zaman, hiçbir şeyin Haje'yi ondan koparamayacağının rahatlığına varabilir miydi?

Onlar beş yıl boyunca beraberlerdi. Birbirlerinden ayrı yaşayamıyorlardı...

Leenae ve Haje birbirlerinin ilk aşkıydı ve bu aşkın en yakın tanığı da Nawoo'ydu. Aşkın ne olduğunu bilmedikleri, birbirlerine en saf duygularla baktıkları zamanlardı. Sosyal statü ya da herhangi bir koşulun önemi yoktu. İkisinin dünyası her şey demekti ve sonsuz derecede sevgiyle doluydu. On dokuz yaşındaydılar, birbirleri için en mükemmel iki genç âşıktılar.

"Beş yılmış. Ben on yedi yıl sevdim onu. Bunca zaman bekledim. Nihayet her şey bitti derken niye bu lanet dünyaya atıldım?"

"Geri dönmek mi istiyorsunuz?"

Tüm yüreğiyle geri dönmeyi diliyor, Haje'ye evlenme teklifi etmek istiyor ve düğünü en geç gelecek yılın sonbaharında yapabileceklerini düşünüyordu. Elbette evliliğin bir oyun olmadığını biliyordu. Hazırlanacak ve karar verecek pek çok şey vardı, irili ufaklı sürtüşmeler de yaşanacaktı. Ama hayat da buydu zaten. Herkes her gün gerçekliğin sert dalgalarında sürüklenerek yaşıyordu.

"Tekrar..."

Nawoo susup dudaklarını ısırdı. *Beni geri gönder, bu akıl almaz dünyadan çıkar*, demek istese de tuhaf bir şekilde sözler dudaklarından dökülmüyordu. Burada Leenae hâlâ hayattaydı.

"Bu dünyayı yaratan kişi merhametli ve lütufkârdır."

Barmen karıştırıcının içine mavi bir içecek döktü.

"Sana öyle geliyor bence. Bana kalırsa bundan daha kötü ve aksi olamazdı."

Barmen sert bir bakış atıp, "İleri gidiyorsunuz," dedi ve şişeyi yana eğdi.

"Az bile söyledim. Bahsettiğin kişiyi kendi üslubumla ifade edeyim mi bir de?"

"Etmeseniz daha iyi."

Barmen ağır hareketlerle karıştırıcıyı salladı.

"*O kişi*nin istediği ne peki?"

Beş gün sonra Leenae ölecekti. Zamanı onun ölümünden bir hafta önceye almasının sebebi neydi? Haje'ye edeceği evlilik teklifinden hemen önce bu kaosun ortasına sürüklenmişti. Eğer bu dünyanın yaratıcısı gerçekten varsa tek amacı Leenae'yi korumak olmalıydı. Ya da Haje'nin yarım kalan aşk hikâyesine üzülmüştü ve geç de olsa bir el atmak istiyordu.

"Orasını ben bilemem."

Barmen karıştırıcıyı eğince yeşil içecek *on the rocks* bardağını doldurdu.

"Gitmek istediğiniz bir yer varsa gidebilirsiniz."

Nawoo'nun kalbi sıkıştı. İki gün önce *Blue Eyes*'ı içtiğinde on üç yıl öncesine gitmişti. Şimdi şu yeşil içeceği içerse tekrar kendi dünyasına dönebilir miydi? Davetiye gibi bir şeyden bahsettiğine bakılırsa, o kokteyl kesinlikle zaman ve mekânı aşabilecek bir kapıydı.

"Bunu içersem kendi dünyama dönebilecek miyim?"

"Eğer o dünya gerçekten de olmak istediğiniz yerse, muhtemelen dönebileceksiniz."

"Ne demek bu yani?"

"Ne duyduysanız o."

Kokteyli içtiğinde kendi zamanına dönerse on dokuz değil, otuz iki yaşında olacaktı. Üniforma değil takım elbise giyecek, okula değil işe gidecekti. Ceketinin cebindeki yüzük de yerinde

olacaktı ve planladığı gibi Haje'ye evlenme teklifi edecek, belki de evleneceklerdi. Tekrar yetişkinlerin dünyasına adım atacaktı. Ne var ki duraksıyordu.

"Dönmek istediğim yerde Leenae yok, değil mi?"

Bu korkunç ve rezil mekânın yaratıcısına mı, karşısında duran barmene mi yoksa kendine mi soruyor, bilmiyordu. Nawoo kendini yatıştırmak için yavaş yavaş nefes verdi.

"Cevabı zaten biliyorsunuz."

Döneceği yerde Leenae nefes almıyordu. Yaşıyor olması mümkün değildi. Beş gün sonra bu yeryüzünü sonsuza dek terk edecekti.

"Kazayı önlersem ne olacak? Geri döndüğümde yaşıyor olacak mı?"

Kulaklarında hafif bir kahkaha çınladı. Barmen parmak uçlarıyla şakaklarını kaşıdı.

"Ah, beni gözünüzde fazla büyütüyorsunuz. Ben sadece *o kişi*nin emrince bir davet yolladım. Davetiyede yazılanlar ve orada yaşananlar beni aşar." Simsiyah gözleri az önce hazırladığı kokteyle çevrildi. "Anlaşılan bizzat öğrenmeniz gerekecek."

Nawoo'nun bakışları *on the rocks* bardağında gezindi. İçindeki yeşil sıvı zümrüt gibi ışıldıyordu.

"Daveti kabul edersem istediğim yere gidebilecek miyim?"

Muhtemelen diyen bir ifade takındı barmen. Nawoo kolunu masaya koyup kafasını eğerek, hafifçe sallanan yeşil sıvıya baktı. Leenae burada hâlâ yaşıyordu. Ama Nawoo'nun dönmek istediği dünyada var olmaya devam edemezdi. Beş gün sonra Leenae'nin oraya gitmesine mâni olursa, on üç yıl sonra sapasağlam karşısında duracaktı belki de. Kairos, Nawoo'nun önünde dikiliyordu. Sanki bu fırsatı değerlendirmesini emrediyordu.

Gençlik aşkı diye küçümseyeyim deme... Onlar beş yıl boyunca beraberlerdi... birbirlerinden ayrı yaşayamıyorlardı... O kazayı geçirmeseydi şimdilerde...

Eğer Leenae hayatta kalır, ölümün kucağından kurtulursa, Haje'nin yanında yerim olur mu benim? Kendi kuyruğunu yakalamaya çalışan bir kedi misali, aynı düşünceler etrafında dönüp duruyordu. Tükenmişlik hissiyatı devasa bir dalgaya dönüşüp Nawoo'yu yuttu.

Gücünü toplayıp son bir kez, "Bunu içersem istediğim yere gidebileceğimi söyledin, değil mi?" diye sordu.

"Becerilerim fena sayılmaz, size en uygun tadı yarattım. Neyse ki kokteyllerimizde alkol yok, anlayacağınız gençler de rahatlıkla içebilir."

"Otuzundaki bir adam için büyük dezavantaj yalnız."

Barmenin dudakları alaycı bir edayla kıvrıldı.

"Kararınızı verdiniz anlaşılan."

Nawoo elini arkaya götürüp ensesini ovdu. Bu yorucu ve kafa karıştırıcı rüyadan uyanmak istiyordu. Şans ve fırsatın hazırlıklı olanlara uğradığı söylenirdi, ne yazık ki Nawoo hiç hazırlıklı değildi. Bu garip evrene birinin şakası sonucu atılmıştı, kim bilir, sabah gözlerini açtığında belki de tüm bu karmaşa zihninden silinip gidecekti.

"O kadar emek verip hazırladın, bir tadına bakmak lazım."

"İsmi *Green Day.*[3] Yeşil doğanın rengidir ve yaşamı simgeler."

Nawoo bardağı dikkatlice kaldırdı.

"Aynı zamanda yaz mevsimini de simgeler."

Bardağı dudaklarına götürdü, içeceğini yudumlarken inciyi andıran, siyah, iri gözler yarım daire çizerek gülümsüyordu.

---

3 Yeşil gün. (ç.n.)

ON BEŞ
İLK KARŞILAŞMAMIZ

1

Uzun bir kuraklığın ardından yağan tatlı yağmur gibi, çölde bir vaha gibi yaz tatili sonunda başlamıştı. Nawoo öğlene doğru uyandı ve kendine *ramyeon* hazırladı. Gelecek haftadan itibaren dershaneye gidecek ve yoğun bir tempoya girecekti. Ama şimdilik ne okul ne de dershane telaşı vardı. Anne babasının işe gittiği, evin sessizliğe büründüğü bu anlar ona eşsiz bir huzur getiriyordu. Adeta tüm hücreleriyle dinlenmenin tadını çıkarabileceği bir cennetteydi. Buzdolabında dondurmalı pasta vardı. Önceki gün annesi kuponla aldığını mı söylemişti, neydi. Nawoo dondurmalı pastayı tabağa koydu. Kaşığı ağzına soktuğu sırada cebinden bildirim sesi geldi.

Right Nawoo, öğlen jjamppong yiyelim. Sen mi gelirsin ben mi geleyim? Direkt restorana mı gidelim yoksa?

Geçmiş hayatında Çin restoranının önünde açlıktan ölen bir dilenci miydi yoksa içine *jjamppong* yiyememenin hüznünü taşıyan bir hayalet mi kaçmıştı bilmiyordu ama Leenae son zamanlarda kafayı Çin yemeğiyle bozmuştu.

Az önce *ramyeon* yedim ben.

Öğle yemeği için de *jajangmyeon* ye işte.

Zaten yediğini söylese de hayaletli herif laftan anlamak bilmiyordu.

Hayır.

İkiletme abicim.

Nawoo ekrana bakarak, *derdini biliyorum ben senin,* diye mırıldandı. Leenae *jjamppong,*[4] Nawoo ise *jajangmyeon*[5] hastasıydı. Beraber Çin restoranına gittiklerinde Leenae onun tabağından *jajangmyeon* çalardı.

Böyle yapacağına *jjamjamyeon*[6] söylesene kendine, dese de nafileydi. *Bir çatal alsam yeter bana. Meze gibi bir şey bu benim için. O güzelim jajangmyeon'dan biraz aldıktan sonra jjamppong yemem lazım ki tadına varabileyim. Jjamjamyeon'a yarım yarım koyuyorlar, tadı hiç dengeli değil,* diyerek kendi bencil mantığını açıklardı Leenae.

Hayır dedim. Dışarısı yanıyor, bu sıcakta nereye gideyim. Evde oyun oynayacağım bugün.

Onunla mesajlaşmaya ayırdığı zamana bile acıyordu. Annesinin bitmek bilmeyen dırdırı ve babasının sıkı gözetimi yüzünden hafta sonu doyasıya oyun oynayamamıştı. Gelecek hafta o lanet dershane başlayacaktı. Anne babasının tatiline de çok kalmamıştı şurada. Yetişkinler, çocuklarının yaz tatilinde diledikleri gibi keyif yapabileceklerini düşünürlerdi ama günümüz öğrencilerinin gerçekliğini bilmediklerinden söylerlerdi bunu. Çoğu öğrenci dershanenin yanı sıra özel dersler ve ek kurslarla meşguldü. Aile gezileri ve kamplar da işin içine girince, birçok çocuğun tatili normalden daha yoğun geçerdi.

Nawoo dondurmasını kaşıklayarak bilgisayarını açtı. Bu tatlı, mutlu anın sonsuza dek sürmesini dileyerek aceleyle oyun dünyasına girdi.

Işık hızında klavyenin tuşlarına basarken telefonundan bir dizi bildirim sesi yükseldi. Kontrol etmesine gerek yoktu, Leenae'ydi muhakkak. Ne zaman öğle yemeği yiyeceklerini sorarak sızlanıyor olmalıydı.

---

4 İçinde deniz ürünleri bulunan, acı ve baharatlı noodle çorbasıdır. (ç.n.)

5 Siyah fasulye soslu noodle yemeğidir. Tatlı, tuzlu ve hafif karamelize bir aromaya sahiptir. (ç.n.)

6 *Jjamppong* ve *jajangmyeon*'un bir tabakta yarım yarım servis edildiği yemektir. (ç.n.)

"Abin meşgul şu an," diye mırıldanır mırıldanmaz telefonu çaldı. Hızlıca bir bakış attı, ekranda "annem" yazıyordu.

"Ne oldu?" Bakışlarını monitörden çekmeden kayıtsızca konuştu Nawoo.

"Ne yapıyorsun da mesajlarıma cevap vermiyorsun?"

Leenae'den geldiğini sanmıştı ama annesiydi. *Bununla mı uğraşacağım şimdi* diyen bir ifadeyle yerleşti yüzüne.

"Ne oldu anne?"

"Ne yapıyorsun sen? Yoksa şimdiden oyun mu oynuyorsun?"

Evet demeye yeltendi ama ağzını açar açmaz bir ton azar işiteceğini biliyordu. Ters ters konuşursa bilgisayar başında geçirdiği süre de kısalabilirdi.

"Yok, ders dinliyorum."

"Aman aman, öyle mi? Tatile girer girmez internetten ders dinleyen oğlum mu var benim? Çocuk mu kandırıyorsun sen?"

Şansını denese de annesi elbette inanmamıştı.

"Söyle anne."

"Bırak şimdi, benim bir işimi halletmen lazım."

Doğrudan aradığına bakılırsa basit bir getir götür işi değildi. Bu dünyada kötü bir önseziden daha isabetli bir şey yoktu.

"Of, şimdi mi?"

"İşten çıkıp ben mi götüreyim yani?" diye bağırdı annesi. "Karton poşetin içine koydum her şeyi, götüreceksin sadece. Ha, dondurmalı pasta kuponu için teşekkür etmeyi de unutma. Ücretsiz dedim ama yine de kupon gönderdiler."

Bakışları yarı erimiş dondurmalı pastaya takıldı. Her diliminin farklı bir tadı vardı, Nawoo gelişigüzel kesmişti. Eriyince de çilek, vanilya ve çikolata birbirine karışmış, ne idiği belirsiz bir aromaya dönüşmüştü. Aniden ağzının ekşidiğini hissetti.

"Bizim eve çağırsan olmaz mı?"

"Doğru düzgün tanımadığımız insana evimizin adresini mi verelim? Hem onlar da başkasının evine gelir mi sanıyorsun?"

"Telefonunu verdin ama."

"Bana bak! Telefonla adres aynı şey mi?"

"Hayır, neden bugün... of, neyse tamam. Götürürüm."

Nawoo telefonu kapatıp bakışlarını bilgisayarına çevirdi. Pasta kuponunun kaynağı nihayet ortaya çıkmıştı. Annesinin üye olduğu gruptan biri mi göndermişti, neydi. Annesi sık sık grubun ücretsiz paylaşım köşesini kullanırdı; dekorasyon mağazasından hediye verilen ancak zevkine uymayan tabaklar, sadece birkaç kez giyildikten sonra modası geçen kışlık giysiler, hediye gelen ve cildine uymayan kozmetik ürünler gibi eşyaların fotoğraflarını çekip ücretsiz paylaşım köşesinde yayınlardı. Daha sonra ihtiyaç sahibi bir kişi mesaj gönderirdi ve bu dünyada hiçbir şey bedava olmadığı için alıcılar da minnettarlıklarının nişanesi olarak ufak şeyler hazırlarlardı. Günün birinde masalarına gelen *gamja bokkeum, gamja jorim, gamjaguk, gamja joen*lar, balkona konulan yeni saksı veya salona asılan güzel bir ayçiçeği tablosu, annesinin ücretsiz paylaşım köşesinden yararlandığının kanıtıydı.

Annesi karton poşetin içinde el mikseri, hava geçirmez saklama kapları, paketi açılmamış iki termos olduğunu söyledi. Kendini oyun diyarına kaptırmış on beş yaşındaki oğlu, mutfağın ortasında duran poşetle zerre ilgilenmiyordu.

"Kadının kullanıcı adı 'saranghaje'. Kızının adı Haje olduğu için Haja[7] yerine Haje yazmış. Kızı termosun üstündeki karakterleri çok seviyormuş. Ha, benim kullanıcı adım da 'Nawoomami', oğlumu göndereceğimi haber ettim onlara. Saranghaje ve Nawoomami, unutma sakın!"

Haja mıdır Haje midir, birinin ismi midir yoksa köpeklerinin adı mıdır hiç umurunda değildi. Hatta annesinin kullanıcı adı da bir tuhaftı. Bu tür gruplarda evlilerin sayısı bekârlardan daha fazlaydı ve anne babalar sanki aralarında sözleşmişler gibi kullanıcı adlarına oğullarının ve kızlarının isimlerini yazıyorlardı. Ebeveyn olunca her şey insanın çocuğuyla mı ilgili olmaya başlıyordu acaba?

---

7 *Saranghaja*, Korece'de birbirimizi sevelim anlamına gelir. (ç.n.)

Annesinin işe giderken arada sırada uğradığı bir kafe vardı ve on beş kupon toplayan müşterilere termos hediye ediyorlardı. Talihsizlik de bu ya, animasyon ürünleriyle iş birliği yaptıkları için her termosun üzerinde koca koca karakterler vardı.

Çocuk işi gibi duruyor, Nawoo, şu termosu ister misin?

On beş yaşındaki bir oğlana termos vermek, bir kuşa paraşüt vermekten farksızdı. Tamamen lüzumsuz bir eşyaydı yani. Haja mıdır Haje midir belli olmayan kadınla görüşmesine pek bir şey kalmamıştı ve süre azaldıkça oyun daha da keyifli hale geliyordu. Tam o sırada masasının üzerindeki cep telefonu titredi. Ekran Leenae'den gelen mesajlarla yanıp sönerken Nawoo'nun başının üzerinde bir ampul parlayıverdi.

"Alo, bugün bizim evde yeriz. Evet, ben *jajangmyeon* söyleyeceğim. Ama beş dakika içinde burada ol, yoksa Çin yemeği yalan olur. Çabuk gel."

Ne pahasına olursa olsun oyunu bitirmesi gerekiyordu ve bunun için Çin restoranının önünde açlıktan ölen Leenae'ye ihtiyacı vardı, hem de hemen.

Nawoo çağrıyı sonlandırdıktan sonra kendi kendine, "Bugünlük benim yerime geç," diye mırıldandı ve deli gibi klavyeye bastı.

Böylece söz verilen yere Nawoo yerine Leenae gitti, eşyaları almaya gelen kişiyse *saranghaje* kullanıcı adının esin kaynağı Haje'ydi. Okulların yaz tatiline girmesiyle grup üyeleri, yerlerine oğullarıyla kızlarını göndermeye başlamış ve Leenae o gün Haje'yle ilk kez karşılaşmıştı.

On yedi sene önce ortaokulun ikinci yılı, tatilin ikinci günüydü. Güneş kavuruyor, saat on ikiyi biraz geçiyordu. *Eğer o gün oraya Leenae değil de ben gitseydim, Haje'yle aramızdaki ilişki nasıl şekillenirdi?* Nawoo her zamanki gibi geçmişi eşeleyip duruyordu. *Başından beri Haje'nin yanında duran kişi ben olabilir miydim o zaman?* Ne var ki geç kalınan *eğer*ler anlamsız birer hayalden ibaretti. O yoldan gitseydim, o seçimi yapsaydım, onunla karşılaşsaydım, onunla hiç karşılaşmasaydımların, ge-

çip giden *eğer*lerin hayat için hiçbir anlamı yoktu. Tam da bu yüzden insan olduğumuzu söyleyebiliyorduk; yok yere geçmişi düşünür, her seferinde kendini tekrar eden pişmanlığın sızısını çekerdik. Nawoo eğer zamanı geri alıp on beşindeki yaz tatiline dönebilseydi, gerçekten böyle bir mucize gerçekleşseydi, bilgisayar oyununun yüzüne bile bakmazdı. Ne var ki geçip giden zaman geri döndürülemezdi. Fırsat tanrısı Kairos'un başının arkasında saç yoktu.

O gün Leenae uzun bir süre dönmemişti ve Nawoo bunu ancak oyunun sonlarına doğru fark edebilmişti. Altı üstü apartmanın önündeki alışveriş merkezine gidecekti, gecikse gecikse en fazla beş dakika gecikirdi. Ama o, otuz dakika sonra geri gelmişti. Nawoo kapıyı açtığında açlıktan sızlanan oğlan kaybolmuş, yerini o kendine özgü parlak gülümsemesiyle ona bakan Leenae almıştı.

Evin salonu hareketliydi. Bir süre sonra yoğun kahve kokusuyla birlikte alçak sesli konuşmalar duyuldu.

"Tatilde diye kalkmak bilmiyor," dedi annesi.

"Bırak uyusun, tatile yeni girdi çocuk. Gelecek hafta dershaneye başlayacak hem," diye cevapladı babası.

"Öğlen ne yiyecek ki?"

"Çocuk değil ya artık, dert etme bunları. *Ramyeon* yer ya da arkadaşlarıyla buluşup restorana gider, bakar çaresine. Harçlık bırak sen. Eve yemek söyler belki."

"Dert etme diyorsun ama eve yemek söyler diye harçlığına kadar düşünüyorsun."

Anne babasının tatlı çekişmesiyle gözlerini açtı.

On beş yaşındaki çocuklarının öğünlerini dert eden ebeveynler, oğulları otuzunu geçse de değişmezdiler.

Meşgulüm diye öğün atlama, dikkat et yemene içmene.

Zaman geçse de baki kalan şeyler sandığından daha fazlaydı.

Kapının kapanma sesi duyuldu. Boş boş tavana bakan Nawoo yavaşça ayağa kalktı, mutfak masasının üzerinde birkaç banknot vardı. Bakışları mutfağın köşesindeki karton poşetin üzerinde durdu. İçinde ne olduğunu çok iyi biliyordu.

Tuvalete girip aynaya baktığında istemsizce "Oha!" dedi, ne kadar genç göründüğüne inanamıyordu. Parmaklarının ucuyla yüzüne dokundu. Burnunun altı nihayet kararmaya başlamıştı; sert bir bıyıktan çok siyah ve yumuşak tüylerdi bunlar. On dokuzunda da genç görünüyordu ancak on beşi bir bebekten farksızdı. Henüz kemikleri tam gelişmediğinden midir nedir, tüy kadar hafif hissediyordu. Spor salonunda bir tur koşması söylense adeta uçabilirdi. Gece mesaileri ve iş stresi, şirket yemekleri ve su gibi tükettiği kahveyle bu hafif ve çevik bedeni hor kullanmıştı. Birdenbire kendine karşı suçluluk duydu.

"Uzun zaman oldu," diye yansımasını selamladı Nawoo. On beşindeki genç adam parlak bir gülümsemeyle ona bakıyordu. "Tadı fena değildi, ne dersin?"

Green Day'e bakarken on yedi sene önceki yaz tatilini düşünmüştü. O zamana geri dönerse, birbirine dolanmış ip yumağı kadar karmaşık olan ilişkileri de kolayca çözülmez miydi? Başından itibaren Haje'nin yanında yerini alabilirse, Leenae'yi kurtarmalı mı yoksa kurtarmamalı mı düşüncesi de kaybolup gidebilirdi. Nawoo'nun dileği onun hâlâ yaşadığı otuz ikisine dönmek değildi. Her şeye yeniden başlamak istiyordu. Zamanın ve mekânın kapılarını özgürce açabilen kokteyl, Nawoo'yu tam olarak on yedi sene öncesine bırakmıştı.

Tuvaletten çıkıp mutfağa geçti ve buzdolabını açtı.

"Annemin ne idiği belirsiz yemekleri de yerli yerinde."

Dondurmalı pasta, çeşitli dondurulmuş gıdanın arasında parlıyordu. Eskiden tatlılara o kadar düşkündü ki çorba tabağını ağzına kadar pastayla doldururdu. Ama artık americanoya shot eklemek zorunda kalıyordu. Belki de yetişkin olmak, yumuşak ve tatlı şeylerden acı ve sert şeylere yavaş yavaş alışmayı öğrenmek demekti. Dondurmaları çok seven on beş yaşındaki genç

adam, işten çıkıp eve giderken bir bardak *soju*ya bel bağlayan bir yetişkine dönmüştü ve bu süreç sayesinde hayatın hiç de tatlı olmadığını fark etmişti.

Arkasını dönünce tüm salon görüş alanına girdi. Bu eve Nawoo iki yaşındayken taşınmışlardı; ortaokul bire giderken yatak odasıyla banyonun tadilatı yapılmış, liseye başlamadan önce Nawoo'nun odası balkonla birleştirilmişti. Askerdeyken mutfak tekrardan düzenlenmiş ve yatak odasındaki mobilyalar yenilenmişti. Nawoo bu evde otuz yıldan fazla yaşamıştı ve zaman aktıkça o da evle beraber büyüyüp değişmişti. Yalnızca fotoğraflarda gördüğü eski evinin manzarasını gözlerinin önünde bulunca gerçeklik algısını kaybetti. Kendi evi olmasına rağmen fazlasıyla yabancı hissediyordu. Hayatın, geçmişten günümüze hiç durmaksızın akan bir nehir olduğunu düşündü. Ya da belki nehrin üstündeki taş basamaklardan geçmekti hayat. Zaman bazen hızlıca geçer, bazense tek bir yerde takılı kalırdı ne de olsa.

Nawoo bulaşıklıktan fincan alırken bitkin bir şekilde gülümsedi. Su sebilinin olması gereken yerde çeşitli çay poşetleri ve kahvelerin saklandığı üç çekmeceli bir dolap duruyordu.

"Bir tuhaflık var."

Nawoo geriye doğru akan bu benzersiz zaman algısını gülünç buluyordu. Su sebilinin yerine dolap konulmamıştı. Tam tersine, dolabın yerini su sebili almıştı. Düşünceleri sanki bir filmi geri sarıyormuş gibi ters yönde akıyordu. *Masaj koltuğu nereye gitti? Odamdaki hoparlörler nerede? Burada elektrikli ocak vardı, gaz ocağı değil...* Henüz gelmemiş olan geleceğin çoktan yok olduğunu, değiştiğini ya da kaybolduğunu düşündü. Zamanın akışı bile acımasızca kırılıp parçalanmıştı.

Nawoo bunları düşündüğü sırada odasından bildirim sesi geldi. Duvardaki saate baktı, mesajı kimin yolladığını biliyordu.

***Right* Nawoo, öğlen *jjamppong* yiyelim. Sen mi gelirsin ben mi geleyim? Direkt restorana mı gidelim yoksa?**

Monitör kapalıydı, bilgisayarı önyükleme bile yapmıyordu. On yedi yıl öncenin dünyasındaydı ama Nawoo için bu an, geçmişe ya da bir hatıraya dönüşemezdi artık. Her şey yalnızca net bir şimdiden ve anların kesintisiz devamından ibaretti.

Bir işim var, sonra haber vereceğim.

Göndere basar basmaz cevap geldi.

Oyundan başka işin mi var senin.

Nawoo saati bir kez daha kontrol etti. Haje'yle on ikide buluşması gerekiyordu. Beş dakika kadar geciken Haje, elinde karton poşetle boş boş dikilen Leenae'nin yanına gitmişti. Nawoomami'nin değil, oğlunun geleceğini biliyorlardı. Yeşil bir yaz gününde böyle tanışmışlardı ama bugün o an hafızalarından silinecekti. Haje'yle ilk karşılaşan Leenae değil, Nawoo olacaktı çünkü. Duvar saatinin saniye ibresi hareket ettikçe gerginliği ve heyecanı artıyordu. On yedi yıl öncesinin dünyasında zaman epey yavaş geçiyor gibiydi. Beklediği esnada Leenae'den birkaç mesaj daha geldi.

Ben yazana kadar bekle.

Nawoo'nun yolladığı son mesajdı bu. Telefonunu masanın üzerine koyup odasına baktı. Henüz balkonla birleştirilmediğinden midir nedir, içerisi çok dardı.

Kitaplıkta ilkokulda okuduğu halk masalları vardı. Tekvando formasıyla çektirdiği fotoğrafta şu anki halinden çok daha gençti. Parmak uçlarıyla duvardaki ders programını takip etti, sonra da masanın bir köşesine gelişigüzel yığılmış çalışma kitabıyla notları açtı. Yanlış yaptığı matematik problemlerini bir kez daha çözüşünün izlerinin yanı sıra özenle yazılmış sosyal bilgiler notları kırmızı kalemle titizlikle işaretlenmişti. Nawoo birdenbire geçmişinin hayallerini düşündü. Olmak istediği bir şey ya da gerçekleştirmeyi dilediği hiçbir hayali yoktu. İyi bir üniversiteden mezun olup yüklü maaş veren bir şirkette işe girdiği sıradan bir gelecek hayal etmişti. Ancak o sıradan gelecek uğruna zannettiğinden daha büyük bir savaş vermek zorun-

da kalacağını ne o ne de çevresindeki arkadaşları asla tahmin edemezdi.

"Korece, matematik, sosyal bilgiler, İngilizce, beden eğitimi..."

Çizelgede listelenen dersleri tek tek okudu. Bütün gün küçük bir sıraya oturup bu sayısız dersleri dinlemişti demek. Yetmezmiş gibi sonrasında dershaneye gitmiş, hatta geceleri çevrimiçi dersler almıştı. Performans değerlendirmeleri, testler, ödevler ve çalışma kitapları... Zorlu geçen yıllar, yalnızca iş bulmak için debelenip duran yetişkinlere özel değildi. On beş, yirmi ve otuz iki yaşındaki Nawoo'nun her günü mücadele içinde geçmişti.

Geçmişini düşündüğünde hep pişmanlık duyardı. *Keşke daha fazla çalışsaydım, zamanımı daha iyi yönetseydim, gelecekteki ben için daha iyi bir iş çıkarsaydım...* Zihni suçlamalar ve kınamalarla doluydu. On beşinde titizlikle not tutmuş, test çözmüş ve bir sorun çıksa da kolay kolay kaçamayacağı ahırdan farksız okuluna aksatmadan gitmiş, arkadaşlarıyla pek bir problem yaşamadan mezun olmuştu. Nawoo birden on beş yaşındaki haliyle gurur duydu; o her gün dayanıp katlandığı için yirmi yaşında da, otuz iki yaşında da var olmaya devam edebilmişti.

Albümüne baktı; çoğu, arkadaşlarının fotoğraflarıydı. Ekranda on beşindeki Leenae hınzırca gülümsüyordu. *Neden bunu çekmişim ki?* diye sorguladığı fotoğraflar da vardı; tuhaf şekilli taşlar, tozla kaplı külüstür bir araba, pizzacının önündeki *her haftanın ikinci ve dördüncü çarşambaları kapalıyız* yazılı tabela, bir tabak dolusu *jajangmyeon* ve *tangsuyuk*, özel bir yanı olmayan bulutlu bir gökyüzü, okul kapısı ve spor sahası... Ayrıca birinin grafitisinin fotoğrafı da vardı.

Söz konusu bir başkası değil, kendiydi. Yine de on beşine dönüp baktığında, bir türlü anlam veremediği pek çok şeyle karşılaşıyordu. Neydi bu çocuğun ilgisini ve dikkatini çeken? Otuz iki yaşındaki hali anlam veremese de on beşindeki Nawoo için bu fotoğraflar bir şeyler ifade etmiş olmalıydı. Genç Nawoo

tozlu arabada, bulutlu gökyüzünde ve tuhaf şekilli taşlarda ne görmüştü? Tuhaf merakını ve eşsiz bakış açısını yitirmiş, yorgun ve sıradan birine dönüşmüş otuz ikisine karşı kırgınlık duydu.

Bildirim sesi düşüncelerini böldü.

Hayırdır oğlum? Hemen de cevap verdin mesajıma.

Yaşı ister on beş ister otuz iki olsun, annesinin mesajlarını hep görmezden gelir, önemli bir mesele olmadığı müddetçe bir saat sonra cevaplardı. Arkadaşlarının boş muhabbetlerine ve meslektaşlarının hoşbeşine hemen yanıt verip de ailesinin mesajlarıyla telefon çağrılarını görmezden gelmek onun için bir alışkanlık haline gelmişti. Tam anlamıyla bir yetişkin olacağını, sağlam bir sosyal hayata sahip olacağını sanmıştı ama toyluğu otuzunda da hâlâ devam ediyordu.

Annesinin verdiği görev on yedi yıl önceyle aynıydı. Hazırlanan eşyaları götürecekti.

Tamam. Kolay gelsin sana.

Hayırdır, bir şeye mi ihtiyacın var? Telefonunu değiştiremeyiz daha.

Bir şeye ihtiyacım yok.

Annesinin gönderdiği şaşkın tavşan ifadesiyle konuşma sona erdi.

Nihayet Haje'yle görüşmenin zamanı gelmişti. Şimdi anlamsız *eğer*lerin gerçeğe dönüştüğü andı.

Geçmişte değil, o kişinin yarattığı dünyadasınız.

Barmenin alçak sesi kulaklarında çınladı. Bu dünyada yaşanan değişim gelecekte nasıl bir sonuç doğuracaktı? On yedi yıl sonraki yaşantısına mı dönecekti, yoksa onu bambaşka bir hayat mı bekliyordu? Her şey bir sır perdesinin ardında gizliydi. Geçmişe geri sürüklenmiş olsa da, mazide kalan hayatını bir kez daha yaşıyor olsa da geleceğin ne getireceğini hâlâ bilmiyordu.

Nawoo derin bir nefes alıp mutfağa yöneldi. Büyük karton poşetin içindeki eşyaları Haje'ye verecek kişi Leenae değildi artık. Nawoo yerde duran poşeti dikkatlice aldı.

Yaz güneşi kavuruyor, apartmanın önündeki çiçek tarhının gölgesinde bir sokak kedisi miskin miskin yatıyordu. Nawoo havayı içine çekti ve yavaşça nefes verdi. Haje'yle karşı karşıya gelme fikri yüzünden gerginliğini bir türlü üzerinden atamıyordu. Ne de olsa Haje için ilk tanışmaydı bu. Yeni çıkmaya başlayan bıyıkları, incecik kol ve bacakları, kalınlaşmaya yüz tutmuş boğuk sesi, yüzünde nasıl bir ifade olursa olsun hep aklı havadaymış gibi duran şaşkın bakışları ve cüzdanı olmadığı için cebine gelişigüzel sıkıştırdığı buruşuk banknotları... Tepeden tırnağa hoşnutsuzdu halinden. Özellikle böyle bir günde hoşnutsuzluğu daha da büyüyordu. Arabanın camındaki yansımasına baktı ve kısa saçlarını eliyle taradı, sonra da doğal gözükmek için gülümseme alıştırmaları yaptı ama çabaladıkça daha garip görünüyordu.

Karton poşetle birlikte alışveriş merkezine doğru yürüdü. Otuz iki yaşındaki ruhuyla, on beşindeki Haje'yle buluşmaya gidiyor oluşu başlı başına iç karartıcıydı. Nasıl selam vereceğini, nasıl konuşacağını, sohbeti devam ettirmek için hangi konuya girmesi gerektiğini bilmiyordu. Dünya kararmıştı sanki. Fakat ilk düğmenin doğru iliklenmesi gerekiyordu, üçünün de iyiliği için tek yol buydu. Terli avuçlarını pantolonuna sürerken arkasında bir sesin "Pardon," dediğini duydu. Düşüncelerine o kadar dalmıştı ki birinin yaklaştığını hissetmemişti. Nawoo güçlükle yutkunduktan sonra başını çevirdi. O tanıdık ama bir o kadar da yabancı yüz karşısında duruyordu.

"Şey, acaba ikinci el..."

Nutku tutulan Nawoo'ya bakarken başını hafifçe yana eğdi. On beş yaşındaki bu kızın hayatının gelecekte nasıl şekilleneceğine dair en ufak bir fikri yoktu. On yedi yıl sonra bu şapşal çocuktan evlenme teklifi alacağını hayal dahi edemezdi.

"Aa, özür dilerim."

Nawoo tepki vermeyince Haje arkasını döndü. Muhtemelen yanlış kişiyle konuştuğunu düşünmüştü. Nawoo nihayet kendine gelince telaşla bağırdı.

"Doğru! Ben Nawoomami, Saranghaje sensin, değil mi?"

Kullanıcı adında ismi geçtiğinden olsa gerek, Haje yüzündeki utancı gizleyemedi.

"Annemin kullanıcı adı da o."

"Evet... benim de... Anne babaların kullanıcı isimleri nasıl da utanç verici, değil mi? Bu tarz grupların yapısı gereği çoğunlukla evli insanlar üye oluyor."

Nawoo ağzından çıkanların farkında değildi. Haje'nin *ne diyor bu?* diye bağıran ifadesine bakılırsa pek iyi bir başlangıç yapmamıştı. On beş yaşındaki bir çocuğun ağzından asla çıkamayacak sözlerdi bunlar.

"Şey, bu..."

Haje'nin bakışları Nawoo'nun elindeki karton poşette durdu, bir an evvel önündeki tuhaf çocuktan uzaklaşmak ister gibi bir hali vardı. Daha başlar başlamaz işler ters gitmişti.

"Ha, evet."

Ne otuz iki yaşındaki ruhu ne de on beş yaşındaki bedeni, hiçbir şeyin şu an içinde bulunduğu duruma faydası yoktu.

"Annem..."

Nawoo karton poşeti uzattıysa da kolunu hemen geri çekince Haje boş havayı kavradı.

"Dondurmalı pasta için teşekkür ettiğini iletmemi istedi."

"Dondurmalı pasta mı?"

"Anneme kupon yollamışsınız diye duydum ama."

Anlaşılan dondurmalı pastadan haberi yoktu.

"Ha... evet... neyse, sevindim."

Haje zoraki gülümseyip poşete baktı. *Ver şunu da gideyim artık*, demeye getiriyordu. Nawoo hafifçe gülümseyerek poşeti Haje'ye uzattı.

"Benim annem de teşekkürlerini iletti," der demez kaçarcasına arkasını dönüp uzaklaştı.

Love You Market'in önünde...

Market on metreden daha yakındı. Nawoo içinden saymaya başladı: 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1.

"Of, aman ya!"

Sıfıra geldiğinde Haje'nin sinirli sesini duydu. Güneşin böylesine yaktığı yaz ortasında hiçbir şey yapmadan dursanız da insanın heyheyleri üzerinde olurdu.

Verir vermez geri gelecektim ama marketin önünde poşetin altı patladı. İçinde bir sürü eşya vardı. Hepsini tek başına nasıl taşısın? Ben de bir kısmını alıp onların evine kadar götürdüm işte.

Leenae ve Haje'nin arasındaki ilişki, on yedi sene önce bugün işte böyle başlamıştı. Poşet patlayınca Haje tek başına taşıyamamış, böyle olunca eşyaları aralarında paylaştırmış ve yaz güneşinin altında yan yana yürümüşlerdi. Sadece on beş yaşındakilere özel, tatlı mı tatlı bir sohbet dönmüş olmalıydı aralarında.

"Hangi okula gidiyorsun?" "Ben XX okuluna gidiyorum, ikinci senemdeyim. Ya sen?" "Aa, ben de ikinci senemdeyim." "Peki dershaneye gidiyor musun?" "Bizim okuldakilerden oraya giden çok, ben gitmiyorum ama." "Sizin okulun İngilizce öğretmeni çok iyiymiş diye duydum. Ben en çok matematikte zorlanıyorum." "Sizin okulda da proje ödevi veriyorlar mı?" "Hem de nasıl. Her gün veriyorlar neredeyse." "Anne babamızla röportaj bile yaptırıyorlar bizde."

Ve ardından şu diyalog takip etmiş olmalıydı:

"Nawoomami, Nawoo'nun annesi demek, değil mi? Ismin çok ilginç. Gerçi benim adım da biraz sıra dışı."

"Yok, Nawoo benim arkadaşım. O oyun oynuyor şimdi, onun yerine ben geldim."

"Öyle mi? O zaman senin adın ne?"

"Leenae. Kang Leenae."

"Senin ismin de az değilmiş hani."

Nawoo düşüncelerini uzaklaştırmak ister gibi başını salladı. Hepsi silinip gidecek bir geçmişti artık. Eşyaları taşımasına yardım eden çocuk Leenae değil, kendiydi çünkü.

Gelgelelim aralarındaki sohbet hayal ettiği gibi rahatça akmıyordu, çünkü Nawoo net cevaplar veremiyordu. On yedi yıl önce gittiği dershanenin adını ve proje ödevlerini hatırlaması mümkün değildi. Konuşmaları çok geçmeden garip bir sessizliğe büründü ve yaz ortasında olmalarına rağmen Nawoo sırtından aşağı soğuk bir ürperti indiğini hissetti. Daha birkaç gün önce Haje'yle işleri hakkında konuşmuş; yatırım yöntemlerini, maaş pazarlığını ve emeklilik sonrası hayatı tartışmışlardı.

Haje'nin şu anda bahsettiği konular on yedi yıl önce Nawoo için de önemli konulardı. Hangi öğretmenlerin hangi dershanede ders verdiğine, hangi yayıncının test kitaplarının daha iyi olduğuna ve proje ödevlerinde yüksek puan almanın püf noktalarına önem verirdi. Ne var ki bunlara ait tüm anıları arkasında bir iz bırakmadan kayboluvermişti. Eğlenceli şakalar, mutlaka yapılması gereken ödevler ve ölene kadar kaybetmemeye söz verdiği değerli eşyalar... otuz iki yaşındaki bu adamın ruhunda bunlardan hiçbir iz kalmamıştı. Daha iyi bir şirkete geçmek ve yüksek maaş için pazarlık yapmak gibi Nawoo'nun değer verdiği şeylerin hepsi de zamanla önemini yitirip kaybolacaktı. Hayat boyu hep aynı kişi olarak yaşayacağını sanmıştı. Ama yanılmıştı. İçindeki sayısız 'ben' anbean doğup kayboluyor, sonra bambaşka suretlerle yeniden ortaya çıkıyordu. Kabuklarını değiştirip atan hayvanlardan farklı değildi insanlar.

Ancak mevcut koşullarda bu tür felsefi düşüncelerin hiçbir ehemmiyeti yoktu. Kesin olan şey şuydu; bir zamanlar çok önemli olan dershane ve ders kitapları, proje ödevleri, sonbahar spor festivalleri ve on yedi yıl önce popüler olan müzikler hakkında konuşmanın bariz sınırları vardı.

Yani bir türlü hatırlayamadığı şu okul muhabbetlerinden uzaklaşması ve bu suskunluğu kırması gerekiyordu.

"*Weird Story*'yi izledin mi?"

Neyse ki *Weird Story*'yi hatırlıyordu. Okulun ikinci yılının yeni başladığı güneşli bir hafta sonuydu. Leenae'yle *Weird Story*'yi izlemek için sinemanın yolunu tutmuşlardı. Şakalaşarak yürürlerken ters yöne giden metroya binmişler ve üç durak daha geri dönmek zorunda kalmışlardı. Nihayet sinemaya vardıklarında reklam bitmişti ve film başlamak üzereydi. Zamanında yetişmişlerdi yetişmesine ama sinemaya kadar koştukları için dilleri damakları kurumuştu. İki saat boyunca çöl susuzluğu çeken şaşkın çocuklar, film biter bitmez kola almak için markete koşmuşlardı. O gün içtiği kolanın tadı hiçbir zaman unutamayacağı kadar mükemmeldi. Nawoo ne zaman bir marketten kola alsa aklına o gün izlediği film gelirdi.

"İzledim tabii."

Pek ilerleyemeyen konuşmaları hemen akmaya başladı. Nawoo'nun filmi gündeme getirmesinin bir nedeni vardı.

İlk filmi biz ortaokul birdeyken çıkmıştı, değil mi? Yok yok, ortaokul ikiydi sanırım. Annemle mi gitmiştim halamla mı hatırlamıyorum. Neyse, ilk filmi bayağı sevilmişti hani.

Çünkü yetişkin Haje'den ipucu almıştı.

"Filmi romandan daha iyiydi bence, oyuncu seçimleri harikaydı." Haje gülümserken gözleri hilal şeklini aldı.

"Bence de. Üçüncü filmde oyuncu değişikliği yapıldı diye pek izlenmedi ya. Dördüncünün de çıkacağını söylüyorlar ama bence zorluyorlar artık."

Haje birden yürümeyi kesince Nawoo da durdu.

"Daha ikinci filmi bile çıkmadı, ne üçüncüsünden bahsediyorsun?"

Birden göğsüne yumruk yemiş gibi hissetti. Birazcık kendini bıraksa bedeni ve zihni arasında bir boşluk oluşuyor, zaman ve mekân tamamen altüst oluyordu.

"Ha, pardon... başka bir filmle karıştırmışım."

Haje, *ne tuhaf çocuk* dercesine onu süzdü. Zaten hava yeterince sıcaktı, şimdi içinde alevler yükseliyormuş gibi hissediyordu. Tek

yapması gerekenin onunla buluşmak olduğunu sanmış ancak tuhaf bir izlenim bıraktığıyla kalmıştı.

Dershane hakkında konuşuyorduk, onların dershanesinde arkadaşlarını davet edebilecekleri özel etkinlik mi ne varmış, ben de sakıncası yoksa numarasını vermesini istedim. Onun ismini söyleyip derse katılırsam hediye çeki veriyorlarmış.

Leenae gibi rahatça numarasını isteyemeyecekti.

"Şey, sizin dershanede yaz tatili dersleri..."

Tam o sırada tanıdık bir ses yükseldi.

"*Right* Nawoo!"

Başını çevirdiğinde karşısında Leenae duruyordu. Sanki bir beyzbol topuyla vurulmuş gibi, sert bir şok darbesi kafasının arkasına çarptı. Evde bekleyeceğini sanmıştı. En azından bugün için, bu saatte burada olması gereken kişinin Leenae değil, kendisi olacağını düşünmüştü.

İkisine yaklaşırken, "Hayırdır? Mesajlarıma da aramalarıma da dönmedin diye bir şey oldu sandım," dedi Leenae.

Haje'yle ilk buluşmalarını bölebilir diye cep telefonunu sessize almıştı ama çocuk ısrarla arayıp mesajlar yollamıştı belli ki.

Haje, *bu kim?* der gibi bakınca Nawoo aval aval gözlerini kırpıştırdı.

"Ücretsiz paylaşım grubunda annelerimiz..."

Cevap beklenmedik şekilde Haje'den geldi.

Gülümseyerek, "Aa? Benim annem de o grubu kullanıyor," dedi Leenae.

Haje *öyle mi?* diye sorarcasına bakınca Leenae başıyla onayladı.

"Starter termosu mu o? Coffee Tree'yle iş birliği yaptıklarını duymuştum."

Nawoo'nun bakışları Leenae'nin işaret ettiği kutuya döndü. Haje'nin elindeki kutunun üzerinde bir anime karakteri vardı.

"Ken değil de Mikey efsanedir asıl."

Haje'nin gözleri parladı. "Ben de Mikey'i daha çok seviyorum."

"Ken fazla ciddi."

"Evet, Mikey gibi muzip karakterler daha ilgi çekici."

"Ama ciddi olması gereken yerde de bayağı ciddi yani."

"İşte, asıl o yüzden havalı ya zaten."

Aralarındaki sohbet rahatlıkla ilerliyordu. Nawoo birden Leenae'nin bir zamanlar animelere merak sardığını, liseye başlamadan önce bu ilgisini kaybettiğini hatırladı.

"Bana söyleseydin ya oğlum, *starter*'ın *full color edition*'ını topladığımı bilmiyor musun?"

"Sende *full color edition* mı var? Çok pahalı o," diye heyecanla bağırdı Haje.

Leenae gururlu bir edayla başını evet anlamında salladı. "Geçen yıl Chuseok'tan beri topladığım tüm parayı harcadım."

"Vay be. Ne şanslısın."

Tam o sırada bir bisiklet zil çalarak üçünün arasından geçti. Leenae ve Haje sola, Nawoo ise sağa çekildi. Nawoo ancak o zaman önemli bir gerçeğin farkına vardı; bu onların değiştirilemeyecek ilk buluşmalarıydı.

"Şunları götürürsün."

Nawoo kollarındaki eşyaları fırlatırcasına Leenae'ye verdi ve geldiği yoldan hızla geri döndü. Başı öyle dönüyordu ki her an yere düşebilecekmiş gibi hissediyordu. Arkasından asabi bir ses yükselse de hiçbir şey düşünemiyor, öğle güneşi bedeninin her yerini bir tığ gibi deliyordu.

Eve nasıl geldiğini hatırlamıyordu. Nawoo banyoya girip yüzünü soğuk suyla yıkadı. Şakakları zonkluyor, kulakları çınlıyordu. Buluşma yerine giden kişi Leenae değil, oydu. Bu yüzden her şeye en baştan başlayabileceğine, geçmişi istediği yönde değiştirebileceğine inanmıştı.

Hayır, defalarca söyledim, geçmişte değilsiniz. O kişinin dünyasındasınız.

Kimdi şu *o kişi* diye bahsettiği varlık? Onun yarattığı dünyada olduğu için ne yaparsa yapsın geçmişi değiştiremeyeceği anlamına mı geliyordu tüm bunlar?

"Ne yapmamı istiyorsun benden?"

Nawoo gözlerini aynadaki yansımasına dikti. Sanki buranın "mutlak olanı" aynanın ötesinde ona alaycı bir tavırla gülüyordu. Köpeğin tasmasını çözmemiş, sadece daha uzun bir tasmayla değiştirmişti. Nihayetinde başlangıca dönmekten başka seçeneği olmadığı bu lanet sistemin içinde sıkışıp kalmıştı, çıkışı olmayan labirentte dolanıp duran bir laboratuvar faresinden hiçbir farkı yoktu.

"Kimsin, nesin umurumda değil artık. Haje'nin yanında duran kişinin ben olmamı istemiyor musun, bu mu mesele?"

Kapının zili çaldı. Bu saatte anne babası gelmiş olamazdı. Nawoo yüzünü kuruladı ve salona geçti. Tuşa bastığında ekranda Leenae'nin suratı belirdi.

"Aç kapıyı. Yandım sıcaktan," dedi elini yelpaze gibi sallarken.

Nawoo kapıyı açtığında Leenae bir köpek yavrusu gibi hızla içeri girdi. Yüzündeki kızarıklığın yakıcı güneşten mi yoksa bambaşka bir sebepten mi kaynaklandığını bilmiyordu.

"Niye aldın başını gittin öyle? İyi ki evi uzak değilmiş kızın."

Hemen mutfağa geçti ve buzdolabından su içti. Gören olsa evin sahibini Leenae zannederdi. İşte o kadar uzun zamandır yakınlardı birbirleriyle.

"Haje'nin evine kadar gittin mi?"

"Vaay, ismiyle seslenecek kadar yakınlaştınız mı çoktan?"

Yakınlardı tabii. En azından yakın olmak istemişti ama o iş öyle kolay değildi. Çünkü Haje'nin yanında hep Leenae vardı. Leenae'yle beraber geçen beş yıl ve Leenae gittikten sonra geçen on yıl. Nawoo uzun yıllar boyunca hep tereddüt etmişti. Ne yaklaşabilmiş ne de uzaklara kaçabilmişti. Nihayet kendine bir

yer bulduğunu düşündüğündeyse kahrolası kader onu zamanın kaosuna sürüklemişti.

"Dershaneden falan konuştunuz mu?" diye sordu Nawoo.

Leenae elinin tersiyle ağzını sildi. "Nereden çıktı şimdi dershane? Starter hakkında konuşuyorduk, çok sevdiğini söyleyince ödünç verebilirim dedim ben de."

On yedi sene önce bugün Leenae ve Haje dershaneden konuşurlarken birbirlerinin telefon numaralarını almışlardı. Onu oraya göndermezse her şeyin çözüleceğini sanmıştı. Dershaneyi gündeme getiren kendisi olursa rahatlıkla numarasını isteyebilir, aralarındaki ilişki yeniden başlayabilirdi, böyle düşünmüştü.

Leenae ilk kez Haje'den bahsettiğinde Nawoo bütünüyle kayıtsız kalmıştı, karşı cinse ilgisi yoktu o zamanlar. Aklı oyunlarla, arkadaşlarla, okul, dershane ve ödevlerle doluydu ne de olsa. Ancak bir yandan tuhaf bir merak da duymuş, birlikte büyüdüğü dostunun kız arkadaşı olduğu fikrini eğlenceli bulmuştu.

Nawoomami'nin asıl oğlu Nawoo bu işte.

Haje'yle tanıştığı gün Nawoo'nun kalbinde bir yük treninin sesi yankılanmıştı. Kalbi *güm güm* atıyordu demek yetersiz kalırdı, biri göğsündeki kapıyı sertçe açıp kapatmış, *bam bam* vurmuştu adeta.

İşmin gerçek sahibiyle nihayet tanışıyorum demek?

Güneş ışığı üzerine dökülürken Haje'nin tebessümü parıldayarak çiçek açmıştı. Nehirden çıkarılmış bir çakıl taşı misali ışıldıyordu. Derken pişmanlık kıyıya vuran bir dalga gibi kalbinin derinliklerine hücum etmişti. *Oraya ben gitmeliydim, o oyunu bırakmalıydım.* Ve Nawoo bu pişmanlığın on beş yıl boyunca devam edeceğini bilmiyordu.

Üçümüzün de ismi sıra dışı, değil mi? Leenae, Nawoo, Haje.

İsimlerinin nasıl da kahreden bir acıyla birbirlerine bağlanacağını o zamanlar kim tahmin edebilirdi ki? İşte bu yüzden her şeyi geri almaya çalışmıştı Nawoo. Ne var ki yine elinden bir şey gelmiyordu. Öfkesi tüm vücudunu sarstı.

"Ne düşünüyorsun kız hakkında?"

Ne kadar saçma bir soru sorduğunun farkındaydı. Önümüzdeki on yedi yıl içinde, hatta sadece dört yıl sonra neler olacağını çok iyi biliyordu. Ancak zamanın bu muazzam karmaşasını tek başına göğüsleyemiyordu, sözler düşünmeden ağzından dökülüvermişti.

"Ne diyorsun oğlum, kafana güneş mi geçti? Eşyaları verip kaçan sen değil miydin?"

"İlgileniyor musun kızla, söylesene!"

"Güneş çarpmış seni hakikaten. Kendine gelsene! Deli midir nedir."

Böyle bir durumda delirmemesi mümkün müydü? Otuz ikisinden on dokuzuna, sonra da on beşine dönmüştü. İlk düğmeyi doğru iliklemek için ne kadar çırpınırsa çırpınsın değişen bir şey yoktu. Bu kafa karıştırıcı zaman yolculuğu tamamen başarısızlıkla sonuçlanmıştı.

"Yorgunum, git artık." Nawoo yıkılırcasına kendini koltuğa bıraktı.

"Bir yerine bir şey mi oldu senin? Dalga falan geçmiyorum, bir tuhafsın cidden."

Koltuğa yaklaşıp elini Nawoo'nun alnına koydu. Nawoo onun serin dokunuşla yavaşça gözlerini kapattı. Zamanın baş döndürücü girdabından kurtulmak istiyordu. Her şey yorucu ve zordu.

"Galiba gerçekten ateşin var, alnın yanıyor."

"Senin elin soğuk. Dolaptan su içtin ya az önce."

Göz göze geldiklerinde Leenae gülümsedi. O genç haliyle karşısındaydı işte, ne bir yanılsama ne de bir hayaldi. Buzdolabından su içip eliyle alnına dokunan ve ona parlak bir şekilde tebessüm eden gerçek, canlı Leenae'ydi karşısındaki. Tam da bu yüzden nefesi kesilmişti. Önündeki sevimli delikanlının yalnızca dört senesi kaldığını bilmenin acımasız gerçeğiyle boğazı düğümlendi.

"Soğuk bir şeyler ye de kendine gel, bir tabakta elli farklı şey karıştırma ama. Böyle hasta hasta yemek yenmez seninle. Eve gidiyorum ben." Arkasını dönüp kapıya doğru ilerledi, ayakkabısını giyerken, "Fena kız değilmiş. Kafalarımız uydu yani. Neşeli de bir tip," diye ekleyip çıktı. Kapı kapanırken Nawoo kendini iyice koltuğa gömdü.

"Fena değil tabii, doğru. Öyle bir kızı ardında bırakıp gittin ama. Her gün ağlattın onu, ağlamaktan yataklara düşürdün."

Leenae öldükten sonra Haje bir uçurumun kenarına hapsolmuştu. Biraz hareket etse düşecek kadar tehlikeliydi durumu. Bu yüzden Nawoo ona bir adım bile yaklaşamamıştı. Uzun bir süre boyunca sadece uzaktan izlemiş, acı veren anılar yavaş yavaş kaybolup gidene, o hüzünlü ayrılığı tamamen içinden atıp boşaltana kadar kaygı içinde beklemişti.

"Haje hiç de fena kız değil, evet. Fena olan hepimizden önce giden sensin, Leenae. Tanıdığım en fena herifsin sen."

Dünyada Leenae diye biri yoktu artık. Bu gerçeği kabullenen Haje nihayetinde o tükenmiş bedenini arkasına çevirmişti. Sırtını uçuruma vermiş, umutsuzluğun kıyısından uzaklaşmıştı. Döndüğü yerde Nawoo bekliyordu, onun bütün acıları kucaklayıp uçurumdan atmıştı. Daha doğrusu attığına inanmak istemişti. Ne var ki Leenae yeniden ortaya çıkmıştı. Ve onu ölümden çekip kurtaracak ipi ellerinin arasında tutuyordu.

Nawoo dalgın dalgın ellerine bakarken başını pencereye çevirdi. Az önce Leenae'nin dokunduğu yerdeki serinliği hâlâ hissedebiliyordu. Tüm dünyanın yeşil alevlerle yandığı bir yaz günüydü. Gökyüzündeki güneş hantallıkla hareket edecek, gece yavaş yavaş çökecekti. Masmavi gökyüzüne kilitlenen bakışları mutfağa, yüksek sesle çalışan, eski buzdolabına döndü.

2

O zamanlarda görüşmek bugünlerden farklıydı. Hisleri ifade etmek de duygular hakkında konuşmak da utanç verici ve tuhaf gelirdi. Mühim olan, görüştüklerinde ne kadar eğlendikleriydi. Dile getirmedikleri o gizli duygular, üzerlerine uymayan kıyafetler gibi rahatsız edici hissettirirdi. Parkta arkadaşlarıyla oyun oynayan ufak çocuklar gibiydi Haje ve Leenae.

Her şeyden önce yetişkinlerin o kaygılı bakışlarından endişe duyarlardı; zaman değişse de anne babaların bakış açıları pek değişmezdi. Aksine, toplum bu kadar açık fikirli olduğu için daha çok kaygılandıkları bile söylenebilirdi. "Arkadaşım" yerine "arkadaşlarım" demek iki taraf için de daha güven vericiydi.

"Haje ve Nawoo'yla buluşacağım."

Nawoo'nun ismini duydular mı içleri daha rahat ederdi. Aynı şey Haje'nin ailesi için de geçerliydi. Ancak dillerinden düşmeyen Nawoo için durum farklıydı.

"Ne yapıyorsun? Sınavlar da bitti, bugün kütüphanede yazar söyleşisi varmış, bittiğinde hediyelik eşya ve atıştırmalık dağıtıyorlarmış, çekilişle kitap da veriyorlarmış. Çabuk çık hadi, Leenae senin eve geliyor şu an, hazırlan da onunla beraber gel. Kütüphanede bekliyorum ben."

Cevap bile veremeden çağrı sonlanmış, Nawoo Leenae tarafından sürüklenerek dışarıya çıkarılmış ve üçü her zamanki gibi birlikte takılmışlardı. Hediye olarak bez çanta ve kupa

dağıtmışlardı. Haje'ye çanta denk gelmiş, Nawoo da kupasını ona vermişti. *Evin her tarafı kupa dolu nasıl olsa. Üstünde bir şiir dizesi yazılmış olmasının da bir önemi yok hem. Bardağın rengini de beğenmedim zaten.* Nawoo bunları içinden defalarca tekrarlamıştı. Haje'nin kupayı aldıktan sonra ne kadar mutlu olduğunu görmek ya da o tatlı kahkahasını duymak istediğinden vermediğini defalarca söylemişti kendine.

"İyi ki çağırmışız Nawoo'yu."

Bir Çin restoranında yemek sipariş ettiklerinde ikram olarak *gunmandu* vermişlerdi. Leenae artık Nawoo'nun *jajangmyeon*una göz dikmiyordu. Haje *jajangmyeon* söylüyor ve yemeklerini aralarında paylaşıyorlardı. *Gunmandu*lar ise soğumuş ve sertleşmişti. Ana yemek değil de yanında gelen garnitür gibi, masada durması güzeldi ama olmasa da eksikliği hissedilmezdi. Nawoo da *gunmandu* gibiydi. Üçü birlikte takılmalarına rağmen akşamları hep ikiye bir olarak ayrılırlardı. Haje'yi eve kadar bırakan, daha doğrusu bırakabilen kişi Leenae'ydi.

Haje mesaj gönderirken her zaman üçünün olduğu grubu kullanırdı, ama Leenae'yle aralarındaki gizli konuşmalar o grupta yoktu. Bu açık gerçeği sadece tahmin etmekle onu doğrulamak arasındaki duygu farkı beklediğinden çok daha güçlüydü. Nawoo bu alışılmadık duygudan utanıyor ve utandığı için kendine kızıyordu.

Tamam, sağ ol.

Pardon, şimdi gördüm.

Bu ani mesajların tek bir açıklaması vardı; birbirlerine gönderecekken yanlışlıkla gruba göndermişlerdi. Üçü her daim birlikte zaman geçirse de paylaşılan derin duygular yalnızca o ikisi arasındaydı. Nawoo bunu bilmiyor değildi. Daha doğrusu unutmamaya çalışmıştı. Böylesine açık bir gerçeğin çaba gerektirmesi acı vericiydi.

Ben de seviyorum.

Nawoo gruba gelen mesajı görünce buz kesmişti.

Ha, pardon. Leenae köri seviyor musun diye sormuşta da.

"Aptal yerine mi koyuyorsunuz adamı?"

Şöyle bir düşünüyordu da, aptaldı aslında. Gruptan ayrılamazdı, aşkını ilan etmekten farkı yoktu çünkü bunun. O kadar da aptal olmadığına sevinmeli mi üzülmeli mi bilmiyordu. Nawoo bakışlarını bilgisayarına çevirdi. O gün oyuna dalması da, annesinin görüşmeyi o saate ayarlaması da, ayak işini yapmak için yerine Leenae'nin gitmesi de başlı başına talihsizlikler silsilesiydi. Anlık bir seçim yüzünden hayatının rotasının bozulduğunu fark etmekte çok geç kalmıştı. Fakat genç delikanlının eli kolu bağlıydı. Birbiriyle kesişmeyen bu kader gerçekten rotadan mı sapmıştı yoksa yanlış yola kaymak üzereyken son anda güç bela normale mi dönmüştü; otuz ikisine gelmesine rağmen cevabı hâlâ bilmiyordu.

Nawoo metrodan inip çıkışa doğru ilerledi. Saat kulesinin yerinde yeller esiyordu.Yolun her iki yanında büyüklü küçüklü binalar sıralanmıştı. Henüz şehir parkı da, Landmark dedikleri dev kule de yapılmamıştı.

Binaların arasındaki dar sokaklar kılcal damarlar gibi kıvrılıyor, öğle sonrası masmavi parıldayan gökyüzü hâlâ sıcaklık yayıyordu. Çevredeki binaların ve insanların görünümü değişse de doğa baki kalırdı. Uçsuz bucaksız evrenin gözünde insan hayatı, bir anlık kesitten ibaretti. Böyle düşününce bu karmaşık gerçekliğin bile geçici ve önemsiz olduğunu hissetti.

Ara sokaktan çıktığında kuyumcu tabelasını gördü. Karşılaştığı adamın söyledikleri doğruydu, kuyumcu dükkânı yıllardır buradaydı. Bu kadar eksik hissetmesinin sebebi iç cebinde yüzüğün olmayışı mıydı yoksa onu veremeyeceğini bilmesi miydi, emin değildi. Nawoo derin bir iç çekti.

Her ihtimale karşı yürümeye devam etti ancak tam da tahmin ettiği üzere kokteyl bardan eser yoktu. Etrafta dolaşan

gençler yüzünden huzursuz hisseden adam her an tekrar ortaya çıkacaktı sanki.

Nawoo hafızasını yokladı ve adımlarını hızlandırdı. Minicik bir beklentiyle köşeyi döndü ama ne bir barla karşılaştı ne de barmenle çarpıştı. Bir süre dikilip yoldan geçenleri izlese de siyah paltolu, tuhaf görünümlü barmenden hiçbir iz yoktu. Barı ve barmeni bulmasının kendisine bağlı olmadığını ancak o zaman anladı. Geleceği öne çekemeyeceği ve geçmişi geri alamayacağı gibi, bu dünyanın kanunlarına boyun eğmekten başka seçeneği yoktu. Her zamanki gibi, hep olduğu gibi.

Bir süre dikildikten sonra metro istasyonuna yöneldi. Bugün karşılaşmayacaklardı anlaşılan. Yarın onu görebilir miydi acaba? İyi de, bu dünyada "yarın" ne zamandı?

"Bu tersine dönmüş dünyada bile tek yaptığım beklemek."

Sokakta yavaş yavaş yürürken dükkânın camına yansıyan on beş yaşındaki genç delikanlıyla göz göze geldi. Kot pantolon, gri bir tişört ve siyah spor ayakkabılar... Bir film figüranı gibi son derece sade ve asla göze çarpmayan, özgünlükten yoksun kıyafetler giymişti.

"Yine mi siyah aldın anne?"

"E modeli güzel ama."

O zamanlar annesi çoğunlukla koyu renk kıyafetler alırdı. Siyah, kahverengi ve gri. Nedeniyse son derece basitti.

"Hem sade hem temiz görünüyor. Kolay da kirlenmez."

"Senin fikrin o. Hep siyah ya da gri giyiyorum."

"Çamaşırları sen yıka istersen? Hangi renk istiyorsun onu söyle o zaman."

Bu ani soruyla bir aptal gibi gözlerini kırpıştırmıştı.

"Hep okul üniforması giyiyorum, bana ne yakışır nereden bileyim ki?"

Okul üniformasından kurtulup da bir yetişkin olduğunda kendine uygun kıyafetler giyeceğini hayal etmişti. Yoldan geçen bir figüran gibi değil, ana karakter gibi şık giyinip kişiliğini

sergileyeceğini düşünmüştü. Ama dolabı hâlâ koyu renkli kıyafetlerle doluydu. Hangi renkleri, hangi tarzı sevdiğini hâlâ bilmiyordu. Belki de yeni bir renk denemeye cesareti yoktu.

"Değişen hiçbir şey yok."

Otuz ikimdeki ruhumla on beşime döndüğümü sanıyordum ama yanılmışım. On beş yaşında büyümeyi bıraktım sanırım, diye düşünerek caddede yürüyordu.

Metro girişinin önünde bir maskot broşür dağıtıyordu. Ayı mı yoksa kedi mi belli değildi, böyle sıcak bir günde o kalın kostümün içinde çalışan kişiye bakmak bile nefesini daraltmaya yetiyordu.

İstasyona akın eden insanlar kedi mi ayı mı olduğunu anlayamadıkları figürün yanından geçip gidiyorlardı. Nawoo hemen önünde katlanmış bir broşür belirince almış bulundu ve merdivenlerden indi. Geçmişte miydi, *o kişi*nin dünyasında mıydı yoksa tüm bunlar baloncuklar gibi dağılacak bir yanılsama mıydı bilmiyordu ama her halükârda, etrafta canla başla çalışan insanları görmek içini sızlatıyordu.

Turnikenin önünde ceplerini karıştırıyordu, ulaşım kartını çıkarmaya çalışırken kabaca katlayıp cebine koyduğu kâğıt hışırdadı. Broşürü çöpe atmak için buruşturmak üzereyken üzerinde yazan sözler gözüne çarptı:

Bir damla alkol yok, bunun yerine içine hikâyenizi katacağım. Aşka biraz acı, sevince biraz endişe eklenmiş büyüleyici bir kokteyle ne dersiniz?

"Ayı değil, kediymiş. Numaracı herif."

Nawoo arkasını dönüp koşmaya başladı.

Haritaya göre barın konumu, hastaneyle bankanın arasındaki dar yolun sonundaydı. Ara sokaktan çıkar çıkmaz tanıdık bir tabelayla karşılaştı. Nawoo parıldayan bardağa doğru hızla yürüdü, gıcırdayan kapıyı açtığında gölgelerin hükmettiği geniş salon görüş alanına girdi. Tek bir noktaya, barmenin durduğu

yere beyaz ışık vuruyordu. Ortam her zamanki gibi ürkütücü ve teatraldi.

"Çocukları almıyoruz."

"Alkol yok demiyor muydun?" Nawoo elindeki broşürü gözüne sokarcasına salladı.

"Görüyorum ki çalışanımızla karşılaşmışsınız."

Büyük adımlar atarak bar masasına doğru yürürken, "Saklambaç sevdiğini bilmiyordum?" dedi Nawoo.

"Sizin yaşınızdakiler için uygun bir oyun tabii." Barmen sıkıntılı bir ifadeyle başını sağa sola salladı. "On dokuz yetişkinliğe biraz yakın sayılır, ama on beş..."

Nawoo alaycı bir tavırla, "Ne o, ihbar edilmekten mi korkuyorsun?" dedi ve sandalyeye oturdu. "Başkaları görebiliyor mu burayı?"

"Temiz kalpliler görebilir." İri gözlerini hilal şekline getirerek hafifçe gülümsedi.

"Benim görememiş olmam lazım o halde." Nawoo kolunu masaya koyup çenesini avcuna dayadı.

"On dokuzundaki bir gencin büyükleriyle senli benli konuşması pek hoş değil ama on beş..." Barmen iyice yaklaştı ve gözlerini Nawoo'ya dikti. "Biraz sinirlenmeye başlıyorum galiba."

"Siz mi diyeyim o zaman? *Ajusshi*[8] nasıl olur?"

Neyin nesiydi, insan mıydı değil miydi anlayamıyordu. Başka bir boyutta yaşayan bambaşka bir varlık olmalıydı. Barmenin dilinden düşürmediği *o kişi*nin dünyasında, o varlığın emirlerini yerine getiren bir yardımcıydı muhtemelen. O halde insanın zamanının; yani doğmak, büyümek, yaşlanmak ve hastalanıp ölmek gibi mutlak yaşam döngüsünün ötesinde miydi? Belki de Kronos'tu, yani zamanın ta kendisiydi. Ama Nawoo'nun gözünde sadece bir adamdı, hem de çok çekici bir adamdı ve

---

8 Yaşça büyük erkekler için kullanılır, "amca" olarak çevrilebilir. (ç.n)

yirmili yaşların taptaze gençliğini taşıyordu. Elbette gayriresmî konuşmasının sebebi bu değildi. Karşısındakine nazik ve kibar davranamayacağı bir durumdaydı. Barmen de bunu bilmiyor olamazdı.

"Müşteri yok diye çalışan tuttuk."

"Buraya benden başkası..." Aniden buranın kapılarını ilk kez araladığı günü hatırladı. Nawoo başını çevirip dikkatlice karanlık salona baktı. O gün köşede tek başına kokteyl içen bir adam vardı.

"Kimdi o adam?"

Kim bilir? diyen bakışlarla omuz silkti barmen.

"O da mı zaman yolcusuydu?"

"Kokteyllerime bayılan bir müşteriydi."

"O zaman iki seçenek var, ya damak zevki berbat ya da standartları çok düşük," dedi parmaklarını sırayla kapatarak. Barmenin kahkahası salonda yankılandı.

"Buraya herkes gelebilir. Bakıyorum ki sevimli yüzünüzle pek sevimsiz yorumlar yapıyorsunuz."

"Görünüşüme göre konuşursam ağzımdan bir ton küfür çıkar. Tatlı sözlerimi duymak istersen söyle. Bir güzel sıralarım hepsini."

"Bu kadar çabuk parlayan kişiliğinize göre iyi dayanmışsınız."

Barmenin sözleri üzerine Nawoo'nun yüzündeki alaycı ifade kayboldu. On beş yaşında ilk kez birine âşık olmuştu. Ama onun yanı başında kardeşinden bile daha yakın olan dostu vardı. Kafa karıştırıcı zamanlardı. Yine de hiç belli etmemiş, fark etmemiş gibi davranarak gülüp geçmişti. En ufak bir hata yaparsa veya en ufak bir duyguyu açığa vurursa her ikisine de zarar verirdi ve aralarındaki ilişki dengesini kaybedip yıkılırdı.

"Kendimle gurur duyacağımı düşünmezdim..."

Sadece on beş yaşındaydı. Yaşına rağmen epey soğukkanlı davranmıştı. Nawoo birdenbire genç haline karşı üzüntü duydu. Duygularını ailesiyle de yakın arkadaşıyla da paylaşamadığı

için zor ve acı verici günler geçirmişti. O zamanlar elinden gelen tek şey, göğsünü sıkıştıran endişelere tutunarak sessizce iç dünyasına gömülmekti. Kimsenin giremeyeceği gizli bir oda yaratmış ve içinde sessiz bir hikâye anlatmıştı. Anahtarınıysa sonsuza kadar kalbinde mühürleyeceğine inanmıştı ancak akıl almaz bir talihsizlik yaşanmış ve kendine geldiğinde kapı yavaş yavaş açılmaya başlamıştı.

"Geçmişteki çabalarınız sayesinde bugünkü benliğinize kavuşabildiniz."

Geçmişi düşündüğünde ne kadar toy olduğunu hissetmişti hep. Olgunlaşmamış, dünyayı bilmeyen basit bir çocuk gözüyle bakmıştı kendine. Ama uzun süre dayanıp her günün üstesinden sessizce gelen o çocuk sayesinde bugün var olduğu gerçeğini unutmuştu.

"Şimdi ne yapmam gerekiyor peki? Başa dönsem de hiçbir şey değişmiyor. Buluşma yerine gittim ama Haje yine Leenae'yle karşılaştı."

Aşklarının o denli büyük olduğu, geçmişe dönse dahi birbirinin kaderinde olan insanların sonunda yine karşılaşacakları anlamına mı geliyordu bu? O halde zamanın bu anlamsız döngüsü kimin uğrunaydı?

"Değişen bir şey yok mu dediniz?" Barmen başını kaldırdı, dudaklarındaki gülümseme silinmişti. "Ne pahasına olursa olsun geçmişinizin muhakkak değişmesi gerektiğini mi düşünüyorsunuz, yoksa yanlış giden şeyin geç de olsa düzeltilmesi gerektiğini mi?"

Nawoo kaşlarını çattı ve elini alnına koydu. Yine sıcaklamıştı, Leenae'nin soğuk ellerine ihtiyacı vardı.

"Tuhaf... sizinle değil de onunla karşılaşmasının yanlış olduğuna ve bu yüzden bir şeyler yapmanız gerektiğine inanıyorsunuz yani?" Barmen konuşmayı kesip başını hafifçe sağa sola salladı. "Kibirli bir düşünce değil mi sizce de?"

"Kibir mi?" Nawoo duyduklarına inanamıyormuş gibi güldü. "O çok sevgili *kişi* mi söylüyor öyle? İkisinin karşılaşmasına

engel olmamın kibirli olduğunu? Beni buraya atıp da hiçbir şeyi değiştirememe izin vermemesinin sebebi bu mu?"

Uzun, bıkkın bir iç çekişin ardından, "On beşinize dönmek isteyen sizdiniz," dedi barmen.

"Ben seçtim, tamam. O kahrolası kokteyli içerken dönmek istediğim günü düşündüm, evet."

"Hımm... *Green Day*'in formülasyonu doğruydu o halde."

"Bırak şimdi, benim neden o zamana dönmek istediğimi sen daha iyi biliyorsun."

Leenae ve Haje için, özellikle de kendi için dönmek istemişti. Daha başından Haje'nin yanında yerini alabilseydi Leenae'yi kurtarmak bir sorun olmaktan çıkacaktı ve *gelecekte Haje'yi kaybeder miyim* düşüncesiyle içi içine yemek zorunda kalmayacaktı. Gelgelelim on yedi sene önce tanıştıkları zamana dönse de üçünün kaderi ufacık da olsa değişmemişti. Aniden ortaya çıkan Leenae'yi görür görmez Haje'nin gözleri parlamış ve Nawoo buna seyirci kalmaktan başka bir şey yapamamıştı. Her zaman olduğu gibi...

"Sırf geri döndünüz diye her şeyi değiştirebileceğinizi mi sanıyorsunuz? Dün, bugünün geçmişidir. Yarının geçmişi de bugündür. Yarın, ertesi günün geçmişi haline gelir. Yani biz daima geçmişte yaşarız. Eh, bugün yarının geçmişiyse, bugün yaptığınız şeyler yarını değiştirmez mi? Geçmişe dönemezsiniz. Günü gününe yaşarsınız sadece. Öğle olunca sabah geçmişe dönüşür, gece olunca öğlen de geçmiş haline gelir. Geçmişte yaşarız ancak geçmişimizi değiştirmeye niyetlenmeyiz."

"Ben niyetlendim ya! Öylece durmadım, denedim, mücadele ettim ya!"

"Evet. Denediniz. Peki her şeyin istediğiniz sonuçları vermesi gerektiğini mi düşünüyorsunuz? Eğer durum böyle olsaydı insanlar hiçbir zorluk, hayal kırıklığı, başarısızlık veya yenilgi yaşamazdı. Hayali bile sıkıcı."

"Rehberlik hocasının nasihatlerini dinleyecek ruh halinde değilim," dedi Nawoo dişlerini sıkarak.

"Rehberlik hocasının nasihati mi? On beşindeki bir çocuğun öfkesini tam anlamıyla aktaran, yerinde bir ifade."

"On beşindeki bir çocuk gerçekten öfkelenirse ne olur, göstereyim mi sana?"

Barmen, *lütfen sakin ol* dercesine ellerini kaldırdı.

"Her neyse, ilk seferin aksine buluşma yerine zamanında gittiniz. Ve mücadele vererek..." konuşmayı kesip kıkırdadı. Otuz iki yaşında bir adamın bir genç kızın önünde nasıl da aptal konumuna düştüğünü hatırlamış olmalıydı.

"Bana bak! Şu masanın üstünden atlayabilirim her an."

"Atlayabilirsiniz tabii. Ortaokula giden gençlerin ne denli korkutucu olduğu hükümet tarafından kabul edilen bir gerçektir zaten." Boğazını temizledikten sonra, "Değişen hiçbir şey yok mu? Her şey birebir aynı mı?" diye sordu barmen.

Nawoo artık geçmiş haline gelen gündüzü dikkatle düşündü. Haje'yle kaderlerini kesiştirme planı Leenae'nin aniden ortaya çıkmasıyla yerle bir olmuştu. Tıpkı uzun zaman önce Leenae'nin yaptığı gibi dershaneden konu açmak üzereydi. Termos kutusunun üzerindeki anime karakterine hiç dikkat etmemişti. Ama o alakasız şey, bir kez daha ikisini birbirine bağlamıştı.

"Zaman ve mekân ne kadar bozulsa da onlar birbirlerinin kaderinde var. Bu gerçeğin farkına vardım tabii." Nawoo duygusuz bir kahkaha attıktan sonra barmenin iri gözlerine baktı. "Elimden bir şey gelmiyor."

"Bazen ne kadar çabalarsanız çabalayın hiçbir şey değişmez," Kuru bir bezle bardağı yavaşça silmeye koyuldu. Daha sonra kaldırıp lekeleri kontrol etti. Bardak bembeyaz ışığı yansıtıyor, barmenin siyah gözleri ışıldıyordu. "Ve bazen, yok etmeye çalışsanız da yok edilemeyecek şeyler vardır."

"..."

"Zorla çıkarmaya çalıştığınızda daha büyük bir leke oluşturursunuz. Sahildeki çakıl taşları dalgalarla ya da rüzgârla aşınmakla kaybolmaz. Küçük parçalara ayrılıp kuma dönüşürler. Aynı şey insanın yüreği için de geçerlidir. İster güzel bir anı olsun, isterse acı veren bir yara, zamanla solup giderler. Ancak tamamen yok olmazlar."

Barmen bardağı masanın üzerine koydu ve parmak ucuyla hafifçe dokundu. Yeni temizlenen şeffaf bardakta net bir parmak izi belirdi.

"Herkesin yaptığı bu değil mi? Kirletip tekrar silmek."

Beyaz bir bezle bardağı tekrar sildi.

"İnciniriz, uyuşuruz ve yeniden canımız yanar. Ve bir kez daha katlanırız. Her daim temiz kalan bir bardak olmadığı gibi, sonsuz bir sevinç ya da acı da yoktur dünyada."

"Buranın geçmişim olmadığını söylemiştin, değil mi? *O kişi*nin yarattığı dünya demiştin hani."

Geçmişte olmadığı için işler aynı şekilde tekrarlamamıştı. Geçmişte olmadığı için on beşinde bir çocuk olarak kokteyl bara girebilmişti. Geçmişte olmadığı için barmen sanki her şeyi bilen mutlak bir varlık gibi önünde durmuş, onu gözlemliyordu.

"Benden istediği bir şey olmalı."

Belki de diyen bir ifadeyle omuzlarını silkti barmen.

"Çok güzeldiler."

On beş yaşındaki Haje ve Leenae'yle yeniden karşılaşmıştı. Ancak o zaman fark edebilmişti: Bir anime karakterine büyük bir ciddiyetle bakan yüz ifadelerini, ortak zevkleri yüzünden tesadüfen karşılaştıkları bir arkadaşlarını görmüş gibi sevinişlerini. Tüm bu sevimli halleri Nawoo'nun kalbine yeniden dokunmuştu. Aslında onların arasındaki ilişki hep böyleydi. Bahar soğuklarının geride kaldığı bir ilkbahar günü gibi, ne çok soğuk ne de çok sıcak, huzur dolu bir ilişkileri vardı.

Boş bardağa bakarken, "Tuhaf, neden birden eskileri düşünüyorsam," diye mırıldandı Nawoo.

"Hangi zamandan bahsediyorsunuz?"

"Lise yıllarımdan."

Barmen eğildi ve işaret parmağını Nawoo'nun önünde salladı.

"Şu an on beş yaşındasınız, lise yıllarınız 'eskiler' olmuyor haliyle."

Sanki lunaparkta dönme dolaba binmiş gibi başı fırıl fırıl dönüyor, karıştırıcıdaki içecekler gibi, geçmiş ve gelecek de keyfî bir şekilde birbirine karışıyordu. Neler olup bittiği veya işlerin nereye gittiğini düşünmek bile istemiyordu artık.

"Doğru, şu on beş yaşındayım. Düzelteyim o zaman; iki yıl sonra ne olacağını gördüm birden."

Nawoo omuzları sarsıla sarsıla gülmeye başladı.

3

İlk tercihi erkek lisesiydi. Evet, evine yakındı ancak bundan çok daha önemli bir sebep vardı.

"Kızlar fazla zeki. Sıkı çalışıp notlarını hep yüksek tutuyorlar."

"Evet evet, erkek lisesine git sen. Başarı sıralamasını göz önünde bulundurman lazım. Hem eve de uzak değil."

Yetişkinlerin baskılarından ve ikna çabalarından çabucak etkilendiği doğru olsa da asıl sebep karma bir okula giderse Haje'yle karşılaşma ihtimaliydi. Onunla okulda karşılaşma düşüncesi Nawoo'yu huzursuz ediyordu. Aslında endişelendiğini söylemek daha doğru olurdu. Ne olduğunu anlayamadan başlayan platonik bir aşk hikâyesiydi bu. Arkadaşının sevgilisine âşık olmakla ilgili eski bir pop şarkısının sözlerini hatırlatan çocukça bir duyguydu. O gizli duygularının çok geçmeden yok olacağını düşünse de varlıklarını zannettiğinden çok daha uzun bir süre korumuşlardı. Zaman geçtikçe bu duygular derinleşmiş, her karşılaştıklarında daha zor ve acı verici hale gelmişti. Sınav döneminde oyunlara gömülmek gibi bir şeydi. Oyun oynarken keyif alırdınız ama kötü bir karneyle karşılaşınca kendinizi aptal gibi hissederdiniz. Sınav döneminde sadece ders çalışacağınıza söz verir, ama yine aynı hatayı yapardınız. Kendinizi suçlar, pişmanlık duyar, fakat bir türlü uzak duramazdınız. Haje ve Leenae'yle arasındaki ilişkinin tam da böyle olduğunu düşünürdü Nawoo.

Bir daha bu ikisinin arasına girersem kendimi insandan sayma-yacağım. Sokak kedisinden halliceyim, bana adam demesinler, diye yemin etse de nafileydi.

Nawoo, biz bu hafta sinemaya gideceğiz. İzlemek istediğin bir film vardı ya hani, sen de gelsene. Sonra da hep beraber bir şeyler yeriz.

Haje'yi reddetmesi mümkün değildi. Evden çıkarken bir sokak kedisine rastlarsa "evet, ben senin oğlunum," diye miyavlayacaktı Nawoo. Yalnızca kendini suçladı. Her şey böyle karmakarışıkken üstüne bir de onunla okulda karşılaşmakla başa çıkamazdı.

Haje bir yana, Leenae'den de uzak durmak istiyordu. "Gözden ırak, gönülden ırak" derlerdi. Üniversite sınavına birkaç yılı kalmış bir lise öğrencisi olarak sevgi ve nefretin birbirine karıştığı ilişkilerinden uzak durması gerektiğini düşünmüştü. İşte Nawoo'nun erkek lisesine gitmek istemesinin en büyük sebebi buydu.

"Saçmalama oğlum, niye oraya gitmek istiyorsun? Haje'yle aynı okula gitsene."

"Zaten annemin gözü üstümde. Bir de Haje'yle aynı okula gidersem..." Anladın sen, der gibi baktı Leenae. "Kore'deki öğrenciler üç yıl boyunca kapalı bir fanusun içinde yaşıyor sanki, ancak üniversiteye girdiklerinde serbest kalıyorlar." Derin bir iç çekti. "Seyahati de, sevgiliyi de, yarı zamanlı işi de üniversite öğrencisi olduğunuzda yapın demiyorlar mı? O zamana kadar da sessizce fanusta kalmamızı ve saçma sapan konuşmayı bırakıp ders çalışmamızı söylüyorlar."

"Ne olur üniversiteye gitmesen? Hayatın mı mahvolur?" diye homurdandı Nawoo.

Leenae hafifçe güldükten sonra devam etti. "Neyse, üniversiteye gitmek istediğini söylediğin an böyle yapıyorlar diyorum işte. Yani pek sevgili *right* Nawoo, şu ormandan farksız erkek lisesine gidip beraber hayatta kalalım diyorum. Anlaştık mı?"

İlk düğmeyi yanlış iliklese de geri kalanları doğru deliklere sokmaya çalışmıştı. Ancak ne kadar uğraşırsa uğraşsın her şey sürekli ters gidiyordu.

Nihayetinde Nawoo'yla Leenae aynı liseye girdiler ve üçünün arasındaki ilişki de devamlılığını sürdürdü. Ancak artık hediyelik eşyalar için kütüphanede dört dönen küçük çocuklar değil; Leenae'nin de dediği gibi, üniversiteye girdikten sonra çıkabilecekleri bir fanusa sıkışıp kalmış lise öğrencileriydiler. Eskisine kıyasla sık sık bir araya gelmiyorlardı. Nawoo bunun tek sebebinin sadece dersler olmadığının farkındaydı. Üçünün buluşmaları seyrekleşse de ikisinin arasındaki bağ günbegün güçleniyordu.Yine de doğum günlerini hep birlikte geçirirdiler; bu kuralı koyansa her zamanki gibi Haje'ydi.

Senin doğum gününü kutlarken iyi ama, benimkini niye kutlamıyoruz?

Nawoo bu üstün mantığa itiraz edemezdi. Ne kadar zaman geçerse geçsin, buluştuklarında yine on beş yaşındalarmış gibi aralarında hiçbir mesafe olmaksızın takılırlardı. Önemsiz meselelere birlikte gülüp eğlenir, birbirlerinin dertlerini ciddiyetle dinler ve henüz gelmemiş geleceği umutla boyarlardı.

Problem bundan sonra ortaya çıkmıştı. Üçünü bir restoranda gören çocuklar aralarında fısıldaşmaya başlamıştı.

Hafta sonu geçti ve hafta başladı. Sonbaharın gelişiyle günler kısalmıştı, gün batımı kızıllığını yavaş yavaş gökyüzüne yayıyordu. Binaların arkasında kaybolan güneşin bile yorgun göründüğü bir pazartesiydi. Öğrenci kalabalığı bir kutudan dökülen mısır gevreği gibi okul binasından dışarı akın etti.

Spor sahasının yanından geçerlerken, "Şu Hanmin yok mu," dedi Leenae.

Hanmin ve Seongjin de aralarına katılır, dördü birlikte sık sık yemek yerlerdi. Bazen okuldan sonra ya da öğle arasında içeceğine basketbol da oynarlardı.

"Sonbahar, Hanmin'in sinüzitiyle başlıyor. Hapşırmasını bizim sınıftan duyuyoruz."

"Masasının üstünde koca tuvalet kâğıdı bile koyuyor artık."

"Neyse, bir şey diyordun sen, ne olmuş Hanmin'e?"

Nawoo elini cebine soktu. Sabah akşam rüzgâr hayli sert esiyordu. Dershaneye gitmeden önce markete uğrayıp *ramyeon* mu yeseydi? Bunu düşündüğü sırada Leenae kıkır kıkır güldü.

"Bana dikkatli olmamı söyledi."

"Ne için?"

"Cumartesi filmden sonra *Burger King*'e gitmiştik ya. Etraf kalabalık olduğundan fark etmemiştim ama Hanmin de çocuklarla oradaymış. Biz girerken o çıkıyordu herhalde."

Biz'in içine Haje de dahildi.

"Neden selam vermemiş?" diye kayıtsızca sordu Nawoo.

Leenae yeniden güldü. "Ortam o kadar tuhafmış ki selam verememiş."

"Tuhaf mı? Ha, Haje olduğu için mi? Yakın değil misiniz siz, kız arkadaşın olduğunu bilmiyor mu?"

Leenae liseye başlar başlamaz kız arkadaşının hangi okulda ve kaçıncı sınıfta olduğundan bahsetmeye başlamıştı. Erkeklerle dolu bir lisede bir kız arkadaşınız olması, özel günleri birlikte kutlayıp Noel'i birlikte geçirecek birine sahip olmanız büyük bir gurur kaynağıydı. Aslında Leenae'nin kız arkadaşından açıkça bahsetmesinin başka bir sebebi vardı: Derslerine daha iyi odaklanabilmek. İnsan doğası gereği yeteneklerini sevdiği kişiye göstermek isterdi. Ve öğrencilerde "yetenek" genellikle akademik başarıyla değerlendirildiği için, Leenae notlarını yükselterek kendini kanıtlamak istiyordu. Bu nedenle Leenae'nin ailesi onun ilişkisine karşı çıkmıyordu. Aynı durum Haje'nin ailesi için de geçerliydi. Her iki taraf için de amaç aslında aynıydı. Haliyle okulda Leenae'nin kız arkadaşı olduğunu bilmeyen pek öğrenci yoktu.

"Bilmez olur mu? Tuhaf bulduğu şey senmişsin."

"Ben mi?" Nawoo'nun gözleri soru işaretleriyle doldu.

"Evet, sana dikkat etmemi söyledi."

Sırtından aşağı bir ürperti inerken yumruklarını sıktı Nawoo.

"Hanmin bayılır romantik şeylere. Çok dizi izledi herhalde. Bu kadar eski kafalı olduğunu bilmezdim. Aşırı muhafazakâr, değil mi?"

Leenae dirseğiyle hafifçe onu dürtünce Nawoo yerinden zıpladı.

"Sevgilisi olursa kısa etek giydirmezmiş de, ağır makyaj yaptırmazmış da, bilmem ne. O anda bitti benim için, ona muhafazakarlık değil de..."

"Hakkımda başka ne dedi?" diyerek sözünü kesti Nawoo. Bu soruyu sormak için doğru zaman değildi. Ama sözler dudaklarından dökülmüştü bir kere. Geri alamazdı artık. "Ya- yani komik değil mi sence de? Başka ne saçmalamış bir du- duyalım yani."

Sakin kalmaya çabalasa da sesinin titremesine engel olamıyordu. Spor sahasında sert bir rüzgâr esse de içindeki ateşi dindiremiyordu. Yüzü gittikçe ısınıyordu, avuçları terlemişti.

"Neyini duyacaksın? Belli işte, iki erkek ve bir kız, aşk üçgeni falan. Klişe bir aşk kitabı yazdı adam. Haje'ye bakışlarında bir şeyler varmış da güya."

Boğazına sivri bir diken saplanmış gibi hissetti. Masmavi gökyüzüne yayılan kırmızılı sarılı renkler dalgalanıp titreşiyordu. Yüzünde nasıl bir ifade olduğunu kestiremiyordu ve bu yüzden korkuyor, gün batımının bir an önce kaybolmasını, dünyanın kapkaranlık bir geceyle örtülmesini, önünü göremeyeceği kadar koyu bir karanlığın çökmesini umuyordu çaresizce. O zaman Leenae yüzünü göremezdi çünkü. Nawoo'nun titreyen bakışları ayakkabısında duraksadı. Hayır, bakışlarını yere indirmekten başka çaresi yoktu.

"*Right* Nawoo, niye gülmüyorsun oğlum?"

Aniden kendine gelip, "Al işte! Bu yüzden ikiniz buluşun dedim ya ben. Ne diye gereksiz yere beni çağırıp da işin içine karıştırıyorsun?" diye bağırdı Nawoo.

"Ben açıkladım durumu. Doğum günü bahanesiyle zorla çıkardık dedim. Haje'yle ortaokuldan beri arkadaş olduğunuzu da söyledim." Leenae yumruğuyla hafifçe Nawoo'nun omzuna vurdu. "Seni doğru düzgün tanımıyor, boş boş konuştu sadece."

Hiçbir şey düşünemiyor, hangi günde olduklarını hatırlamıyordu. Okulda Hanmin'in yüzüne nasıl bakacaktı? O saçma sapan soruyu sorarsa ne cevap vermeliydi?

Doğru söyle, sen Leenae'nin kız arkadaşından hoşlanıyorsun, değil mi?

Peki bu soru gerçekten de saçma sapan mıydı?

Ne diyorsun sen?

Güçlü inkâr, aslında bir kabulleniştir derlerdi. Öyle hemen öfkeyle tepki veremezdi.

Saçmalama. Git de kitap yaz.

Eğer sakin bir şekilde konuşamazsa, sesi titrerse ve şimdiki gibi kekeler, göz teması kuramazsa mahvolmuş demekti. Hanmin'e hiçbir şey söyleyemeyecekti. Rol kesse de sinirli bir tepki verse de abartılı görünürdü. Öyleyse her şeyi dürüstçe anlatmak daha iyi değil miydi?

Nasıl anladın? Aslında ben yıllardır...

Hayali bile dehşet vericiydi.

"Dershaneye geç kaldım. Gideyim ben."

"Deli herif, aynı dershaneye gidiyoruz ya biz."

Leenae haklıydı, kesinlikle delirmişti. Hayalinde bile asla söylememesi gereken bir şeyi söylemişti çünkü. Nawoo koşar adımlarla spor sahasından çıktı. Leenae'den olabildiğince çabuk ve olabildiğince uzağa kaçmak istiyordu.

4

"Bir şeye çok yakın durduğunuzda bazen onu göremezsiniz. Ancak bir adım uzaklaştığınızda fark edersiniz; olayın içindeki kişi değil de üçüncü bir kişinin gözünden baktığınızda net bir şekilde görebilirsiniz."

Barmen parıldayan simsiyah gözlerle ona baktı. Nawoo'nun dudaklarında güçsüz bir tebessüm belirdi. Hanmin'in gözünden hiçbir şey kaçmazdı, bu yüzden Leenae'yi dikkatli olması konusunda uyarmıştı. Ancak sezgileri güçlü birinin bile bilemeyeceği şeyler vardı. Eğer Leenae hâlâ hayatta olsaydı, Nawoo hislerini sonsuza dek saklar, mezarında dahi sessiz kalırdı. Bu yüzden Hanmin'in tahmini hem doğru hem de yanlıştı.

"Ne gülünç. Geçmişe dönmeme rağmen ileride beni neyin beklediği konusunda en ufak bir fikrim yok. Ne yapmam gerektiğini o zamanlar da bilmiyordum, şimdi de bilmiyorum."

Barmen sıkıntılı bir ifade takınarak parmağıyla şakağını kaşıdı.

"Size defalarca söyledim, kavradığınızı düşünmüştüm."

"Anladık, tamam. Geçmiş değil, o lanet *kişi*nin yarattığı dünya burası."

"Lanet gibi kelimeleri ileri geri kullanmaktan kaçınsanız diyorum."

Nawoo cevap vermek yerine el hareketi yaptı.

"Öyle olsun. Laneti kullanmam artık."

"Güzel."

"O ruh hastasının yarattığı bu kahrolası dünyadan ne zaman çıkacağım ben?"

"Dil becerileriniz gerçekten etkileyici ve bunu iyi anlamda söylemiyorum."

"Dil puanım yüksektir."

"Ya? Dil bölümünden yüksek bir puan almak için ders çalışmanız gerekiyor, ne de olsa henüz sınava girmediniz." Barmenin bakışları lambanın ışığını yansıtan gümüş rengi karıştırıcıda duraksadı. "Bu dünyada kalmaya devam etmenizi gerektirecek bir sebebiniz var mı?"

"Eğer istersem kalabilir miyim?"

Barmen *bilmem* dercesine ellerini kaldırdı. Ne söylemek istediğini anladı Nawoo. Aklından yine o beş para etmez *kişi* geçiyor olmalıydı.

"*O kişi*nin buradaki zamana ne zaman son vereceğini bilmek imkânsız."

"O *asil* kişinin fikrini ne zaman değiştireceğini bilmediğimize göre hisse senedi ve kripto paraya yatırım yapmak da işe yaramaz yani."

"Geri dönmek istiyorsanız söyleyin."

Uzun, beyaz parmakları karıştırıcıda ritim tutuyordu. On yedi yıl öncesinin dünyasına dönse de değişen bir şey olmamıştı. Haje, Leenae'yle karşılaşmış, yolları yeniden kesişmişti. O halde lise sona dönse de Leenae'nin ölümünü engelleyemeyecek miydi?

"Geri dönersem Leenae'yi kurtarabilir miyim? Yoksa uğraşlarım yine boşa mı çıkacak?"

Barmen başını sola doğru eğip yukarı baktı. "Orasını ben de bilemem. Hımm, arkadaşınızı kazadan koruyabilir misiniz, koruyamaz mısınız... Hiç kimse bir şeyin sonucunu denemeden tahmin edemez."

"Zamanın altının üstüne geldiği bir dünyada söylenecek söz değil sanki bu."

"Sizin dünyanızda da her şey birbirine girmiş değil miydi?"

"Benim sıradan dünyamda otuz iki yaşındaki adam bir anda bir çocuğa falan dönüşmez." Nawoo *şu halime bir bak* dercesine kollarını iki yana açtı.

"Eh, haklısınız. O halde sizin dünyanızda zaman nasıl akıyor?"

Barmen raftan birkaç şişe alıp masanın üzerine bıraktı. Daha sonra çelik bir tenekeye buz koydu ve jigger kullanarak içeceği ölçmeye başladı. Altın yapan bir simyacı veya büyü hazırlayan bir cadı gibi görünüyordu.

"Nasıl mı akıyor?"

Bilmediği için soruyor olamazdı.

"Geçmişten bugüne, bugünden de geleceğe aktığını mı düşünüyorsunuz?" İçecekleri dikkatlice karıştırıcıya döktü. "Öyleyse yanılıyorsunuz. Asıl sizin dünyanızda geçmiş ve gelecek iç içe geçmiş halde. Tıpkı sizin gibi."

Nawoo tek kaşını kaldırarak, "Benim gibi derken?" diye sordu.

"On beşinizdeki bedeninizle otuz ikinizdeki düşüncelere sahip değil misiniz?"

"Ama benim durumum..."

"Daha önce durum tam tersiydi. Otuz iki yaşındaki bedeninizle on beşinizdeki o günün pişmanlığını çekiyordunuz çünkü."

Bir nesneyle ensesine vurulmuş gibi hissetti. Haksız değildi. Nawoo'nun kısa süre önce tekrar yaşadığı o yaz günü, kalbinde derin bir pişmanlık olarak yer etmişti. O günden bugüne kadar hep taşımıştı o pişmanlığı.

"Ya geçmişe takılıyor ya da henüz yüzünü göstermemiş gelecekten korkuyorsunuz."

Barmen filtreyi karıştırıcıya yerleştirip kapağı dikkatlice kapattı.

"Ya da her ikisini de. Hep geçmişten pişmanlık duyuyor, gelecek korkusuyla yaşamıyor musunuz? Sonuçta sizin zamanınız da geçmişle geleceğin karışımından ibaret."

Uzun, beyaz parmakları karıştırıcıyı ağır ağır sallamaya başladı.

"Şimdiniz yok."

Karıştırıcıda ne idiği bilinmeyen bir içecek hazırlanıyordu. Barmenin son sözü şakaklarını çivi gibi delmişti. Adeta deniz tutmuş gibi midesi bulanıyordu. Çalkalama bittiğinde yeni bir kokteyl hazır olacak, bir başka mekân ve zamanı açabilecek kapı ortaya çıkacaktı. Donuk bir ses Nawoo'yu dalgınlığından uyandırdı. Masanın üzerine karıştırıcı, yanına da bir bardak yerleştirilmişti.

"On beşine hapsolmuş otuz iki yaşındaki ruhunuz nereye gitmeli?"

Barmen hazırladığı kokteyli bardağa döktü, bahar güneşini andıran koyu sarı bir renkti. Nawoo'nun aklına birdenbire bu sabah buluştuğu Haje geldi. Hor çiçeği kadar tatlı ve canlı bir gülümsemeyle önünde durmuştu. Ama o gülümseme asla Nawoo için değildi. Bu gerçek kalbini derinden yaraladı.

"Düşünmem için biraz zaman verir misin?" dedi yitip giden bir sesle.

"Elbette. Burada çeşit çeşit kokteyller kadar bol olan bir şey varsa..." Barmen her iki elinin parmağını bükerek tırnak işareti yaptı. "O da tam şu anı düşünmek için sahip olduğunuz zamandır."

Önündeki kokteyl bahar güneşi gibi kokuyordu. Sıcak ve ferahlatıcı... Tüm vücudunu uyuşturacak, hemen uykuya dalmasını sağlayacak bir koku. Güneşte kurutulmuş bir battaniyeden yayılan, olgunlaşmış bir hurma ikiye bölündüğünde yükselen o tatlı koku. Ve boş sahada sabahın taze kokusu... Tüm bunlar uyuyan anılarını canlandırarak Nawoo'yu yıllar öncesinden bir güne geri götürdü.

5

Alacakaranlığın loş ışığı ikisini sarıp sarmalamıştı. Her yerin dökülen yapraklarla çevrelendiği sonbaharda, gökyüzünü boyayan gün batımı yavaş yavaş dağlara ve tarlalara yayılıyordu. Dünya, hava kararınca çocukların terk ettiği bir oyun parkına benzemeye başlamıştı. Kırmızı kaydırak, sarı tahterevalli ve pembe bankla içinde gizlenen rengârenk tonlarını cesurca ortaya çıkarıyor, doğaysa kendi ritmiyle aheste aheste hareket ederek döngüsünü tamamlıyordu.

Haje saçını her düzelttiğinde Nawoo'nun burnuna şampuan kokusu geliyordu. Boş parkta salıncağa binen rüzgâr, gıcırtı çıkararak tek başına oynuyordu.

"Sence de hatalı olan ben miyim?" Üsteler gibi sordu Haje.

Nawoo cevap vermek yerine elindeki kahve kutusuyla oynadı. Serin akşamlarda sıcak kahve gibisi yoktu, ancak şu anki durumda buzlarını *kıtır kıtır* çiğneyebileceği soğuk bir kahveye ihtiyacı vardı. Asıl soru, şu anda kimin buzlu kahveye daha çok ihtiyacı olduğuydu, burnundan soluyan Haje'nin mi, yoksa gereksiz yere içi içini yiyen Nawoo'nun mu?

"Yani..." Nawoo uzun bir iç çekişle yüreğindeki çığlıkları bastırdı. "Leenae sonuçta..."

"Sonuçta ne?"

"Seni başka bir erkekle görmüş. Öyle hissetmesi normal yani."

"Yeongdong Köprüsü'nden bir *sunbae*[9] dedim ya kaç kere."

Yeongdong Köprüsü'nden bir *sunbae*... Öylesine çocukçaydı ki. Haje'nin bahsettiği "Yeongdong Köprüsü" Han Nehri'nin üzerindeki köprü değildi. Lisede katıldığı İngilizce kulübünün adıydı. "Birlikte İngilizce masalları okuyalım, konuşalım ve etkileşime girelim" ifadesinin kısaltmasıydı.

Ancak burada önemli olan köprü falan değil, Haje'nin son sınıftan bir erkekle baş başa akşam yemeği yemesiydi. Üstelik yemek yedikleri yer Leenae'yle sık sık gittikleri Çin restoranıydı ve Leenae tesadüfen oradan geçerken ikisini görmüştü.

En sevdiği restoranda kız arkadaşının başka bir erkekle tatlı tatlı yemek yediğini gören hangi adam kayıtsız kalabilirdi?

"Göz göze geldiğimiz gibi arkasını dönüp gitti ama. Ne bu şimdi? Telefonlarımı da açmıyor."

O an Leenae için kırmızılı sarılı sonbahar yaprakları siyaha bürünmüş, gökyüzü tamamen griye boyanmış, bütün dünya görünmeyen şimşekler ve gök gürültüsüyle uğuldamış olmalıydı.

"İçeri girip kim olduğunu sorsaydı o zaman."

Öyle bir durumda sakince, *Affedersiniz ama kız arkadaşımın yanında yemek yiyen siz, neredensiniz?* diye sorabilecek kaç erkek vardı acaba dünyada?

"Düşündüğün kadar kolay değil o."

Nawoo beyin hücrelerinin işlevini yitirdiğini ve düşünemeyecek duruma geldiğini garanti edebilirdi. Peki nasıl biliyordu bunları? Kendini acınası hissediyordu, adeta aptallığın hayat bulmuş haliydi.

"Neden? Merak etmiyor mu? Ben olsam gidip direkt sorardım."

Haje elindeki kahve kutusunu açıp kafasına dikti. Bu atmosfere sıcak içeceklerden çok buz gibi içecekler yakışırdı. Ancak

---

9 Okul, iş yeri gibi ortamlarda kişinin kendinden daha kıdemli olanlara hitap ederken kullandığı bir saygı ifadesi. (ç.n)

kahve ılıktı. Ne sıcak ne de soğuk, kahvenin belirsiz ısısının tam da kendisine benzediğini düşündü Nawoo.

"Kendini onun yerine koy. Yürürken Leenae'nin bir kızla tatlı tatlı..."

"Tatlı tatlı deyip durmasan mı artık?" dedi Haje sertçe.

Nawoo dudağını ısırdı. "Demek istiyorum ki, aynı durumda olsan o an mantıklı düşünemezdin."

"Hayır, ben kafamda kurmam öyle. Gider sorarım."

"Sen Leenae'den daha rasyonelsin çünkü."

"Rasyonellikle falan bir alakası yok bunun."

Işık yavaş yavaş kayboluyor, sokak lambası parlayarak ikisini yukarıdan izliyordu.

"Güvenle alakalı tamamen," dedi keskin bakışlarla. "Ben Leenae'ye güveniyorum çünkü. Bir iki yıldır çıkmıyoruz biz. Kaç yılı beraber geçirdik. Duyguları körelebilir belki ama beni asla kandırmaz. Benim tanıdığım Leenae yapmaz bunu."

Nawoo aniden elindeki kahve kutusunun ağırlaştığını hissetti. Hepi topu yüz elli mililitrelik küçücük şeyi tutmak birden zorlaşmıştı. Kahveyi açıp kafasına dikti. Elinde tutmak zor geliyorsa içebilirdi. O halde şimdi de kalbi mi ağırlaşacaktı? Aklından geçen saçma düşüncelere alaycı bir tavırla güldü.

"Komik mi söylediklerim?"

"Hayır, ağır."

Ne? diye soran gözlerle baktı Haje.

"Anlattıkların basit şeyler değil diyorum. Sözlerinin bir ağırlığı var."

"..."

"Güven öyledir ya."

Haje hafifçe iç çekti. "Arkadaşım o yemek yediğim *sunba*eden hoşlanıyor."

"Ne?"

İşte bunu beklemiyordu. Göğüs kafesinin ucuna asılı olan ağırlık ansızın düşüverdi sanki. Haje'yle çocuğun arasında hiçbir

şey yoktu. Ancak bu rahatlamayı o değil, Leenae hissetmeliydi. Nawoo kalan kahvesini bitirdi. Aptal beynine biraz kafein yollayarak da olsa kendine gelmek istiyordu.

"Duydun işte."

Haje arkadaşının ilginç bir kulüp bulduğunu düşünmüştü. İngilizceden hoşlanmıyor değildi ve spor, müzik, film ya da tarih kulüplerine de pek ilgisi yoktu. Sıkıcı metinler yerine farklı hikâyeler barındıran İngilizce masallar okumak ona hem keyif alacağı hem de öğrenebileceği bir fırsat gibi görünmüştü. Böylece arkadaşıyla beraber Yeongdong Köprüsü kulübüne katılmıştı.

"İngilizce ödevlerini yapmayan kız, kulüp dersi için İngilizce masallardan oluşan kitabın tamamını ezberliyor, öyle mi? İngilizceyi o kadar mı seviyor dersin? Proje ödevlerini bile baştan savma yapan bir kızdan bahsediyoruz."

Haje ancak o zaman farkına varmaya başlamıştı. Kulüp dersinin olduğu cuma günlerinde saçının neden özenle şekillendirildiğini, *sunbae* ona iltifat ettiğinde neden kulaklarına kadar kızardığını, sınıfta yüksek çıkan sesinin kulüp sırasında neden o kadar yumuşadığını o zaman anlamıştı. Sevgililer Günü'nde *sunbae*nin elinde tuttuğu çikolata kutusunu görünce çantasındaki çikolataları çıkarıp rastgele bir çocuğa fırlatırcasına verişi, parmak uçları masal kitabındaki cümlelerde gezinirken çocuğu süzen gözleri, titreyen sesi, parlak gülümsemesi ve okul üniformasının ceketiyle oynayan elleri... Tüm bunlar yavaş yavaş anlam kazanmaya başlamıştı.

"Okulumuz biraz karmaşık. Ön ve arka binalar bir köprüyle birbirine bağlı, ayrıca birçok girişi var. Bu yüzden ilk günümde sınıfımı bulmakta zorlanmıştım. Arkadaşım da okula ilk geldiğinde kaybolmuş, o sırada o *sunbae*yle karşılaşmışlar, çocuk da onu sınıfına götürmüş."

O kısa karşılaşma, arkadaşının kalbini labirenti andıran okul kadar karmakarışık hale getirmişti.

"Bir yıl boyunca öyle karşılıksız sevdi. *Sunbae* de şimdi son sınıfa geçti işte."

Lise son sınıf aslında öğrenciden çok çevresindekiler için daha stresli bir dönemdi. Onların evlerini ziyaret etmemeli ve gereksiz yere iletişim kurmamalıydınız. Lise son öğrencisinin bir saniyesini bile çalmak koca bir hata olurdu çünkü. Öğretmenler dahi lise sonların bulunduğu koridorda bağırmaz, yürürken ses çıkarmaz ve "başarısız olmak, kaydırma yapmak" gibi kelimeleri kesinlikle ağızlarına almazlardı.

Üzgün bir edayla, "Son sınıf o. Kulübe de gelmiyor artık. Yakında mezun olacak, hislerimi söylesem ne, söylemesem ne," diyen arkadaşına, "O yüzden şimdi tam zamanı diyorum ya! Reddedilsen de yüzünü görmek zorunda kalmayacaksın. Fırsat bu fırsat işte!" diye bağırmıştı Haje.

Kimine göre berbat bir zamanlama, kimine göreyse kaçırılmayacak bir fırsattı bu. Sonuçlar, olayları kimin nasıl yorumladığına bağlı olarak değişirdi.

"Ya o da öyle hissediyorsa?"

"Peşinden gidersin."

"Nereye?"

"Onun okuluna. Kafanı derslere gömersin bir süre."

"O kadar ders çalışıp da onunla aynı okulu kazandığımda ya biriyle görüşmeye başlarsa?"

Haje kollarını bağlayıp hafifçe başını eğmişti.

"Evlendiniz ve çocuk sahibi oldunuz ama seni aldattı. Bunun için de endişeleniyor musun bari? Belki iflas eder hatta, onun korkusunu da yaşıyor musun? Tam emekliliğinizin tadını çıkaracakken ciddi bir hastalığa da yakalanabilir; ne yaparsın o zaman?"

"Anladık, uzatma!"

"Asıl sen uzatma. Çocuk mezun olmadan önce hislerini söyleyeceksin alt tarafı. Bunu düşün sadece. Niye ışık hızında koşuyorsun ki? Uzaklarda bekleyen gelecek için niye şimdiden endişeleniyorsun?" Haje kollarını arkadaşının omzuna dolamıştı. "Yön duygun sıfır olmasına rağmen Yeongdong Köprüsü'ne

kadar geldin ya. Ee geç köprüyü o zaman. Karşıda ne olduğunu öğrenmenin tek yolu bu değil mi?"

Haje'nin yüreklendirmesinin sonucu muydu bilinmez ama arkadaşı nihayet duygularını itiraf etmiş, daima tereddütle baktığı köprüyü kendi ayaklarıyla geçmişti. Sonuç herkesin beklediği gibiydi. Bir lise son sınıf öğrencisinin verebileceği tek cevap, kamu spotundan halliceydi; *Üniversiteye başladıktan sonra görüşelim*. Nazik biri olarak hatırlanmaya devam etmek isteyen bir çocuğun son repliği de denebilirdi buna. Aslında boş yere umut vermekten farkı yoktu. Ama uzun zaman boyunca kalbinde birini büyütenler bilirdi; söz verilmiş gibi dursa da aslında gerçek bir vaat olmayan şeye tüm varlığını adayabilirdi insan.

"Kampüste tekrar karşılaşırlarsa arkadaşımın peşinden ayrılmaz belki. İleride ne yaşanacağını kimse bilemez ki. Gelecek o *sunbae* için çok daha acımasız olabilir sonuçta."

"Ama?" diye sordu Nawoo.

"Ne ama?" dedikten sonra yüzünde anladığını belirten bir ifade belirdi. "Ha, niye onunla yemek yemeye mi gittim?"

Nawoo başıyla onayladı ve elinden geldiğince doğal görünmeye çalıştı.

"Gelecek hafta arkadaşımın doğum günü. Çocuk da bugüne kadar ondan hep bir şeyler aldığını, bu kez ona hediye vermek istediğini ama ne alacağını bilmediğini söyledi. Hediye seçmesine yardım edersem yemek ısmarlayacaktı işte."

"Ama?"

"Ama?" Haje'nin gözleri havayı taradı. Sonra hafifçe ofladı. "O kadar yer varken neden mi Leenae'yle sık sık gittiğimiz restorandaydım?"

Artık uzun uzadıya açıklamasına gerek yoktu. Tek bir söz yeterliydi. Ne ara o kadar yakınlaşmışlardı? Ne var ki asıl sormak istediği soru farklıydı ve o soruyu hiç kimsenin duymaması gerekiyordu. Hatta Nawoo bile unutmaya çalışıyordu.

"Oranın *bokkeumbap*ını yemek istedim çünkü."

"*Bokkeum...bap*?" dedi kesik kesik.

"Ben aslında pilav seviyorum."

Haje'nin ağzından dökülen sözler Nawoo'nun kalbine soğuk bir dokunuş gibi değdi.

Ben jjamppong, Nawoo da jajangmyeon hastası. Bu yüzden canım Çin yemeği çektiğinde hep onunla gidiyorum. Biraz jajangmyeon almam gerekiyor çünkü. Meze gibi bir şey benim için.

Haje'nin her zaman *jajangmyeon* söylemesinin bir nedeni vardı demek. O aptal Leenae ise durumun ayırdına varmadan birbirlerini tamamladıklarını söyleyip durmuştu. Hayır, aslında Nawoo'nun da ruhu duymamıştı, Haje'nin *jajangmyeon*u gerçekten sevdiğini sanmıştı. Damak tatları bile birbirine uyuyormuş demek, diye düşündü Nawoo.

"Bak bunu beklemiyordum işte."

Haje kıkırdayarak başını Nawoo'ya çevirdi.

"Genellikle uysaldır ama bir kez sinirlendi mi şakası yoktur, biliyorsun. Şu yeni açılan lokantaya gittiğimiz günü hatırlıyor musun? Yarı fiyatına etkinlik var diye bir sürü insan akın etmişti. Herkes sırada bekliyordu ama bir adam önümüze geçmeye çalışmıştı ya?"

Hatırlıyorum dercesine başını salladı Nawoo.

Cumartesi öğle vaktiydi. Restoran tıklım tıklımdı, bir sürü insan dışarıda sıra bekliyordu. Derken bir adam bunu fark etmemiş gibi davranarak araya girmiş, "Az önce buradaydım," diyerek yalan söylemişti.

"Arkaya geçin. On beş dakikadır buradayız biz," demişti Leenae sakince. Ne kadar sinirlenirse o kadar soğukkanlı davranırdı, ifadesi ve sesi sakin diye hafife alırsanız sizi buna pişman ederdi.

"Yirmi dakika önce buradaydım ben de. Kısa bir işim–"

Gözüne kestirdiği öğrencilerin önüne geçmeye çalışıyordu besbelli.

"Yirmi dakika diyorsanız işiniz kısa falan sürmemiş."

Tam o sırada adam sesini yükseltmiş, küstahlık taslayıp terbiyesizlik yaptıklarını ileri sürerek ağza alınmayacak hakaretler sıralamıştı.

"Beni tanıyor musunuz? Ne diye senli benli konuşup küfrediyorsunuz?"

Böyle sözlerin işe yarayacağı bir tip olsaydı, zaten en başta sıraya kaynak yapmazdı. Ortam iyice gerilince önlerindeki kadın arkasını dönüp dilini şaklatmıştı.

"Utanmıyor musunuz şu gençlerin önünde? Ne olmuş onlardan büyükseniz? Yaşınıza uygun davranın."

Çevrelerindekiler iki çift laf edince adam küfrü basıp gitmişti. Gelgelelim Leenae yemek yedikleri süre boyunca sessiz kalmıştı.

"Takmasana. Saygısız insanlar var böyle," demişti Haje neşeli görünmeye çalışarak.

Yemek çubuklarını masaya bırakıp alçak sesle, "Benim de ondan aşağı kalır yanım yok," diye yanıtlamıştı Leenae.

Haje ve Nawoo şaşkınlıkla Leenae'ye dönmüşlerdi.

"Neden gayriresmî konuşuyorsun diye kızdım ama ben de yapıyorum aynısını. Alt sınıflarla konuşurken de çocuklarla konuşurken de..."

"Ama çocuklar ayrı..."

"Biz o adamın yaşına geldiğimizde çocuklar da bizim yaşımızda olacak ama," diye hızla karşı çıkmıştı Leenae.

O günden sonra tanıştığı alt sınıf öğrencileriyle de mahalledeki çocuklarla da senli benli konuşmayı bırakmıştı. Gençler bunu alışılmadık bulsalar da rahatsız olmamışlardı. Her zaman kayıtsızca sırıtan ve hiçbir tasası yokmuş gibi görünen Leenae özünde böyle biriydi. Düşünceleri derin, yüreği kocamandı.

Belki de Haje onun bu yönünü sevmişti. Nawoo o günü düşünerek soğuyan kahve kutusuyla oynuyordu.

Park karanlığa gömülmüştü. Arabalar birbiri ardına otoparka giriyordu. Motor sesleri kesiliyor, ardından kapılar açılıp kapa-

nıyordu. Yorucu bir günün ardından eve dönenlerin ayak sesleri etrafta yankılanıyordu.

"Beni onunla gördükten sonra hemen yanıma gelir sanmıştım. Sinirlense daha mantıklı olurdu. Niye aldı başını gitti öyle?"

"Korkmuştur."

"O çocuktan mı? Neden korksun canım. Hiç öyle sert bir imajı falan yok. O kadar zayıf ki bilekleri benimkinden daha ince. Arkadaşım beyaz tenli ve narin görümlü erkeklerden hoşlansa da–"

"Çocuktan değil, senden korkmuştur."

Benden mi? diye sorarcasına parmağıyla kendini işaret etti Haje.

"Söyleyebileceklerinden korkmuştur yani."

Ödü kopmuş, bu yüzden hiçbir şey soramamış ve kaçarcasına uzaklaşmış olmalıydı. Nasıl hissettiğini biliyordu Nawoo. Kendine, bir kız arkadaşım bile yokken nasıl biliyorum bunu, diye sorsa da cevap veremiyor, bankta Haje'nin yanında sessizce oturuyordu.

"Kıskanç adammış."

"Adam dediğin erkek arkadaşın senin."

"Tonlaman bir tuhaf yalnız."

İkisi de hafifçe güldü.

"Peki sen bizi hiç kıskandın mı?"

Nawoo neredeyse elindeki kahveyi düşürüyordu. Göğsünde bir şey gümbürtüyle parçalandı.

"Ben... ne alaka..."

Hiçbir şey söylemezse kabul ediyormuş gibi görünürdü ancak bir yanıt vermeye çalışsa da kekelemesine mâni olamadı.

"Leenae'yle çocukluğunuzdan beri çok yakınsınız ya. En iyi arkadaşının bir erkek arkadaşı olduğunda insan biraz kıskanmaz mı?" Haje, Nawoo'nun yüzüne baktıktan sonra devam etti: "Doğrusunu söylemem gerekirse Leenae bizi tanıştırdığında yüz ifaden biraz..."

"İfadem bi... biraz ne?"

"Bu kim şimdi der gibi, rahatsız olmuş görünüyordun. Pek konuşmadın ya benimle. Bizimle takılmaya da hiç çalışmadın hatta."

Onu ilk gördüğü an gözleri öyle kamaşmıştı ki yüzüne doğru düzgün bakamamıştı. İçi titremiş, ağzını açamamıştı. O ikisini yan yana görmek öyle zordu ki...

Yanlış anlamış, ondan hoşlanmadığını, rahatsız olduğunu sanmıştı demek. Kendini şanslı saymalıydı ama tuhaf bir şekilde göğsünde bir delik varmış da gece rüzgârı içine esiyormuş gibi hissediyordu.

Nawoo omuzları sarsıla sarsıla güldü.

Haje, "Al bak, biliyordum işte," dedi; hafifçe ve anlayışla gülümsedi.

"Bir bakıma haklısın aslında. En yakın dostunun senden alındığını düşünmüşsündür. Hemen yakalarım böyle şeyleri."

En azından ikinci seferimde daha hızlı davranabilseydim... diye düşündü Nawoo yavaş yavaş ayağa kalkarken. Günün sonunda tüm yanlış anlaşılmalar ortadan kalkmıştı. Şu anda *biri* sabırsızlıkla Nawoo'nun onu aramasını bekliyor olmalıydı.

"Gidelim hadi."

"Nawoo." Haje de kalkıp ona döndü. "*Bokkeumbap* olayı aramızda kalsın."

Karanlığın içinde Haje'nin gülümsemesi ay misali parıldıyordu. Hava biraz daha serinlemişti sanki.

"Sen de Leenae'ye gereksiz şeyler anlatma."

"Ne gibi?"

"Kıskanmıyorum artık."

Onun gibi neşeyle gülmeye çalışsa da beceremedi. Sonbaharda olduklarından karanlık çabucak çökmüştü. Yüzündeki garip gülümsemeyi göremediği için şükretti Nawoo.

"Biliyoruz, belli zaten."

Belli miydi gerçekten? Haje'yi, o ikisini kıskanmayışı ne zaman "belli" hale gelmişti? Dünyada onun düşüncelerinden bağımsız pek çok şey gerçekleşiyordu. Ve bunun adaletsizliğine sessizce katlanmanın hayatın bir parçası olduğunu öğrenmişti. Savaş meydanını arşınlayan bir komutanın bedeni gibi, insanların kalplerinde de sayısız yara izi birikirdi. İşte böyle, farkındalıklar birer birer arttıkça dünya sonunda ona *yetişkin* mi diyecekti?

Göğsünün ortasında bir kuyu belirmişti sanki; suyunun kuruduğu, taş düştüğünde *şlop* sesi yerine tozlu toprak bulutlarının yükseldiği çöl gibi bir kuyu... Ne kadar su içerse içsin yüreğindeki susuzluk dinmiyordu.

Haje'yle yollarını ayırdıktan sonra arkasını döndüğünde cebinde bir titreşim hissetti. Nawoo telefonunu çıkarıp acı acı gülümsedi ve cevaplama tuşuna bastı.

"Gizli gizli izliyor muydun? Ben de tam seni–"

"Hemen bizim eve gel."

"Evine kadar gitmeme gerek yok. Haje–"

"Yok. Ben çıkayım iyisi. Marketin önünde buluşalım."

Çağrı sonlandı. Mesaj gönderip arasa da cevap vermiyordu. Sesindeki telaşa bakılırsa dalga geçmiyor olmalıydı. Ne konuştuklarını merak ediyorsa da bir telefon etmesi yeterdi. Neden durduk yere marketin önüne çağırmıştı ki şimdi? Can sıkıntısıyla ekrana baktı.

6

Nawoo çenesini masaya dayadı, sarı kokteyle bakarken barmen bardakları silip şişeleri düzenledi ve içerideki masaları temizledi. Meşgul olmasına rağmen elinde bir bardak kokteylle önünde oturan on beş yaşındaki çocuğa göz atmayı da ihmal etmiyordu.

"Bir kez daha söyleyeyim, alkol satmasak da burası kesinlikle bir bar."

Nawoo bakışlarını yavaşça karşısına çevirdi. Barmenin iri gözleri siyah inci misali parlıyordu. Bakmaktan asla sıkılmayacağınız bir yüzdü. Pastel tonlarda, rengârenk bir kokteyl kadar güzeldi.

"Açmamıza az kaldı. Müşterilerimiz dünyası başına yıkılmış gibi oturan bir oğlanla karşılaşsalar hayli şaşırırlar sanırım."

"Öyle biri gelirse beraber birer kadeh içeriz. Buraya uğraması aklının başında olmadığını gösterir ne de olsa. Ortak noktamız çoktur yani."

Barmen bıkkın bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Öyle uzun süre beklerseniz aroması kaçar."

"Bütün hayatımın ellerimin arasından kayıp gitmesindense..."

"Öyle aşırı ifadeler kullanıyorsunuz ki. Her cümlenin sonunda öleceğim ya da delireceğimler... ama ne ölen var ne deliren."

"Yok değiller. İçlerinden biriyle tanıştırayım mı bugün seni?"

"Sağ olun ama kalsın."

"Kendimden bahsetmiyorum."

Barmenin gözlerinde kocaman bir soru işareti belirdi.

"Zamanı ellerinde tutup keyifle jonglörlük yapan şu muhteşem *kişi*yle tanışmak istiyorum."

"O her zaman yanınızdadır."

Yoksa şu anda da akıp giden zamanı mı kastediyordu? Etrafımızda olsa da hep unuttuğumuz, önemli olduğunu söylesek de kolayca aklımızdan çıkan, kaybettiğimiz *zaman* mıydı söz konusu?

"Markete gittiniz mi peki?"

Barmenin sorusu son derece kasıtlıydı. Neden aniden konuşmanın yönünü değiştirdiğini sorsa bir cevap verir miydi? Hiç sanmıyordu.

"Markette değil, karşısında bir işim vardı."

"Neydi işiniz?"

"Veterinere gittim."

Demek öyle dercesine gözlerini kıstı barmen.

Leenae telefonu alelacele kapattıktan sonra tekrar cevap vermedi. Durumun Haje'yle alakası varmış gibi görünmüyordu. Nawoo markete varmak üzereyken Leenae nihayet bir mesaj gönderdi.

Marketin karşısındaki veterinere doğru gel.

"Ne veterineri be?"

Şüpheyle veterinerin önüne gittiğinde kollarında bir kutu tutan Leenae'yle karşılaştı.

"Beraber girelim. Sende para var mı? Benden elli bin won çıkıyor sadece. Annem banka kartıma da el koydu."

Nawoo başını uzatıp kutunun içine baktı. İlk başta siyah bir kürk yığını gördüğünü sandı ama siyah kürk yığını hareket ediyordu.

"Ne bu? Fare mi?"

"Kör müsün? Kedi ya işte."

Fareleri yakalayan genelde kedilerdi ama bu minik yaratığın fareye yenilmesi işten bile olmazdı.

"Kedi mi bu şimdi?"

Cevap kutunun içinden geldi. Ufak kürk topu cılız bir ses çıkararak varlığını belli etmeye çalıştı. *Nereden buldun bunu?* diye soran gözlerle bakan Nawoo'ya bakışlarıyla *buldum işte,* diye cevap verdi Leenae.

Kız arkadaşının başka bir adamla tatlı tatlı oturduğuna tanık olduktan sonra kaçar gibi eve döndüyse de ne televizyonun kafa dağıtmaya bir faydası dokunmuştu ne oyunların ne de internetin. Kalbinde bir yanardağ patlamış, ağzından sıcak küfürler dökülmüş, sonunda apar topar evden çıkmış ve ayaklarının götürdüğü yere kadar yürümüş de yürümüştü.

"İlkokulun arkasındaki yürüyüş yolu mu? Oradaki çimlerin arasında mıydı?"

Leenae başıyla onayladı. "Başta civciv sesi sandım. O kadar karanlıktı ki hiçbir şey göremiyordum, sonra gittikçe daha yüksek sesle ağlamaya başladı. Her yere bakarken çimenlerin arasına büzülmüş halde buldum." Kutuya bakarak hızla ekledi, "Öyle hemen alıp getirmedim tabii. Bir süre annesi var mı diye bekledim. Gelmedi ama. Hava da çok soğuk, arkamı dönüp gidersem öleceğini düşündüm, bu yüzden eve götürdüm... ama verdiğim konserve ton balığını yemedi."

"Salak herif, kedi yavrusuna ton balığı versen yer mi sence?"

Sonunda fare kadar minik kediyle birlikte veterinere girdiler. Neyse ki bir sorunu yoktu. Küçük bir kediden doğduğu için gerekli bakımı alamadığını ya da annenin yavrusuna dönememiş olabileceğini söylediler. Leenae ve Nawoo bütün paralarını ortaya koyup süt tozu ve kedi malzemeleri aldılar. Sonra da veterinerden çıkıp ağır adımlarla yürüdüler.

Bu arada Nawoo, Haje hakkındaki genel brifingi bitirdi.

"Ne yapacaksın şimdi?"

Yüzünde o kendine has, hınzır gülümsemesi belirdi. "Beraber yaşayacağız."

"Oğlum, kediyi mi soruyorum ben?"

"Kediden bahsetmiyorum zaten."

"..."

"İleride evlenip mutlu mesut yaşayacağız diyorum."

"Daha kızın damak zevkini bile bilmiyorsun."

Motosiklet sağır edici bir kükreme çıkararak yanlarından geçti.

"Ne dedin? Duyamadım."

Haje myeon sevmiyor. Pilavı daha çok seviyor dedim. Ama senin yüzünden, sen mutlu ol diye jajangmyeon söylüyor. Dünyadan haberin yokken ne mutlu mesudu...

Keşke on motosiklet daha geçseydi. Dünyayı yırtarcasına gürültü çıkarıp kornalarını çalarak durmaksızın ilerleseydi. Böylece söylemek istediği her şeyi özgürce haykırabilseydi. Bugüne dek bastırdığı duygu ve gerçeklerin hepsi o dayanılmaz gürültünün içinde iz bırakmadan kaybolup gitseydi.

"Şu bücürü eve alacak mısın cidden?"

"Ya ne yapayım, şu buz gibi günde gidip çimlere mi bırakayım? Hem üstüne insan kokusu da sindi. Belki de şu bücürle yolumuz kesişsin diye Haje'yle yanlış anlaşılma yaşamışızdır, kim bilir?"

"Ben dönmek istiyorum."

"Nereye?" Başını ona çevirdi Leenae.

"Seninle tanışmadan öncesine."

Leenae aniden durdu. Önden yürüyen Nawoo da yürümeyi kesip ona döndü.

"Ciddi misin sen?" Yüzündeki gülümseme kaybolmuştu.

"Ne bu ciddiyet? Gel hadi, kedi üşüyecek."

Bu tuhaf atmosferi dağıtmak için kediyi kullanmıştı. Leenae iç çekip yavaşça adım attı.

"Ben senden farklıyım."

"Ne yönden?"

"Senin kız arkadaşın olsa ben biraz tuhaf hissederim doğrusu." Leenae yan gözle Nawoo'ya baktı. "Senin gibi kayıtsız kalamazdım yani. Gerçekten yakın arkadaşın sayıyor musun beni?"

Bu kez yürümeyi bırakan Nawoo oldu. Leenae elinde kutuyla ona döndü.

"Leenae sen... sen gerçekten çok kötü bir herifsin," deyip yürümeye başladı Nawoo.

"Beklesene."

Leenae arkasından bağırsa da onu duymamış gibi yapmaya çalıştı. Kalbindeki kuru kuyudan bir toz bulutu daha yükselmişti. Keşke ondan dilediği kadar nefret edebilseydi. Ama Leenae bunu imkânsız hale getiriyordu.

Nawoo'nun koyunları ve yıldızları sayarak sabaha kadar dönüp durduğu o gece, simsiyah tüyleriyle gecenin bir parçası gibi görünen o kedi Leenae'nin hayatına girmişti. Erkekti ve parlak, masmavi gözleri vardı. Adı Mürekkep'ti.

"Sonuna kadar benimle birlikte, sağlıklı ve mutlu kal."

Leenae onun minik patisine mürekkep sürüp izlerini aldı. Nawoo ve Haje'ye ev arkadaşı bulduğunu söylediği mesajla birlikte bir fotoğraf gönderdi.

Sözleşme tek taraflı sanki. Bir de Mürekkep'ten dinlemek lazım.

Nawoo'nun hemen ardından Haje de bir yanıt yolladı.

Ben bu sözleşmeye karşıyım. Mürekkep benimdir. Korkma Mürekkep, ablan seni kurtarmaya gelecek.

Mürekkep sevimli mi sevimli, pek de gizemli bir kediydi. Leenae, "İnsanlar kara kedilerin mağrur ve zarif güzelliğini kıskandığı için onları uğursuzluğun simgesi haline getirdiler," derdi sık sık.

"Kıskançlık karmaşık bir duygudur, öyle kolayca etiket yapıştıramazsın."

Sözlerinin altında yatan anlamı o saf, biraz da budala olan Leenae'nin anlaması mümkün değildi tabii. Neyse, Mürekkep sağlıklı bir şekilde büyüdü. Kedilere özgü kibirli bir karakteri vardı. Nawoo, Leenae'nin evine gittiğinde Mürekkep hemen kedi yuvasına tırmanır ve mücevher gibi parıldayan mavi gözleriyle yukarıdan onu izlerdi, Nawoo ise onun delici bakışlarından kaçınır, başka tarafa bakardı. Ne kadar çağrılırsa çağrılsın yanaşmayan yaratık, Leenae "Mürekkep" diye seslenir seslenmez hemen zarifçe yere iner, sahibinin yanına giderdi. Leenae dışında kimseye yanaşmazdı. Onu kimin kurtardığını, hatta onunla ne tür bir anlaşma yapıldığını biliyordu.

"Buraya ilk geldiğimde bir kediyi takip ettiğimi söylemiştim sana. Mürekkep'e o kadar benziyordu ki," diye mırıldandı Nawoo bardağına bakarak.

"Mürekkep şimdi nerede?" diye sordu barmen.

"Öldü."

"..."

"Ani kalp krizinden."

Otoparka bakan pencerenin yanındaki kedi kulesinde gece gündüz Leenae'yi bekledi. Sonra bir gün olan oldu. Akşam karanlığı çökerken Mürekkep uyanmadı, derin bir uykuya dalmış ve mutlu bir rüya görmüş gibi huzurlu bir ifadeyle öldü. Kalp krizinin kesin nedeni bilinmiyordu. Leenae öldükten bir ay sonra Mürekkep, ne kadar beklerse beklesin geri dönmeyen sahibini bulmak için ölümün üzerinde pati izlerini bırakarak yola çıktı.

"Kediler bilge varlıklardır. Kendilerine yapılan her şeye mutlaka yanıt verirler," dedi barmen alçak sesle. "Bu bazen bir iyiliğe teşekkür olarak döner, bazense bir kırgınlığın laneti."

Leenae uzaklara gittiği o yolda Mürekkep sayesinde o kadar da yalnız olmayacaktı. Onu tanıyan herkes böyle düşünüyordu. Nawoo da bu umutsuz fikre sarılırdı.

"Şimdi benim sıram demek. Ben ona nasıl bir yanıt vermeliyim peki?" Nawoo bakışlarını sarı kokteylle dolu bardağa çevirdi. "Geriye dönüp birkaç gün sonra öleceğini mi söylemeliyim?"

"Neden söylemediniz?" diye sordu barmen.

"Nasıl söyleyecektim yüzüne?"

Nawoo duyduğu bir saçmalıkmış gibi gülerken barmen papyonuyla oynuyordu.

"Bir düşündüm de, fazla acımasız olurdu."

"Bunu anlamak için düşünmen mi gerek?"

Keşke dünyadaki tüm sorulara sadece düşünerek cevap bulmak mümkün olsaydı. Ölçüp biçtikten ve iyice tarttıktan sonra bile çözülemeyen çok fazla sorun ve üstesinden gelinemeyen pek çok zorluk vardı. Akıl mükemmel bir çözüm sunsa dahi kalp buna razı olmazsa her şey bitmiş sayılırdı. Ne de olsa kalp, zihinden daha güçlüydü.

"Acımasız olmayan, ilgi çekici bir haber vermeye ne dersiniz o halde?"

"İlgi çekici derken?"

"Her teneffüs not defterine bir şeyler karalayan sınıf arkadaşınızdan bahsediyorum."

Nawoo gözlerini kırpıştırdı. *Not defteri mi?* Bir an düşündükten sonra aklına Seongjin geldi.

"Arkadaşınızın otuz ikisinde hangi noktaya geleceğini biliyorsunuz ya."

Nawoo'nun dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. "Harika bir adam oldu çıktı."

"Fakat şu anda geleceği için kaygılanıyor. Bildiğiniz gibi, yaptığı şeyin hayatına hiçbir fayda sağlamadığını düşünüyor."

Başta basit bir hobi olarak başlamış, zaman geçtikçe kendini iyice kaptırmıştı. Asıl sorun, bu uğraşın ders notlarına faydasının olmamasıydı. Nawoo da bir zamanlar Seongjin'i küçümsemişti. "Aklını başına topla" gibi sözleri onun iyiliğini düşündüğünü iddia ederek kolayca söyleyebilmesinin nedeni de buydu.

"Ona gelecekte olacakları söylersem omuzlarından büyük bir yük kalkar. Zaten ne olacağı belli diye düşündüğü için hayata bu kadar asılmaz. Bir rahatlama çöker üzerine. Tam da bu yüzden o geleceğe ulaşamayabilir."

Belki de Seongjin'i olduğu noktaya getiren itici güç, onun kaygılarıydı. Çünkü bir adım ötesini öngörmediği ve hiçbir şeyin garanti edilemeyeceği bir gelecekle karşı karşıya kalmıştı.

"Başarısıyla mutlu olmasını sağlayan da buydu belki."

Seongjin'in başarısı, belirsiz bir geleceğe kendini cesurca atmasının ödülüydü. Bu yalnızca o zorlu sürece dayanabilenlerin elde edebileceği bir sonuçtu. Böyle bir adama mükemmel bir gelecekten mi bahsedecekti şimdi? Dağa tırmanmaya çalışan bir insanı kaldırıp da dağın zirvesine bırakmak gibi olmaz mıydı bu?

Seongjin kuş uçmaz kervan geçmez çorak topraklarda tek başına yürümüştü. Tehlikeli bir vadiyi aşıp dik kayalığı tırmandıktan sonra, sonu gelmeyecekmiş gibi uzanan o bunaltıcı dağ yolunda durmaksızın yol almıştı.

Ailesinin dondurucu kar fırtınasını andıran karşı çıkışlarına katlanmış, çevresinden gelen eleştiri yağmuruna sessizce göğüs gererek yürümüş de yürümüştü. Ön yargı denilen yakıcı güneş ışığına alıştıkça zirveyi uzaktan görmeye başlamıştı. Zirve, o süreci yaşayanlar için derin anlamlar taşırdı.

Uzun yıllar boyunca bu riskli süreci endişeli gözlerle izlemişti Nawoo. Bu yüzden Seongjin'in başarısı, onu herkesten çok gururlandırmış ve mutlu etmişti.

"Eğer arkadaşınız başarıya ulaşmasaydı, geleceği konusunda yine sessiz kalır mıydınız?"

Nawoo parmaklarıyla masada ritim tuttu. Yoldaki ışığı göremeden bataklığa düşseydi bile...

"Hayatın kayar, o yüzden o tarafa bakayım deme deseydim kolayca razı olur muydu sanıyorsun?" dedi Nawoo. "Evimin yanında küçük bir kafe açıldı ama altı ay dayanamadılar. Kahvesi fena değildi, fiyatı da uygundu. Derken yakınlarına bir kafe daha

açıldı. Aynı öncekine benziyordu. Aslında fiyatları daha pahalıydı. O kafe de bir yıl sonra kapandı. Geçenlerde gördüm, dükkânın iç dekorasyonu yapılıyordu. Yine kafe açmışlar."

Barmen ne demek istediğini anlamışçasına başını salladı.

"Bazen geleceği göstersen de inanmaz insanlar," diye ekledi Nawoo.

"Belki şans yüzlerine güler. Halihazırda geleceği iki kez gördükleri için farklı bir plan yapmış olabilirler."

Birine geleceği göstermek o kadar da mühim değildi. Belirlenmiş bir geleceğe doğru ilerlemek ya da yeni bir geleceği şekillendirmek tamamen kişinin eylemlerine bağlıydı. Barmenin dediği gibi, aynı geleceği görmelerine rağmen bir kafe o yolu izlemiş, diğer kafeyse farklı bir yol seçmiş olabilirdi.

Ancak ipin ucunda dünyevi başarısızlık ve başarı meselesi değil de birinin ölüm kalımı varsa işin rengi değişmez miydi?

"Birden yüzünüz düştü. Kokteyli içmeye hazır mısınız artık?"

"Kazanın öncesine dönersem Leenae'yi kurtarabilir miyim?"

Barmen *bir fikrim yok* dercesine ellerini kaldırdı. "Bunu bizzat yaşayıp tecrübe edenden başka kim bilebilir?"

"Engellemeye çalıştım ama yine birbirlerini buldular. Öyleyse tekrar on dokuzuma dönsem bile..."

Nawoo ellerini yumruk yaptı. Bu ellerle neye, nasıl tutunacağını bilmiyordu. Hiç ışık sızmayan bir bodruma kapatılmış gibi önü kapkaranlıktı.

"Eğer engelleyemeyeceğinizi düşünüyorsanız en başa dönün."

Barmen işaret parmağını kaldırıp Nawoo'nun göğüs cebini işaret etti. Yüzük aldığı günden bahsediyordu. En başı gerçekten de orası mıydı? Yıllar arasında gidip geldiği için başlangıcın neresi olduğunu kestiremiyordu. Haje'yle tanıştığı on beşi mi, yoksa Haje'ye evlenme teklif etmeyi planladığı otuz ikisi mi?

Cevap alamayacaktı. Yine de sordu.

"Leenae'yi kurtarırsam Haje'yle bana ne olacak?"

"Kim bilir, gidip kendiniz öğrenin."

"O meleksi yüzünle şeytan gibi konuşuyorsun."

Barmen gülümseyip hafifçe başını eğdi. "Bu yeni yetme suratla bir patron gibi laf soktuğunuz için teşekkür ederim."

"Bir karar vermenin bana düşmeyeceğini söylüyorsun yani, değil mi?"

Eğer gerçekten Haje'yle birlikte bir gelecek planlamak istiyorsa, o planda mutlaka Haje'nin fikirleri de olmalıydı.

"Evlenme teklifi etmeden önce sormam gereken bir şey var desene." Nawoo bardağa uzandı. "Bu kokteylin adı ne?"

Barmen derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. "*Yellow Tulip*.[10] Sarı lalelerin anlamı hoş, sıcacık renklerine tezat düşer. Bu nedenle âşıklar birbirlerine sarı lale hediye etmezler."

Devam et diyen bir bakış attı Nawoo.

"Sarı laleler gerçekleşemeyecek aşkı simgeler."

"..."

"Umarım çiçekler damak tadınız için çok acı değildir."

Nawoo bir an tereddüt etti ve sonra *Yellow Tullip*'i içti.

---

10 Sarı lale. (ç.n.)

YİRMİ

SEN GİTTİĞİNDE VE GERİYE YALNIZCA SEN KALDIĞINDA

1

Gözlerini açtığında tanıdık bir tavanla karşı karşıya geldi. Başını çevirdiği yerde rengi solmuş okul üniforması yoktu. Kitaplığı dolduran test kitapları da ortadan kaybolmuştu. Ancak o büyük ve kalın üniversite kitaplarını hemen tanıdı. Masanın üzerindeyse koca bilgisayarının yerine bir dizüstü bilgisayar duruyordu. Eskiden okul üniformasının olduğu yerde şimdi üzerinde üniversite logosu bulunan bir ceket asılıydı.

"O demode şeyi de niye aldıysam..."

Yatakta yatıyordu, kolunu alnına koyup gülmeye başladı. Tam da o anda kapı aniden açıldı ve kırılan cam kadar yüksek bir ses içeride çınladı.

"Off, nasıl içki kokuyor. Bütün gece dağıt diye mi yatırıyoruz senin o pahalı üniversite harcını? Okulda sürekli içki içip eğlenmeyi mi öğretiyorlar size?"

"Kendi haline bırak. Bugüne kadar çok çalıştı, nefes alsın biraz."

Babasının destek ateşi kapının ötesinden duyuldu.

"Olur mu canım öyle şey, böyle yan gelip yatarsa kim iş verecek ona? Eski günlerdeki gibi kampüs hayatının tadını çıkarabilecekleri zamanlarda mıyız?"

Annesi iki misli bağırarak karşılık verdi. Bu hem kapının dışındakiler hem de yatakta yatanlar için ciddi bir uyarıydı.

"Yazık değil mi ama?" derken somurtarak başını odaya doğru uzattı babası.

"Neymiş yazık olan?"

"Yirmi yaşına gelmedi mi, askere de gidecek yakında."

Babası annesinin dırdırını askerlik görevi adlı kalkanla savuşturdu. Nawoo askerliği düşününce otomatik olarak inledi. İşte bunu asla ikinci kez deneyimlemek istemiyordu.

"Kalk hadi. Biz düğüne gidiyoruz. Yemeğini kendin hazırlarsın. Ya da Çin restoranından..."

Annesi konuşmayı kesip hızla odadan çıktı.

"Neden Çin restoranından bahsediyorsun şimdi?"

"Ağzımdan kaçtı birden. Neyse, hadi çıkalım artık."

Daire kapısının kapanma sesi duyuldu. Nawoo başucunu yoklayıp cep telefonunu aldı, huy edinmiş gibi hangi günde olduklarına baktı. Üniversiteye girdikten on gün sonrasındaydı. Annesinin sandığının aksine, üniversiteli olmanın ne sevincini ne de heyecanını hissettiği bir zamandı. O dönem birlikte vakit geçirdiği kişiler üniversite arkadaşları değil, Seongjin'di.

Üniversite hayatı zannettiği kadar romantik ya da özgürlük dolu geçmiyordu. Sanki akrabalarıyla on yıl sonra bir araya gelmiş gibi garip ve yabancı hissettiriyordu her şey. Önce askere mi gitseydim, diye düşünmeden edemiyordu. Endişe verici bir dönemdi. Nedenini bilmeden içki içtiği ve mide yanmasıyla uyanıp durduğu sıradan bir cumartesiydi. *Yellow Tulip*'i yudumlarken aklına neden bugünü getirmişti ki?

Umarım çiçekler damak tadınız için çok acı değildir.

Barmenin sesi kulaklarında çınlıyordu. Telefon ekranında 10.59 yanıp söndü. Saat on bire gelir gelmez bir mesaj sesi duyuldu. Nawoo içini çekti ve mesajı kontrol etti.

Uzun zaman oldu. Beni hatırlıyor musun?

"Hatırlamak mı?"

Bir kez olsun unutmamıştı ki. Unutamadığı için kendini içkiye vurmuş, sonsuza dek unutmayacağını hissettiği için askere

kaçmayı bile düşünmüştü. Haje bu tek satırlık mesaj karşısında Nawoo'nun kalbinin nasıl da hızlı çarptığını tahmin edemezdi. Hemen bir yanıt yolladı.

Bayat şakaların da hiç eskimiyor. Nasılsın?

Bugün müsait misin?

Böyle birden yazdım diye şaşırmışsındır.

Vaktin yoksa daha sonra görüşürüz... Derslerle falan meşgulsündür muhtemelen.

Haje ardı arkasına mesajları sıraladı.

Saat kaçta, nerede görüşelim?

Nawoo cevap yolladıktan sonra gözlerini sıkıca kapattı. Ne diye bugüne dönmüştü ki? Barmenin önsezileri doğruydu. Nawoo'nun dün gece içtiği kokteyl çok acıydı ve ertesi gün etkisi de fazlasıyla ağır olacaktı. Sarı lalelerin anlamının gerçekleşemeyecek aşk olduğunu mu söylemişti? Nawoo hakkında her şeyi derinlemesine biliyordu.

Haje nerede ve saat kaçta buluşacaklarını yazdığı bir mesaj yolladı. Kontrol etmesine gerek yoktu, zaten biliyordu. Odasından çıkıp banyonun kapısını açtı. Aynaya yansıyan yüzü hâlâ narin ve kırılgan görünüyordu. Nawoo dalgın dalgın aynadaki gözlere baktı, ona ait olmalarına rağmen yabancıydılar, hayata dair merak ve beklentiyle ışıldıyorlardı. Her şeyi yapabileceğini, denerse başarabileceğini, başaramazsa da başarana dek savaşacağını bağıran kara gözleri gençlik tutkusu ve cesaret doluydu.

"Sana ne yapmışım ben?"

Ona nasıl acı bir tecrübe yaşatmış, nasıl bir hayal kırıklığı tattırmıştı? Böylesine saf gözleri tek bir otun bitmediği bir çöl kadar kuru ve donuk hale getiren şey ne olabilirdi? Bunları düşündükçe ağzındaki acı tat artıyordu.

Nawoo kıyafetlerini çıkardı ve duşun suyunu açtı.

Martta sokaklar soğuktu, bahar çiçeklerini kıskanan kış, esen rüzgârın ucunu bıçak gibi keskinleştirmişti. İnsanların kıyafetleriyse ağır ve koyuydu.

Nawoo'nun evinin yakınındaki bir kafede buluşacaklardı. Haje pencerenin yanına oturmuş, sokaktan geçenlere dalgınlık içinde bakıyordu. Masanın üzerinde iki fincan sıcak kahve vardı.

Haje'nin görünümü keskin pençelere dönüşüp Nawoo'nun göğsünü parçaladı. Yüzü zayıflamış, elmacık kemikleri belirginleşmiş, uzayan saçları eski ışıltısını yitirmiş, mat ve solgun bir hal almıştı. Tişörtün yakasının üzerinden köprücük kemiği çıkmıştı, bilekleri kırılacak kadar ince görünüyor, iki cansız göz Nawoo'ya bakıyordu. Eğer bu an bir rüyaysa kâbustan farkı yoktu. Rüyalarında dahi görmek istemediği bir dönemken ne diye bile isteye dönmüştü buraya? Artık pişman olmak için çok geçti. Leenae'nin dünyayı terk edişinin üzerinden yedi ay geçmişti. Baharın hiç gelmeyecekmiş gibi göründüğü, dünyanın sonsuza dek renksizliğe hapsolduğu o gün Haje, sokakta savrulan bir sonbahar yaprağı gibi kurumuş bedeni ve yorgun ruhuyla Nawoo'nun karşısına çıkmıştı.

"Biraz kilo vermişsin."

Her ne kadar saçma da olsa bu yorum Haje'den geldi. Nawoo cevap vermek yerine karşısındaki sandalyeyi çekip oturdu.

"Biraz geç oldu ama tebrik ederim. Üniversiteye girmişsin, haberini aldım."

"Ben de seni tebrik ederim."

Bunu on iki yıl önce de söylemiş miydi? Hatırlayamıyordu. Haje'nin baştan aşağı değişen görünümü yüzünden öylece bakakalmış, ağzını bile açamamış olmalıydı.

Güçsüz bir edayla gülümseyerek, "Okul nasıl?" diye sordu Haje.

Nawoo sessizdi. Fincanın içindeki kara dünyaya baktı. Haje'nin nasıl da diken üstünde olduğunu, korktuğunu ve titrediğini on iki yıl önce fark etmemişti. Ancak otuz iki yaşındaki

birinin gözünden bakınca, Haje acınası derecede bitik görünüyordu. Timsah nehrine yaklaşan bir ceylan gibi tereddüt ederek karşısında oturan Nawoo'yu izliyordu.

"Eh, işte."

Senin nasıl gidiyor? diye soramadı Nawoo. Boğazından kahveden daha acı bir tat geçerken, Haje masadan bir peçete alıp köşelerini yırtmaya başladı.

"Jini'yi biliyorsun, değil mi? Geçen sene en iyi yardımcı kadın oyuncu ödülünü kazandı hani. Bizim okulun tiyatro ve oyunculuk bölümüne girdi. Asıl adı Jinhee'ymiş. Sadece uzaktan gördüm ama yüzü minicikti. Ünlüler bir farklı oluyor gerçekten. Ha, sizin okulun kafeteryası nasıl? Bayağı lezzetliymiş diye duydum. Bizimki idare eder işte. Ne verilirse onu yiyoruz. Herkes lisenin daha rahat olduğunu söylüyor. Arkadaşım, 'Keşke hocalar ders programını da yazsa,' diyor. Ne kadar güldüm bilemezsin. Baştan sona kadar her şeyi bize bırakıyorlar. Bize verilen okul üniformasını giyer, verilen ders programına uyar, verilen yemekleri yerdik hep. Koskoca on iki yılı bu şekilde geçirdik ama şimdi birdenbire yetişkin olduk, her şeyi kendi başımıza halletmemizi söylüyorlar. Ders programını kendimiz oluşturacakmışız, kitapları kendimiz satın alacakmışız, sınıfımızı kendimiz bulacakmışız. Başından sonuna kadar her şeyi bize bırakıyorlar. Zorunlu dersler, seçmeli dersler ve genel kültür dersleri derken kafam allak bullak oluyor. On dokuzla yirmi arasında başka bir boyuta atlatan bir tür duvar falan mı var?"

Haje sanki konuşmaya açmışçasına anlattıkça anlattı. Eline geçen taşları rastgele fırlatan bir çocuk gibi, bağlamı ve anlamı olmayan sözleri gelişigüzel kustu. Okuldan bahsederken aniden hava durumuna geçti, son sınıfların küstahlığını eleştirdikten sonraysa son zamanlarda popüler olan bir filmin senaryosundan bahsetti.

Nawoo ise her seferinde başını sallayarak onayladı. Ara sıra acı acı güldü ve "öyle mi", "muhtemelen", "bence de" gibi kısa yorumlar yaptı. Ne yirmi yaşındayken Haje'ye bir şeyler

söyleyebilmişti ne de şimdi söyleyebiliyordu. Haje için de durum farksız değildi. Karşısında oturan çocukla ne konuştuğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Haje sık sık gülüyor, alkışlar gibi ellerini çırpıyordu. Dışarıdan bakan biri keyifle sohbet ettiklerini sanırdı. Yeni âşıklar olduklarını düşünen bile çıkabilirdi hatta. Ama bu doğru değildi. Bir yıldan kısa bir süre içinde Haje tamamen farklı bir insana dönüşmüştü. Abartılı hikâyeleri ve kahkahaları Nawoo'nun kalbine ok gibi saplanıyordu.

Anlamsız muhabbetleri boyunca boş kahkahalar havada uçuştu. Ancak Nawoo sanki sessizliğe hapsolmuş gibi kendini boşlukta hissediyordu. Haje'nin yırttığı peçeteler masanın üzerinde daire şeklinde yığılmıştı.

Dışarı çıktıklarında gökyüzünde gri bulutlar toplanmıştı. Hiç güneş ışığı yoktu.

Adımları Haje'nin evine doğru yöneldi. Eve bırakacağına dair bir teklif de gerek olmadığını söyleyen bir cevap da geçmemişti aralarında. Üçü buluştuğunda Haje ve Leenae her zaman beraber ayrılırlardı. Leenae burada olsaydı, şimdi bu yolda yürüyen kişi asla Nawoo olamazdı.

Kafeden çıkar çıkmaz Haje sessizliğe büründü. Az önceki kahkahalar ve hararetli konuşmalar sanki hiç yaşanmamış gibiydi. İfadesiz bir suratla sessizce yürümeye devam etti. Arkadan bir bisiklet gelince Nawoo hafifçe kolunu çekti, Haje içi boş bir korkuluk gibi sürüklendi. Ne olduğundan emin olmayan boş bir ifadeyle bir an Nawoo'ya baktı, sonra tekrar caddeden aşağı doğru yürüdü.

Evi sitenin en iç kısmındaydı. Hemen önünde bir oyun parkı ve büyük bir mabet ağacı vardı. Uzun zaman önce oturup konuştukları bank gözüne ilişti. Bulutlu havaya rağmen oyun parkı hâlâ canlı renklerle dolu bir dünya sergiliyordu.

"Geç içeri. Yine haberleşiriz."

Haje başıyla onaylayıp arkasını döndü. On iki yıl önce o içeri girene kadar beklemişti sadece. Ama bugün bunu yapma-

yacaktı. Nawoo derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. Birazdan Haje yürümeyi bırakıp ona dönecekti.

"Leenae benim rüyalarıma gelmiyor hiç." Haje yavaşça arkasına döndü. "Sana geliyor mu?"

Ne güleç ne de hüzünlü bir ifadesi vardı, solgun yüzüyle ona bakıyordu.

"Onu görürsen sorar mısın? Bana kırgın mıymış diye. Hep öyle yapardı ya. Bana sinirlenip bozulduğunda sana koşardı hemen. Yine neye kızdı da hiç ziyaret etmiyor beni, merak ediyorum. Aslında bunu sormak için buluşmak istedim."

Sesi sakin ve duygusuzdu.

"İlla benim mi yazmam gerekiyordu?"

"..."

"Neden bir kez olsun yazmadın bana?"

"..."

"Biliyorum. Neden hiç arayıp sormadığını gayet iyi biliyorum ben."

Haje yavaş yavaş Nawoo'ya yaklaştı. Aralarındaki mesafe kapanıyordu.

"Beni görünce aklına Leenae geliyor çünkü. Canın yanıyor. Bu yüzden beni görmek istemedin."

Hayır, kesinlikle yanılıyordu. Tam tersiydi. Nawoo'yu gördüğünde Leenae'yi hatırlar, aklına o gelir diye Haje'ye hiç ulaşamamıştı. Ulaşmaması gerektiğine inanmıştı.

"Yine de bir arar insan. En azından... Nawoo, sen değil misin benimle Leenae hakkında konuşması gereken?"

Haje duraksadı. Ona yaklaştıkça kalpleri arasındaki mesafe büyüyordu.

"Çocuklar acımasız olduğumu söylüyorlar. Erkek arkadaşım ölmüşken masamda oturup ders çalışmam inanılır gibi değilmiş. Neden deli gibi ders çalıştım ben, biliyorlar mı peki? Birbirimizi üzecek şeyler yapmamaya, öyle bir duruma yol açmamaya söz verdik biz. Peki üniversiteyi kazanamasaydım ne olacaktı?

Babam Leenae'yi suçlamaz mıydı? Onu hayatıma aldım diye bu hale geldiğimi söylemez miydi? Yanlış bir şey yapmamış olsa da suçlu çıkmaz mıydı Leenae? Sırf bu yaşanmasın diye üniversiteyi boş vermedim ben. İnsanların onu suçlamasını istemedim çünkü. Onun yüzünden hayatımın mahvolduğu lafını duymak istemedim. Onun bunu duymamasını sağlamak için deli gibi çalıştım. Hayatımı adadım ben bu üniversite için. Sana da yazmadım hiç. Hayır, yazamadım. Sen de benim gibi hissediyorsundur diye. Zaten zor zamanlar geçirirken seni rahatsız etmek istemedim. Ama..."

"..."

"Üniversiteye girdiğinin haberini aldım. İkimiz de Leenae suçlanmasın diye sonuna kadar dayandık. Artık her şey bitti... Yani en azından bir kez benimle iletişime geçersin diye düşünmüştüm."

Haje asla öğrenemeyecekti. Nawoo'nun yüzlerce kez yazıp sildiği mesajları, binlerce kez arama tuşuna giden parmaklarını, evinin önünde attığı sayısız adımları asla öğrenemeyecekti.

"Girdim işte okula. Leenae yüzünden sorun çıkmadı bak. Peki niye herkes ondan bahsetmememi istiyor? Niye onu unut diyorlar? Kim ki onlar, ne hakla bana unutmamı söylüyorlar?" diye sordu Haje. "Sen de mi öyle düşünüyorsun? Sen de mi onu bir an önce unutmak istiyorsun? O yüzden mi bana hiç–"

"Onunla ilgisi yok."

Nawoo on iki yıl önce de sonrasında da hep korkmuştu. Haje'yi görmekten, Leenae'nin yerini almış gibi hissetmekten ve Haje'ye yaklaşan kendinden ürkmüştü.

"Nawoo. Ben konuşmak istiyorum. Tüm yüreğimle... nefesim kesilene kadar yad etmek istiyorum onu."

Haje'nin sesi hafifçe titredi.

"Leenae'yle yaşadıklarımız, birlikte gittiğimiz yerler ve geçirdiğimiz güzel zamanlar hakkında konuşmak istiyorum ama herkes bana buna bir son vermemi söylüyor."

Gözyaşları birikmeye fırsat bulamadan çökük yanaklarından aşağı süzüldü. Onun bu halini asla tekrar görmek istememişti. Kalbine saplanan bıçağı biri tüm gücüyle daha da derinlere itiyordu sanki. Nefesi kesilmişti, tek kelime edemiyordu. Bu acı dolu cehenneme kendi ayaklarıyla ne uğruna, kimin için gelmişti?

Nawoo alt dudağını çiğniyordu. Ağzında acı bir tat hissetti.

"Onunla on beşimdeyken tanıştım. Gençlik yıllarımı onunla geçirdim, peki neden benden o zamanları unutmamı istiyorlar? Bu benim hayatım ve benim değerli anılarımken ne hakla unutmamı söylüyorlar?"

"Haje, hayır. Onları... onları dinleme."

İçten değildi söylediklerinde. Unutmasını umuyordu. Haje'nin anılarında ve kalbinde biriken Leenae isimli tabakanın zamanla yavaş yavaş aşınmasını istiyordu. Ama Nawoo bu dileğin ne denli bencil ve aptalca olduğunu, evlenseler ve hayatlarının geri kalanını birlikte geçirseler bile Leenae'nin Haje'nin kalbinden asla silinmeyeceğini sonunda fark etmişti. Dünya üzerindeki hiç kimse onu unutmasını sağlayamazdı. Ve kimsenin bunu yapmaya hakkı da yoktu.

Haje yere çöktü ve yüzünü ellerinin arasına gömdü.

"Nawoo, çok özlüyorum onu. O kadar özlüyorum ki dayanamıyorum."

Haje'nin acı dolu hıçkırıkları Nawoo'nun tüm vücudunu sarstı. Kendini sağanağın altındaki küçük bir ağaç, fırtınaya yakalanmış ufak bir tekne gibi hissediyordu. Önünde gözyaşı döken Haje için üzülüyor, ona acıyor ve elinden bir şey gelmediği için kendine delicesine kızıyordu. Yirmisindeki bir genç için çok büyük bir yara, çok büyük bir acıydı bu. Bu gencecik yaşta başa çıkılamayacak kadar karmakarışık bir yazgıydı.

"Bunları senden başkasına anlatamam. Sen beni dinleyebilirsin ama. Anlayabilirsin."

O anda Nawoo, dünyasının nasıl da yavaş yavaş yıkıldığına şahit oldu. Zamanın birbirine girdiği on iki yıl öncesinin dünyası değil; onun geleceğiydi bu. Boş oyun parkında, uzun zaman önce olduğu gibi, rüzgâr tek başına oynuyordu. Acı dolu hıçkırıkların ortasında salıncak gıcırdayarak hareket ediyordu.

2

Yol belli ama hedef yok. Hedef belli ama yol yok. Hangisi daha kasvetliydi? Nawoo hangisinden yoksun olduğunu düşünüyordu; bir hedef mi yoksa yürüyebileceği bir yol mu? Henüz ikisini de bulamamıştı belki de.

"Berbat ötesi."

Haje'yle yollarını ayırdıktan sonra amaçsızca yürümüştü. Yaya geçidini arkasında bırakmış, köşeyi dönmüş ve üst geçidin merdivenlerinde durmuştu. Yol uzamaya devam etse de gideceği yeri bulamamıştı. Hangisinin daha kasvetli olduğunu Nawoo ancak o zaman anlamıştı.

Yol yoksa bir şekilde yaratabilirdi ancak gidebileceği, gitmesi gereken ve gitmek istediği bir yer yoktu. Bu karmaşanın içinden çıkmak için nereye yönelmesi gerekiyordu? İmkânı olsa yanından geçen birini yakalayıp sormak isterdi.

Aklına kokteyl bar gelince başını iki yana salladı. Aynı yerde bulamayacaktı. Nerede olduğunu aramaya da ne zamanı ne de isteği vardı. Belki de burada kalmalıydı. Yapabilir miydi bunu? Bu dünya şişip duran bir balon olabilirdi. Her şeyin ne zaman patlayacağını kimse bilemezdi. Patladıktan sonra geriye ne kalacaktı acaba?

Arkasında yüksek sesle bir korna çaldı. Nawoo irkilip geriye baktı. Lüks bir sedandı. Kedigillerden bir yırtıcıyı andıran zarif tasarımıyla oldukça şık görünüyordu.

Nawoo kenara çekilirken bir korna daha çaldı. Siyah Sedan kayarcasına Nawoo'nun yanında durdu ve yolcu camı yavaşça aşağı indi.

"Binin. Yine kaybolabileceğinizi düşünüp sizi almaya geldim."

Bir kolunu direksiyona koymuş gülüyordu. Nawoo o tanıdık yüze bakınca sanki bundan bıkmış gibi başını sağa sola salladı.

"Çabuk olun." Başıyla kapıyı işaret etti barmen.

Kapıyı açarken, "Ne işin var burada? Aradığımda ortalarda yoktun," diye sordu Nawoo.

"Hayat böyle değil midir zaten? Ne kadar ararsanız arayın bulamazsınız, tam vazgeçtiğinizde istediğiniz şey aniden ortaya çıkar. Didik didik aradığınız mavi kuşun[11] aslında nerede olduğunu siz de çok iyi biliyorsunuz, değil mi?"

"Bugün senin o harikulade kokteyllerinden içecek havamda değilim."

"O zaman bir gezintiye ne dersiniz? Kemerinizi bağlayın. Yola çıkıyoruz."

Önlerinde araba olmadığı için uçacakmış gibi korkunç bir hızla ilerliyorlardı.

Ama sen dinleyebilirsin beni. Anlayabilirsin.

Ne kadar kurtulmaya çalışsa da Haje'nin sesi kulaklarında çınlıyordu. Hedefi olmadığını söylemek sadece bir bahaneydi. Nereye gitmesi gerektiğini, orada onu neyin beklediğini bal gibi biliyordu. Varması gereken yer ve gidilecek yol belliydi. Sadece fark etmemiş gibi davranmış, arkasını dönmüştü. Kokteyl barı aramamasının sebebi de buydu.

Camın dışındaki sokağın hızla kaybolmasını izlerken, "Önümüz açık," diye mırıldandı Nawoo.

Araba yavaş yavaş hızını artırdı.

---

11 Mavi kuş, mutluluk ve neşeyi temsil eder. (ç.n.)

Uçarcasına geldikleri yer, tenha bir banliyö ormanının içindeydi. Bir bar için bundan daha kötü bir mekân seçilemezdi. Gerçi uçurumun üzerinde olsa bile tuhaf karşılamazdı; insanların şaşılacak derecede uyum sağlayabilen yaratıklar olduğu söylenirdi ve sadece birkaç gün içinde bu dünyanın sistemine tamamen alışmıştı. Nawoo sönük bir gülümsemeyle şaşkınlığını üzerinden attı.

Kapı gıcırdayarak açıldı. Nerede olursa olsun içi hiç değişmiyordu. Karanlık, boş salon ve beyaz aydınlatmanın sahne ışıkları gibi döküldüğü bar masası yerli yerindeydi.

"Neden beni almaya geldin?"

"Bildiğiniz üzere, yirmi yaşına geldiğinizde yetişkin oluyorsunuz. Artık barımızı kullanırken hiçbir sorun yaşamayacaksınız. Devamlı müşterilerimizi bazen alırım böyle." Barmen, Nawoo'nun yüzünü inceledi. "Sevimli suratınızdan eser kalmamış. On beşinizdeyken yüzünüzde hâlâ bebeksi bir dolgunluk vardı, oldukça tatlı görünüyordunuz. Eh, keskin yüz hatlarınız da fena değil tabii." Ardından hafifçe omuz silkti ve, "Onca seçenek varken neden o acı dolu zamana geri döndünüz?" diye sordu.

Nawoo da merak ediyordu. Neden aklına o zamanı getirmişti? Bir şeyi doğrulamak içindi belki de.

"Kararsız ve korkağımdır ben. Hangi kararı vermem gerektiğini soruyordum sadece."

Haje'nin yüzünü ellerine gömüp acıyla ağlayışı gözlerinin önüne geldi. Onun o çaresiz özlemi kırık cam parçaları gibi kalbine saplanmıştı.

"Kararınızı kimin uğruna vereceksiniz?" diye sordu barmen.

Leenae'yi ölümün kollarından alırsa ne olurdu? Düşüncesi dahi nefesini hızlandırıyordu. Ama geleceği kimse bilemezdi.

"Yaşayıp deneyimlemedikçe geleceği bilemem. Kokteyl hazırla hadi."

Barmenin yüzündeki gülümseme kayboldu.

"Bugün kokteyl içecek havada olmadığınızı söylemiştiniz, nedir bu acele?"

Delicesine aradığında bulamadığı varlık, pes edip arkasını döndüğünde gözlerinin önünde belirmişti. Mavi kuşun anlamı tam da bu seçimdeydi; mutluluk ya da aranan şey sürekli peşinden koşarak değil, vazgeçip geri çekildiğinizde kendini gösterirdi bazen. Nawoo'nun her adımda ne büyük çatışmalar yaşadığını, ne uzun düşüncelere daldığını ve ne çok olasılık üzerine kafa yorduğunu bu gizemli yeri koruyan barmenin bilmemesi mümkün değildi. Acele eden Nawoo değildi. Aksine, bu dünyadan biriydi. *Hadi, artık olman gereken yere, o ana dönmelisin* diyen bir ses sürekli kafasında yankılanıyordu sanki.

"Neden bu kadar aptalca bir seçim yaptığımı düşünmemeye karar verdim." Çenesini bar masasına dayadı ve güçsüz bir edayla gülümsedi.

Barmen, "Kara kediyi takip ettiğiniz andan mı bahsediyorsunuz?" diye sorunca başını hayır anlamında salladı Nawoo.

"Hayatımda yaptığım her seçimden bahsediyorum."

Oyun yüzünden oraya Leenae'yi göndermesi, o ikisinin yanında geçirdiği zamanlar, bunu yapmaması gerektiğini bildiği halde Haje'nin yanında kalmaya çalışması... Bir şekilde onun kalbini kazanmak için sürekli korku ve endişe içinde geçen tüm anlardan bahsediyordu.

"Aptal gibiydim. Hayır, aptaldım gerçekten de."

"Mükemmel seçim diye bir şey yoktur. O gün oraya siz gitseydiniz ya da uzun yıllar boyunca onların yanında kalmasaydınız şimdilerde hayatınız korku ve endişeden arınmış mı olurdu sizce?"

Barmenin sesi, mağaraya düşen su damlaları gibi boş salonda yankılanıyordu.

"Evet, mükemmel bir seçim diye bir şey yok bu dünyada. Öyle olsaydı bile şu anda bambaşka bir sorun yüzünden endişeleniyor olurdum."

"Nasıl bir seçim yaparsanız yapın, bunun sonucunda nasıl bir hayat yaşarsanız yaşayın ve nasıl bir aşka yelken açarsanız açın, tüm tercihler zor, korkutucu ve karmaşıktır."

Bu yüzden pişmanlığa da kendini suçlamasına da gerek yoktu. Hiçbir anlamı yoktu bunların. *Neden bu kadar aptalca bir seçim yaptım? Yaptığım seçim doğru muydu?* diye düşünmek, endişelenip durmak hiçbir şeyi değiştirmezdi. Çünkü insan geçmişi geri getiremez, geleceği de önceden göremezdi.

"Işığın vurduğu yerin parlak olmaktan başka seçeneği yoktur." Barmen parmağını kaldırıp başının üzerinde asılı olan lambayı işaret etti. "Yaşamak da buna benzer. Sevinç ve mutluluk, şükran ve huzur, kaygı ve üzüntü, hayal kırıklığı ve keder... Düşüncelerinizin ışığı nereye odaklanırsa, o kısım mutlaka öne çıkacaktır."

Barmen masanın üzerine cam şişe koydu ve içini berrak bir sıvıyla doldurdu.

"Geçip giden zamanı koyuyorum."

Bu sefer başka bir cam şişenin kapağını açtı, sonra da şişe dökücü takıp şişeyi eğdi ve şeffaf sıvı pembe rengine dönüşmeye başladı. Gözlerinin önünde bir sihir gerçekleşiyordu sanki.

"Gelecekten de biraz zaman ekledikten sonra..."

İki içeceği birbirine katıp gümüş bir kaşıkla yavaşça karıştırdı ve hepsini bir yudumda içti.

"Böyle içtiğimde geriye ne kalır?" Boş bardağı masaya koydu.

"Kalan bir şey yok?" diye cevapladı Nawoo.

"Hayır, içinde olduğumuz an kalır."

Kan kırmızısı dudaklarının ucunda buz gibi bir gülümseme belirdi.

"Bana ikram etmek yok mu?"

"Kusuruma bakmayın." Parmak ucuyla karıştırıcıya hafifçe vurdu. "Nasıl bir şey hazırlayayım?"

"En sert ve zehirli olanından."

"O son içtiğinizden daha acı bir tat istiyorsunuz yani."

"Hayatımda tattığım en acı şey olacak muhtemelen."

Nawoo'nun dudaklarından soğuk bir tebessüm geçti. Hiçbir amacı, hiçbir beklentisi yoktu. Sadece Haje'nin huzurunu istiyordu. Leenae'yi gönül rahatlığıyla anabilsin ve onun hakkında dilediğince konuşabilsin diye yanında kalmak istiyordu. Sadece bu bile yeterliydi. Buna bile minnettardı.

Sanki Leenae hâlâ onların yanındaymış gibi üçünün en sevdiği restorana gitmişlerdi. Ülkenin her yerinde lezzetli *jjamppong*larıyla bilinen Çin restoranlarını da teker teker ziyaret etmişlerdi.

"Tam Leenae'nin tarzı."

"Bu çok sade, Leenae pek sevmezdi."

Ne zaman sevdiği yönetmenin yeni bir filmi çıksa birlikte izlemeye giderlerdi.

"Yani, bunu söylediğim için üzgünüm ama Leenae'nin devam filmini izleyememesi iyi oldu bence."

"Değil mi ama? O başyapıtı böyle mahvettiklerini görse delirirdi."

Leenae ikisinin arasında varlığını sürdürdü ve Nawoo aralarındaki mesafeyi kapatmaya çalışmadı. Bunun Haje için en iyisi olduğuna inanıyordu. Ancak bazen kalbinde boş umutlar filizlenirdi. İçinde Leenae'nin olmadığı, yalnızca ikisine ait bir zaman yaratmayı istemişti. Haje'nin onu Leenae'nin arkadaşı olarak değil, kendi kimliğiyle görmesini arzulamıştı. Ama Leenae her seferinde bir yerlerden ortaya çıkmıştı. Haje'yi evine bıraktıktan sonra akşamın alacakaranlığında veya sabaha kadar dönüp durduğu yatakta, pencerenin ardındaki şafak ışığında Leenae'nin yüzü belirirdi.

Bir iki yıl böyle geçti. Hiç kırılmayacak gibi görünen sağlam bir kaya olan Leenae, zamanla rüzgâr ve yağmurdan yıprandı. Bu arada Nawoo okulu dondurup askere gitti. Haje'nin gönderdiği mektuplarda da Leenae'nin izleri ufak ufak siliniyordu. Sevdiği yönetmen film yapmayı bıraktı. Haje yavaş yavaş kendi damak zevkini buldu. *Myeon* yerine çoğunlukla pilav yedi. Bölümleri,

notları, sertifikaları, dil puanları, stajlar ve iş bulma hakkında daha fazla konuşmaya başladılar. Bunların içinde Leenae yoktu. Leenae'nin giremeyeceği, sadece onlara ait bir dünyaydı.

Bir kayanın rüzgâr ve yağmurla aşınması, onun tamamen yok olduğunu göstermezdi. İnce toprak ve kum haline gelerek farklı bir biçimde varlığını sürdürürdü. Haje'nin kalbinde bir hüzün yığını olarak kalan Leenae, yavaş yavaş küçük parçalara bölünerek değerli anılara dönüştü. Fakat tamamen ortadan kaybolmadı.

Her sene ölüm yıldönümümde Leenae'nin uyuduğu yeri ziyaret ederlerdi.

"Geçenlerde biri bana aşkını ilan etti."

"Bu, Leenae'nin önünde söylenecek laf değil sanki?"

Nawoo umursamaz görünmeye çalışsa da göğsünde çatırtı sesleriyle birlikte çatlaklar oluşuyordu. Kolumbaryumun ötesinde, on dokuz yaşındaki Leenae parlak bir gülümsemeyle ikisine bakıyordu, hemen yanındaysa Mürekkep'in fotoğrafi vardı.

Şaka yollu, "Nasıl biri? Leenae'den iyi mi?" diye sorarken kalbi her an göğsünden fırlayacakmış gibi çarpıyordu.

"Asla. Ne cüretle kıyaslıyorsun. Bir daha Leenae gibi biriyle asla karşılaşmam muhtemelen. Neyse ki adam bizim departmandan değil."

Bu sözlere sevinse mi üzülse mi bilemedi. Leenae, Haje için kimsenin dokunamayacağı kadar değerli biri ve unutulmaz bir anıydı.

Yan yana kolumbaryumdan çıktılar. Leenae'nin aralarından ayrıldığı o günkü gibi, insanın içini sızlatacak bir mavilikle parıldayan gökyüzünde tek bir bulut yoktu. Yukarıya baksa sonsuz gökyüzüne doğru çekilecekti sanki. Öylesi daha iyi olmaz mıydı? Nawoo göğe bakarak iç çekti.

"Leenae niye bu kadar sessiz? Adam ilanı aşk etti diyorum ama gıkını çıkarmıyor."

"Böyle değildi bu çocuk. Yaş aldıkça çekingenleşti herhalde."

Haje'nin içindeki boşluğu anlamsız bir espriyle karşılık vererek doldurmaya çalıştı.

Haje aniden yürümeyi bırakınca Nawoo da duraksadı.

"Sen neden sessizsin?"

Ben mi? diye sorarcasına kendini işaret etti Nawoo.

"Senin de umurunda değil herhalde?"

Haje'nin ağzından dökülen sözler devasa bir dalgaya dönüşüp Nawoo'yu yuttu. İkisi de yirmili yaşların sonunu geride bırakmıştı, otuzlarının eşiğinde duruyorlardı. Ve sanki hiç açılmayacakmış gibi görünen kapı yavaş yavaş aralanmaya başlamıştı. Leenae dünyaya veda edeli tam on yıl geçmişti. On beş yaşındaki o yaz tatiline döndüğünü hissetti Nawoo.

Nawoomami sen misin?

Saranghaje miydin?

Çok uzun bir yoldan geldiklerini düşünmüş, kaderlerinin bu olduğuna inanmıştı. Ta ki Haje'nin ağzından o sözler dökülene kadar...

"Bazen sana bakarken düşündüm."

Haje, Nawoo'nun üniversiteye girişini, asker oluşunu, geceler boyu kütüphanede ders çalışışını, işe hazırlanışını, mülakat için ilk kez takım elbise giyişini izlerken Leenae'yi düşünmüş olmalıydı.

"Leenae de böyle görünürdü, değil mi? Çehresi belirginleşmiş, bakışları derinleşmiş olurdu onun da." Gözlerini Nawoo'ya çevirdi. "Farklı olsanız da bazı açılardan benzerdiniz. Çift yumurta ikizleri gibi. Küçüklüğünüzden beri kardeş gibi büyüdünüz tabii. Normal."

O anda fark etti. Haje'nin ona kalbini açmasının tek nedeni, Leenae'nin en iyi arkadaşı olmasıydı. Leenae hakkında özgürce konuşabileceği ve onu anlayabilecek tek kişi Nawoo'ydu çünkü.

Yanlış iliklediği düğmeleri geç de olsa düzeltebileceğini sanmış, ancak orada da karşısına Leenae çıkmıştı. Fakat daha fazlasını istemesi mümkün değildi. En başından beri böyle ola-

cağını biliyordu. Görünür olmasa da Leenae'nin varlığı aralarında hissediliyordu ve Nawoo yerini hiç unutmamıştı. Leenae ölmeseydi Nawoo şimdi durduğu yerde bile duramazdı. Ve bu düşünce Nawoo'yu her zaman yalnızlaştırmış, kaygılandırmıştı.

Haje'yle aralarındaki ilişki büyük bir değişim göstermemişti. Sevgili ve arkadaş arasında bir yerdeydiler. Birbirlerini çok iyi tanıdıkları için bir araya geldiklerinde huzurlu hissederlerdi. Kimsenin keşfetmediği bir ormanın derinliklerindeki göl kadar sakindiler. Ama Nawoo zaman zaman korkuya kapılırdı. Bu sakin ilişkide bir fırtına koparsa, birlikte Leenae'yi anabileceği değil de gerçekten Leenae'ye benzeyen biri ortaya çıkarsa Haje onun yanında kalmaya devam eder miydi? Bunu garanti edemezdi. Ama Leenae yeniden çıkagelmişti. Aynı eskisi gibi gülmüş, şakalar yapmış, kanlı canlı önünde durmuştu.

Nawoo. Ben çok özlüyorum onu. Dayanamıyorum. Ama sen dinleyebilirsin beni. Anlayabilirsin.

Elleriyle yüzünü ovuşturdu. Karıştırıcının sesi kulaklarında çınlıyordu. Çok geçmeden küçük bardak içkiyle doldu.

"Duygularımla aynı renkte."

İçine mürekkep dökülmüşçesine simsiyahtı.

"Yoksa geleceğimi mi öngörüyorsun?"

"Ben yalnızca bir barmenim."

Barmenin verdiği kokteyl sayesinde akılalmaz bir zaman yolculuğu yapmış, ölen arkadaşıyla tekrar karşılaşmış, dönüp sevdiğinin geçmişine bakabilmişti. Gözlerini yaşartacak kadar minnettar olsa da tüm bu akıl sır ermez süreci yaşamasının sebebinin, zamana ve mekâna meydan okuyan birinin her şeye karışan müdahaleci doğası yüzünden olduğunu düşünmeden edemiyordu.

"O pisliğe ilet. Ne isterse yapacağım. Ancak kararım Haje'yi biraz da olsa mutsuz ederse onu bulup mahvederim. Bu sözlerimi asla unut–"

Biri omzunu kavradı. Buzdan yapılmış bir el kadar soğuk tutuşuyla Nawoo'nun vücudunun her yerinde tüyleri diken diken oldu. Başını çevirdiği yerde bir adam duruyordu. Işık o kadar parlaktı ki yüzü aydınlığın içinde kaybolmuştu. Ama Nawoo her nasılsa biliyordu. Bu gizemli mekânın kapısını ilk açtığında köşede tek başına oturan adamdı bu.

"Kimsin?"

Buzdan yapılmış el bir kez daha omzunu sıktı. Belli belirsiz görünen dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. Bir süre orada duran beyaz yüz sonunda Nawoo'nun yanından geçip gitti.

"Bekle."

Fakat çok geçti. Adam çoktan kaybolmuştu. Bu gizemli kokteyl bara gelebilen, gözlerinin önünde kaybolabilen bir varlıksa eğer...

"*O kişi* miydi?"

Barmen *kim bilir* dercesine ellerini kaldırdı. "Herkesin gelebileceği sıradan bir yer burası."

O bembeyaz yüz kime, hayır, neye aitti? Neden aniden ortaya çıkmış ve ona anlamını bilmediği bir gülümsemeyle bakmıştı? Ama Nawoo artık düşünmek istemiyordu. Sorsa da cevap alamayacak, arasa da bulamayacaktı. Artık kaygının kovaladığı aptalca bir hayat yaşamak istemiyordu.

"O halde sıradan bir barmen tarafından yapılan, son derece sıradan kokteylin adını sorabilir miyim?"

Barmenin kırmızı dudakları kıvrıldı, hoş bir gülümsemeyle ona baktı.

"*Pitch Black.*[12] Siyah tonları arasında en koyu olanıdır. Aynı zamanda asfalt ya da katranın yapışkan kalıntılarını da ifade eder."

"Boş yere sordum. Cehalet mutluluktur derler, duymuş muydun?"

---

12 Zifirî karanlık. (ç.n.)

"Elbette." Barmen başıyla onaylayıp açıklamasına devam etti. "Şafaktan önce dünya zifirî karanlıkla örtülüdür. Yıldızları ve ayı görebilmemizin nedeni, karanlığın dünyayı ziyaret etmesidir, gece olmadan şafak var olamaz."

Mürekkebi andıran karanlığın onu aydınlığa mı çıkaracağını yoksa daha da karanlık bir yere mi sürükleyeceğini bilmiyordu. Şu anda Nawoo'nun yapabileceği iki şey vardı; önündeki içeceği içmek ya da çekip gitmek.

"İnsanın elinden gelen tek şey bir seçim yapıp sonucunu kabul etmektir."

Nawoo bardağa uzandı. Siyah sıvı boğazından aşağı aktı.

"Mükemmel bir cevaptı. Bol şans diliyorum."

Kan kırmızısı dudaklarının kenarları yukarı kalktı. Dünya yavaş yavaş siyah ve yapışkan bir karanlığa gömüldü.

ON DOKUZ

TEKRAR KARŞILAŞTIĞIMIZ GÜN

1

Okul duvarlarının ötesinde onu özgürlüğün beklediğine inanıyordu. Elbette sorumluluklar her an peşinde olacaktı ama kalbi bundan çok daha önemli, büyük bir beklentiyle çarpıyordu. Öncelikle ehliyetini alması gerekiyordu, ilk maaşıyla da anne babasına güzel bir hediye verecekti. Sonrasında seyahate mi çıksaydı? Mümkünse yurt dışına gitmek istiyordu. Okul, dershane ve kütüphane arasında mekik dokuduğundan vücudunda kas namına hiçbir şey yoktu. Spora başlamalıydı. Vücudunu sıkılaştırıp plajda güzelce bronzlaşacaktı. Ayrıca dil öğrenecekti. Sınavlar için değil, gerçekten konuşabilmek için yapacaktı bunu. Yurt dışına seyahat ederken dünyanın her yerinden arkadaşlar edinecekti çünkü. Üniversiteden mezun olduktan sonra da hemen bir iş bulmalı ve bağımsızlığına kavuşmalıydı. Kendi alanını kendi zevkine göre dekore edecekti. İlk önce son model bir bilgisayar alacak, buzdolabını istediği yiyecek ve içeceklerle dolduracaktı. Arkadaşları da uğrayabilirdi, bu yüzden bir odalı değil, iki odalı daire seçmeliydi. Bazı uzmanlar uyku ve yaşam alanlarını ayırmak gerektiğini söylüyordu.

Hayali bile o kadar güzeldi ki içi içine sığmıyordu. Sınavlar bitip de üniversiteye başladığında, üzerine yapışmış "çocuk" etiketinden kurtulacağını ve kafesten çıkan bir kuş misali özgürce uçabileceğini düşlemişti.

Ne var ki nihayet okul duvarlarının ötesindeki dünyaya adım attığında, hayal ettiği o mavi gökyüzü ve yeşil ormandan eser

yoktu. Önünde, tek bir otun bitmediği uçsuz bucaksız çorak arazi uzanıyordu.

Bir daha asla dershanenin önünden geçmeyeceğini söylemişti ama dil, bilgisayar ve konuşma dersleri için gitmek zorunda kaldığı akademilerin sayısı artmıştı. İş bulma engelini zar zor aşsa da bağımsızlığın hayalini kuramıyor, küçücük stüdyo dairede yaşamanın aylık masrafını hesapladığında gülümseyecek hali kalmıyordu.

Üniversiteye gitsem, askerden dönsem, bir mezun olsam, işe başlasam şeklindeki sayısız "yapsam etsem" engelinin ardında karşısına çıkan şey geniş, uçsuz bucaksız bir araziydi.

"Yemek yemeyip de ne yapıyorsun burada?"

Nawoo başını kaldırdığında Seongjin'le göz göze geldi.

"Sınava az kaldı diye stresli olduğunu biliyorum ama açlıktan ölmene de gerek yok."

Aniden karşısında çikolatalı süt belirdi.

"Şunu iç bari."

"Vay be, uzun zamandır görmemiştim bu sütü."

"Önceki gün öğle yemeğinde verdiler ya, uzun zaman diyor bir de."

Seongjin yanına oturdu. Aynı okul üniformalarını giyen öğrenciler, tribünlerde ve spor sahasının banklarında oturmuş, sonbahar güneşinin tadını çıkarıyorlardı. Spor sahasının bir köşesinde birikmiş yapraklar, rüzgâr estikçe havaya savruluyordu.

Basketbol ve futbol oynayan çocuklara bakarak, "Köpekten farkları yok. Önlerine bir top attın mı bütün gün oynuyorlar," diye mırıldandı Nawoo.

"Birinci ve ikinci sınıflar rahat tabii." Seongjin derin bir iç çekti.

"Sen bir de askerleri gör. Askere gittin mi istemesen de canını ortaya koymak zorunda kalıyorsun. Kaybetmek demek ölmek demek çünkü."

"Laflara bak. Duyan da askerliğini yaptın sanacak."

Seongjin'in sözleri üzerine Nawoo omuzları sarsıla sarsıla güldü.

"Sen gerçekten de iyice delirdin herhalde. Sınıf öğretmeni ne dedi de bu hale geldin?"

"Sınıf öğretmeni mi?" diye sorup başını ona çevirdi Nawoo.

"Dün danışmanlık desteği almaya gittin ya. Gerçi sen zaten derslerde başarılısın. Asıl sorun benim gibi ortalama adamlarda."

Bir grup öğrenci koşarak tribünlere çıktı. Geride kalan çocuk önündeki arkadaşlarına sert bir küfür savurdu. O günlerde herkes birbirine benzerdi. Basit bir şakaya kızarlar ve yanlış çözdükleri tek bir soru bile onları umutsuzluğa sürüklerdi.

"Düşüne düşüne bu zamanı düşündüğüme inanamıyorum."

Nawoo kendi kendine konuşmayı bitirir bitirmez sırtına bir yıldırım düştü. Sırtına inen el o kadar güçlüydü ki yüksek sesle bağırdı.

"Kafayı mı sıyırdın oğlum, niye vuruyorsun?"

"Aklını başına topla diye. Annem kendi kendine konuşanların kafayı yiyeceğini söyler hep."

Nawoo, "Sana ne dediler peki?" diye sorunca Seongjin başının arkasını kaşıdı.

"Metroyla gidebileceğim uzaklıkta pek üniversite yokmuş. Önce sonuçlar açıklansın, sonra uygun yerlere başvururuz diyorlar. M Üniversitesi'nin Tarih Bölümünden de bahsettiler. M Üniversitesi mühendislikle ünlü diye beşerî bilimlerde rekabet nispeten düşük müymüş, neymiş. Tarih ne ya? Kore tarihi dersinde hep uyuyakalıyorken..."

"Tarih yazarsan hayatın değişir belki, kim bilir."

"Ne diye tarih yazayım?"

Somurtan Seongjin'e bakarken gülümsemesini bastırdı ve "Seongjin, ya testte bilmediğin bir soru çıkarsa? O zaman ne yapacaksın?" dedi.

"Ne yapayım? Sallayacağım işte."

"Yaşamak da öyle ya zaten. Her sorunun cevabını bilemezsin. Bir fikrin yoksa rastgele işaretlersin. Çoğu doğru çıkar öyle yapınca."

"Laflara bak. Yanlış işaretlersem ne olacak peki? Hayatım kayar."

"Büyükler hayatta doğru cevap diye bir şey yoktur derler ya. Rastgele işaretlediğin cevabı doğru cevap haline getirirsin sen de."

"Senin derslerin iyi, rahat rahat konuşuyorsun tabii. Hadi, şunu iç de kalk. Öğle arası bitti."

Seongjin ayağa kalktı ve büyük adımlarla tribünü çıktı. Her daim şaşkın bir gülümsemeyle dolaşan çocuk, üniversite sınavı yaklaştıkça kaygı yumağına dönüşmeye başlamıştı.

"Boş konuştuğumu sanıyorsun, değil mi? Doğru cevabı işaretledin sen, haberin var mı acaba?"

Seongjin belirsiz hayatını doğru cevaba dönüştürmüştü. Çünkü azimliydi. Bu gerçeği bilmeyen tek kişi oydu. Nawoo onun uzaklaşmasını izledi, sonra da bakışlarını gökyüzüne çevirdi.

"Hayatta yüzde yüz doğru bir cevap var mı? Rastgele seçiyoruz işte."

Bugünün seçiminin gelecekte nasıl bir sonuç vereceğini kimse bilemezdi. Bu tuhaf dünyaya düşen Nawoo için de durum aynıydı.

"İşe bak, geçmişe dönsem de geleceği bilmiyorum."

Gelecek değişirse ne olacaktı? Haje'nin yanına bir daha asla dönemeyecek miydi? Bunu düşünmek bile nefesini kesiyordu, ama zaman denen o büyülü şey buna da bir çözüm bulacaktı.

"Şu ana kadar iyi dayandım."

Sevmemesi gereken birine âşık olmuş ve gölgesi gibi yan yana gezdikleri dostunu kaybetmişti. Haje acı çekerken sessizce yanında dursa da, bir kez olsun Leenae'nin yerine göz dikmemişti.

On beş yaşındaki biri için anlaması, on dokuz yaşındaki biri için baş etmesi, yirmi yaşındaki biri için dayanması zor

dönemlerdi. Yine de o sancılı günlerin üstesinden gelmişti. Tanrı insanlara geleceği görme yeteneğini vermemiş; ancak gelecekle yüzleştiklerinde çözüm bulma kabiliyeti ve dayanma gücü bahşetmişti. Nawoo insan olmanın asıl anlamını ancak şimdi kavrıyordu. Gelecekte beklenmedik sınamalarla karşılaşsa da ileride bir şekilde zorlukları aşacak, kendi yöntemleriyle bir şekilde üstesinden gelecekti.

Gökyüzü sonsuz ve masmaviydi, görünürde tek bir bulut yoktu. Öğle arasının bittiğini haber veren zil çaldı. Nawoo inleyerek yerinden kalktı.

2

Öğleden beri yağmur yağıyordu. Nawoo eve gelir gelmez kıyafetlerini değiştirdi. Hiçbir şey düşünmeden sadece ders çalıştığı zamanları özlediğini söyler dururdu, ancak şimdi o zamanlara geri dönmüştü ve günler geçmek bilmiyordu. Bütün gün dar bir sırada oturup ders dinlemenin ne denli zor olduğunu unutmuştu.

İnsanlar sık sık geçmişi özlediklerini dile getirseler de gerçekten o günlere geri dönseler, büyük ihtimalle söylediklerine pişman olurlardı. Tıpkı Nawoo gibi...

"Üniversite sınavına tekrar girmem gerekmiyordur umarım, her şeyi unuttum. Geçmişe dönmenin ne yararı var ki, yatırım yapacak sermayem mi var? Piyango numaralarını ezberlemiş değilim, sınav cevaplarını hatırlayıp S Üniversitesine gidecek halim de yok."

Sınava yüz gün kalmıştı. O zamanlar bütün gün ders çalışır, sürekli gergin ve huzursuz hissederdi. Notları iyi de olsa kötü de olsa her daim tetikteydi. Canla başla çalıştığı tüm dersleri üniversiteye girer girmez unutmuş, üniversitede sabahlara kadar çalışarak öğrendiklerini de iş hayatına atıldığında tekrar en baştan öğrenmek zorunda kalmıştı. Gereksiz şeyler için neden bu kadar çabaladığını merak etse de bu çabaların tamamen boşa gittiğini söyleyemezdi. Bütün gün masa başında oturup kitaplara gömüldüğü için üniversitede derslerini idare edebilmiş, yüksek notlar almak uğruna çok çalıştığı için iş hayatına

atıldığında her şeyi yavaş yavaş, dikkatle öğrenebilmişti. Geriye dönüp baktığında, 'okul yıllarımı ne boş geçirdim,' diyerek kendini küçümsese de aslında o günleri deneyimlemeseydi, ileride karşılaşacağı çeşitli zorlukların üstesinden de gelemezdi. Tüm bunların neden önemli olduğunu anlayabilmesi için o dönemleri geride bırakması gerekmişti.

Nawoo yatağa uzanıp başucundan cep telefonunu aldı. Birazdan Leenae dershaneden çıkacaktı.

Dersin bitti mi?

Gönder tuşuna basmasıyla cevabın gelmesi bir oldu.

Evet, Hanmin'le markete gidiyoruz.
Peynirli ramyeon yiyeceğim.

Nawoo ekrana bakarken aniden Hanmin'in sözlerini hatırladı.

Okulun önündeki marketin sahibi bile duymuştur. Ama sen, onun en yakın dostu olan sen...

Hanmin, Haje'yle aralarındaki ilişkiyi onaylamıyordu. Leenae ve Hanmin lise boyunca aynı dershaneye gitmişlerdi. Çok iyi anlaşan iki yakın arkadaştılar. İkisi de dışa dönük, ön plana çıkmayı seven karaktere sahiptiler. Kazadan sonra Hanmin de zor günler geçirmişti. Bu yüzden ne zaman Haje'den bahsetse rahatsızlığını hiç gizlemezdi.

Yedikten sonra ara.

Bir şey mi oldu?

Önemli bir şey değil.

Hayatı buna bağlıyken önemsiz olduğunu söyleyebilir miydi gerçekten? Leenae yirmi dört saat içinde öleceğini hayal dahi edemezdi.

Lise boyunca bir makine gibi çalışsa da üniversite sınavına girememiş, Haje'yle yaptığı Noel planlarını gerçekleştirememişti. Onlara hayatın ne denli boş ve geçici olduğunu öğretip aralarından ayrılmıştı.

"O kazaya engel olacağım."

Nawoo gözlerini kapattı. Nereye kadar rüya, nereye kadar gerçekti anlayamıyordu. Şimdi düşününce, aslında insan yaşamının kendisi de bir zaman yolculuğuydu. İsteği dışında doğmuş, isteği dışında öğrenci olmuş ve isteği dışında bir yetişkine dönüşmüştü. Bir satranç tahtasının piyonuymuşçasına, biri onu bir zaman diliminden diğerine taşımıştı. Hiçbir şeye hazır olmadığı halde ona okul çantası vermişler, okul üniforması giydirmişler ve mezun olduğu için onu kafalarına göre yetişkin diye adlandırmışlardı.

Zaman yavaş yavaş akmamış, Nawoo adım adım ilerleyememişti. Bir zaman yolcusu gibi oradan oraya atlayarak bugünlere gelmişti. Barmen söylediklerinde haklıydı. Her gün zamanı ve mekânı aşan, yüreği geçmişin yaralarıyla dolu, bakışları daima geleceğe dönük bir varlıktı insan.

Boş boş tavana bakarken başucuna fırlattığı cep telefonu çaldı.

"*Right* Nawoo, ne oldu?"

"Neredesin?"

"Nerede olacağım? Eve gidiyorum."

Gözleri kapalı, derin bir iç çekti Nawoo.

"Haje nerede?"

"Üniversite sınavına kadar iletişim kurmamaya sözleştik. İki gün önce birlikte akşam yemeği yiyelim dedik ama hem onunkiler hem de annem beş dakikada bir mesaj yolladı. Ne yapalım, özlesem de sınav bitene kadar dayanmam lazım."

Yüksek sesli bir korna çaldı. Leenae kısa bir an duraksadıktan sonra devam etti.

"Pek mümkün değil ama sonuçlar iyi çıkmazsa ailesinden bir ton laf yiyecek. Ders çalışacağı yerde benimle buluştu diye söylenecekler, sırf bunu duymayalım diye deli gibi ders çalışıyoruz zaten. Birbirimize karşı kötü hissetmeyelim diye."

Doğru, ailelerinden laf duymasınlar diye ikisi de derslere asılmıştı. Birbirlerini üzmemek ve birbirlerine karşı suçlu hissetmemek için iki katı çabalamışlardı. Haje'nin Leenae gittikten

sonra bile üniversite hayallerinden vazgeçmemesinin nedeni buydu. İnsanların Leenae'ye kızacağından ve başarısızlığı için Leenae'yi suçlayacaklarından korktuğu için sonuna kadar dayanmaya çalışmıştı.

Nawoo da aynı duyguları paylaşıyordu.Yıkılmış ve tüm gücünü yitirmiş bir dost istemezdi Leenae. Nawoo onu herkesten daha iyi tanıdığı için gücü yettiğince direnmişti. O günleri düşündüğünde, öylesine acı dolu bir dönemi nasıl atlattığını anlayamıyor ve dayanabildiği için kendine şaşırıyordu. Daha sadece on dokuz yaşındaydı...

"Neden sordun?"

Leenae'nin sesi dalgınlığını kırdı, Nawoo yatakta doğruldu.

"Yarın sabah evcil hayvan fuarına gidecek misin?"

"Ne? Nereden bildin? Sadece Hanmin'e söylemiştim."

Doğruydu, ona evcil hayvan fuarından hiç bahsetmemişti. Kaza olduktan ve Leenae bu dünyadan silindikten sonra öğrenmişti Nawoo.

Son noktayı koymak için bu karmakarışık zaman yolculuğunu son kez tekrarlamış, barmenin o tatsız kokteylini içmişti. Uzun uzadıya düşünmüş ve kafası patlayacakmış gibi hissedene kadar aynı düşünceler etrafında dönüp durmuştu.

"Gitme."

Nawoo bakışlarını pencereden dışarıya çevirdi. Karanlık çökmüştü, yağmur çiseliyordu. Biraz sonra yağmur damlaları ağırlaşacak ve sabaha kadar hız kesmeden yağmaya devam edecekti.

"Ne alaka?"

"Yarın sabah etüt için dershaneye gitmen gerekiyor, değil mi?"

Üniversite sınavına yüz gün kala, günlerden cumartesi. Hafta sonlarının hiçbir önemi yoktu. Ancak sınav bittikten ve üniversiteye girdikten sonra dinlenebileceklerini söylüyorlardı. Tabii ki hiçbir öğretmen dürüst davranmamış, her şeyin asıl o

zaman başlayacağını ve onları daha büyük sorunların beklediğini söylememişti.

Leenae dersi cumartesi sabahı alsaydı, tüm bunlar asla yaşanmazdı.

"Yarınki dersi öğlene çektim. Hocalar aynı nasılsa, pek bir fark yok yani."

"Şurada sınava ne kaldı, sen fuar peşindesin, gitme."

"Şuna bak. Annem bile laf etmedi, sen niye tatava ediyorsun?"

Annen seni oraya gönderdiği için tüm hayatını pişmanlıkla geçirdi. Bunun yüreğinde bir yara olarak kaldığını söyledi hep. Gitme demeliydim, gitmesin diye başının etini yemeliydim diye cenazende göğsünü döve döve ağladı, kaç kez bayıldı senin annen. Haberin var mı bunlardan? Nankör evlat seni!

Ağzında bir avuç kum varmış gibi hissetti. Ama tüküremedi. Nawoo kuru dudaklarını ıslattı ve ellerini sertçe saçlarının arasından geçirdi.

"Illa gideceksen öğleden sonra git. Fuar akşam altıya kadar değil mi zaten?"

"Olmaz. Erken gidenlere hediyelik eşya ve ödül maması falan veriyorlarmış. Bir sürü hediye getireceğim diye söz verdim Mürekkep'e."

Etkinliğe gitmek için yarın sabah dokuzda evden çıkacak ve metro istasyonuna doğru yola koyulacaktı. Sonra da ana yol yerine ara sokaklardan birine girecekti. Orada bir inşaat alanı vardı ve bütün gece yağan yağmur yüzünden şantiye bariyeri çökecek, Leenae farkına bile varmadan altından yavaşça geçip gitmeye yeltenecekti. Sonunda ağır bariyerlerin altında ezilecek ve hastaneye vardığında solunumu, kalp atışı ve nabzı çoktan durmuş olacaktı. Yarın sabah oraya gitmesini engelleyebilirse, onu ölümün pençesinden çekip alabilirdi.

"Öğleden sonra beraber gidelim. İster hediyelik eşya, ister kedi maması, ister oyuncak... Sana her şeyi alırım. Sadece yarın sabah evde kal."

"Saçma sapan bir dizi falan mı izledin sen? Ne bu gizemli konuşmalar? Bayağı şüphe çekiyorsun şu an. Gitme dedikçe daha çok gidesim geliyor."

"Ulan manyak, ölmeye mi niyetlisin?"

"Sensin manyak. Evcil hayvan fuarına gideceğiz şurada, ne ölmesi?"

Evet, öleceksin. Fuara varamadan öleceksin. Senin yüzünden kaç kişinin acı çektiğini biliyor musun? Haje, ilk aşkın Haje... seni ömrünün sonuna kadar kalbinde yaşatacak. Seni delicesine özlediği için önümde hüngür hüngür ağladı. Tüm bunları izlerken ben neler hissettim peki, biliyor musun? Dünyadan haberin yok. Hiçbir şey bilmeden nasıl da konuşuyorsun. Dünya üzerindeki en budala insansın sen.

Giden kişiyi özlemenin acısı geride kalanların yüküydü. O ağır, sert ve keskin acıyı zorla yüreklerine sığdırıp, onu yavaş yavaş körelterek yumuşatmaya çalışmak geride kalanların mücadelesiydi.

Ama sen dinleyebilirsin beni. Sen anlayabilirsin.

Artık Haje'nin kalbinde kalanları serbest bırakmanın zamanı gelmişti. Nawoo'nun onun için yapabileceği son ve tek şey buydu.

"Ben de yarın gitmek istiyorum çünkü. Sabah işim var. Öğleden sonra beraber gidelim."

"Senin baktığın hayvan mı var sanki?"

"Yok diye gidemez miyim yani? Gezip dolaşmak istiyorum ben de." Nawoo uzun bir iç çekerek alnını ovuşturdu. "Bir kere de söz dinle."

"Of! Birden yağmur başladı. Kapatıyorum şimdi."

"Leenae! Bak yarın benimle beraber–"

Karanlık pencerenin ötesinde yağmur sesi duyuluyordu. Yakında daha da şiddetlenecekti. Nawoo bir süre telefonuna baktı ve sonra ayağa kalktı.

Salona girdiğinde televizyon izleyen anne ve babası şaşkınlıkla başlarını çevirdiler.

"Pardon. Sesi çok mu yüksek?"

Annesi kumandaya basarak hemen sesi kıstı.

"Leenae'lere gidiyorum."

"Bu yağmurda?" dedi babası pencereden dışarı bakarak.

"Bugün orada kalırım. Beraber ders çalışırız demiştik."

"Bu geç saatte nereden çıktı birden?"

İnatçı bir adamdı Leenae. Sabah çıkıp gidebilirdi. Nawoo bu gece gözüne uyku girebileceğini sanmıyordu. Geç yatıp geç uyanırsa Leenae'yi durduramayabilir ve yaptığı bu zaman yolculuğu tüm anlamını kaybedebilirdi.

"Korece soracağım bir şey var, onun Korecesi iyi ya. Hadi, çıktım ben."

Nawoo çantasını omzuna atıp aceleyle kapıya doğru yürüdü.

"Dikkatli git! Vardığında telefon et."

Çat diye kapanan kapının arkasından annesinin sesi yükseldi. Nawoo asansöre bindi, aynaya yansıyan görüntü tam on üç yıl öncesine aitti. Zayıf ve uzun boyluydu, kemikleri henüz tam oturmadığı için içi boş bir bambuyu andırıyordu. Kesinlikle yaşamıştı bu günleri ve kendi geçmişindeydi, ne var ki aynadaki yüz bir yabancınınmış gibi geliyordu ona. Nawoo elleriyle yüzünü ovuşturdu ve avcundaki yumuşacık hisse şaşırdı.

"Bu yumuşacık yüz, stres ve yorgunluktan mahvolmuş demek."

Mezun olduktan sonra meraktan birkaç kez sigara içmişti. O zamanlar kimseyi umursamadan sigara içip alkol almayı yetişkinliğin ve özgürlüğün bir göstergesi sanmıştı. Fakat bizzat denemledikten sonra bunların hayatına hiç fayda sağlamadıklarını anlamıştı; gerçek yetişkinliğin zararlı özgürlükleri ve zevkleri dizginlemek demek olduğunu Nawoo o zaman fark etmişti.

"Yetişkin olmak için bir fırın ekmek yemem lazım daha."

Aynadaki yansımasının on dokuz yaşındaki yüzüne mi, yoksa otuz iki yaşındaki ruhuna mı ait olduğunu kestiremiyordu. İkisi de karşımdadır belki, diye düşündü.

Dışarı çıktığında yağmur damlaları sertçe yere çarpıyordu. Sağanak dindiğinde ve güneş yeniden ufukta yükseldiğinde, dünya dünden farklı, bambaşka bir yarına kapı aralayacaktı. Şemsiyesini açtı ve hızla yürümeye başladı.

3

"Benim."

Şemsiye kullanmasına rağmen sırılsıklam olmuştu. Nawoo bir köpek yavrusu gibi başını salladı. Haber vermeden kapısında beliren arkadaşını gören Leenae yarı açık ağzını kapatamadı.

"Hayırdır? Bu saatte, bu halde?"

"Girebilir miyim?"

"Hayır dersem yüzerek mi döneceksin?"

Leenae başıyla içeri girmesini işaret edip arkasını döndüğü sırada bir miyavlama duyuldu. Nawoo'nun gözleri kedi kulesinin tepesinde oturan Mürekkep'e takıldı. Şemsiyeyi ayakkabılığa dayadı ve salona geçti.

"Annenler nerede?"

"Dışarı çıktılar."

"Bu yağmurda mı?"

Bıkkın bir ses tonuyla, "Bu yağmurda kapımda beliren sensin yalnız," deyip elindekini ona fırlattı Leenae.

Nawoo havada kaptığı havluyla vücudunu kurularken bir *pat* sesi duydu. Mürekkep kedi kulesinden atlamıştı. Bir müddet Nawoo'yu inceleyen kedi zarif adımlarla ona yaklaştı.

"Uzun zaman oldu."

Miyavlayarak cevapladı Mürekkep.

"Daha bir hafta önce buradaydın ya."

On üç yıl bir hafta önce demek istiyorsun. Neredeyse her gün birbirlerinin evine gidip gelirlerdi çünkü. Mürekkep, Nawoo'nun bacağına sürtündü.

"Nesi var bunun? Normalde anneme bile yanaşmaz. Ne ara arkadaş oldunuz siz?"

Nawoo sessizce Mürekkep'e baktı. Masmavi gözleri safir gibi parıldıyordu. Karanlık bir gecenin göğünde iki yıldız göz kırpıyordu sanki. Çok güzel ve esrarengizdi, sevgiyi ve iyiliği bilen sadık bir kediydi.

Nawoo tek dizinin üzerine çöktü ve Mürekkep'i dikkatlice okşadı.

Yarın hiçbir şey olmayacak. Sen de uzun yıllar boyu Leenae'nin yanında kalmaya devam edebilirsin o zaman, değil mi?

Mürekkep onun sessiz sorusunu miyavlayarak cevapladı. Sanki biliyormuş, aklından geçenleri okuyabiliyormuş gibi ışıldayan, mavi gözlerle Nawoo'ya baktı.

Leenae yaklaştı ve Mürekkep'i kollarına aldı. Her daim asil ve zarif görünen hayvan, Leenae'nin kolları arasındayken kedi yavrusu gibi oyun oynamaya başlardı.

"Anlaşıldı, arkadaş olmuşsunuz siz."

"Pencereyi açık mı bıraktın? Rüzgâr esiyor sanki."

Evin içinde serin bir hava dolaşıyordu. "Yağmur yağıyor, niye açık bırakayım. Islaksın diye öyle geliyor sana. Kıyafet getireyim, bekle."

Leenae kurutmalıkta asılı duran kıyafetleri ona fırlattı.

"Neden geldin?"

Seni kurtarmak için. Nawoo bu sözleri yuttuktan sonra üstünü değiştirdi. Yıkanmış olmalarına rağmen Leenae'nin kokusu sinmişti sanki. Yumuşatıcının altında bile genç delikanlının kokusunu alabiliyordu.

"Sana da zahmet verdim."

Mutfağa doğru yürüyen Leenae aniden durdu. "Niye yaşlı adam gibi konuşuyorsun oğlum?"

"Ne diyeyim o zaman?"

"Ne ne diyeceksin? Değiştirdin ya üstünü, tamam işte. Evimize ilk kez geliyormuşsun gibi davranmasana. Alışamıyorum şu haline."

Nawoo da içinde olduğu duruma alışmakta zorluk çekiyordu. On üç yıl önce ölen arkadaşıyla yeniden karşı karşıya gelip bu kadar sakin konuşabilmesi nasıl oluyor da bir rüya değil de gerçek gibi hissettirebiliyordu?

Mutfakta bir şeylerle uğraşırken, "Annenle kavga mı ettin? Evden mi kovuldun yoksa?" diye seslendi Leenae.

Nawoo cevap vermeden bakışlarını salonda gezdirdi. Bir daha asla buraya gelemeyeceğini düşünmüştü ama buradaydı işte.

Mürekkep mutfaktan çıkıp Leenae'nin odasına girince Nawoo da peşinden gitti.

Masanın üzerinde eski bir bilgisayar vardı. Kedi oyuncaklarıyla dolu yatağın üstündeyse defterler ve test kitapları dağılmıştı. Nawoo'nun bakışları masadaki küçük fotoğraf çerçevesinde durdu. Haje Leenae'nin yanında gülümsüyor, parmaklarıyla V işareti yapıyordu. Ne zaman çektirmişlerdi bunu? Belki de kendi çekmiş ama üzerinden yıllar geçtiği için unutmuştu...

Pencerenin dışında bir şimşek çaktı, hemen ardından dünyayı sarsan bir gök gürültüsü duyuldu. Tam o anda fotoğraf değişti, Leenae smokin, Haje ise gelinlik giyiyordu.

Evleneceğim onunla. Mutlu mesut yaşayacağız.

Gözleri şaşkınlıktan kocaman olurken Mürekkep acı acı miyavladı.

"Gök gürültüsünü duydun mu?" diye bağırdı Leenae kapının dışından.

Fotoğraf tekrar eski haline dönmüştü. Hava serin olmasına rağmen Nawoo'nun şakaklarından soğuk terler akıyordu. Hayal görmüş olmalıydı. Ya da gelecekte kendisini bekleyen şeydi gördüğü.

Leenae, "Orada ne yapıyorsun, gelsene," diye seslenince kaçarcasına odadan çıktı. Alnından akan teri silen Nawoo'ya garipseyerek baktı Leenae.

"Yüzünün hali ne, bir şey mi oldu? Gök gürültüsünden mi korktun yoksa?"

"Hayır."

"Hayırmış. Hayalet görmüş gibisin. Terliyorsun resmen."

Hâlâ geç değildi. Hemen şimdi barmenin yanına dönüp ona geldiği yere geri dönmek istediğini söylerse, az önce gördüğü şey bir yanılsama olarak kalabilirdi.

"Yaşına göre davran biraz. Bu yaşta gök gürültüsünden korkulur mu?"

"Sus artık."

Yaşına göre davran mı? Şu anda Nawoo'nun en çok istediği şey yaşına göre davranmaktı zaten. Uzun uzun düşündükten sonra bir yüzük almış, gece manzarasıyla ünlü Sky Lounge'da rezervasyon yapmış, evlilik teklifi için gerekli tüm hazırlıkları kusursuz bir şekilde tamamlamıştı. On dokuz değil, otuz iki yaşında gibi davranmak istiyordu. Ne var ki bugünden sonra tüm geleceği alt üst olabilirdi.

"Neden haber vermeden geldiğimi bilmiyorsun."

"Neden bilmeyeyim? Gayet belli."

Annesiyle kavga edip de isyan bayraklarını çektiğini düşünüyor olmalıydı. Bildiği hiçbir şey yoktu. Bilmesi mümkün değildi.

"Sinir yapma, gel otur şöyle. Of, *ramyeon*u çok hızlı yedim galiba. Annem *maesil* içmemi söylemişti, sana da koyayım. Sindirime iyi geliyormuş."

Mutfakta ne yapıyor diye merak etmiştim, *maesil* arıyormuş demek, diye düşündü Nawoo. Artık geri adım atamazdı. Leenae böyle tatlı tatlı gülümserken, hıçkırarak ağlayan Haje'yle yeniden karşılaşmışken bunu yapamazdı. Geriye tek bir seçenek kalmıştı. Nawoo bir sandalye çekti ve güçsüz bir edayla kendini bıraktı.

"Sodaya *maesil* katmayı denedin mi hiç? Tadı efsane oluyor."

Leenae *maesil*i masanın üzerine koydu ve buzdolabından soda çıkardı.

"Buz da lazım buna."

Deneylere bayılan yaramaz, küçük kardeşi gibiydi Leenae. Marketten alığı *ramyeon*u tek başına yemezdi, içine ya jambon ya peynir koyar, veya iki farklı *ramyeon*u birbirine karıştırırdı. Kendi özel tarifi olduğunu söyleyerek övündüğü şeylerin gelecekte piyasaya sürüleceğini hayal dahi edemezdi herhalde.

"Doğru. Bal da lazım. Annemin *maesil*'i pek tatlı olmuyor."

Bir bardakta buz, *maesil* ve balı karıştırdıktan sonra üzerine soda ekledi.

"İstemiyorum dedim ya."

"İç. Sağlığa iyi geliyor." Leenae masaya iki bardak koydu.

Maesil'in keskin kokusu burnuna kadar geldi. Miyavlama sesiyle bakışlarını tekrar salona çevirdi. Mürekkep kedi kulesinin üstünde dışarıyı izliyordu. Yağmur damlaları giderek şiddetleniyor, gök gürültüsü ve şimşekler karanlık gökyüzünü yırtıyordu. Gürültülü ve kaotik bir geceydi.

"Ortaokul ikide, yaz tatilindeyken annenin ayak işini yapmıştım ya hani. Bazen ben değil de sen gitseydin ne olurdu diye düşünüyorum," dedi Leenae aniden.

Nawoo'nun bardağa uzanan eli havada durdu. Neden birden o günü gündeme getiriyordu? Onun da kendisiyle aynı şeyi düşünebileceğine hiç ihtimal vermemişti.

"Ne olacak, eşyaları verip dönerdim işte."

Neticeyi kendi gözleriyle açıkça görmüş, o günü tekrar yaşamış ve öğrenmişti; zamanı geri alsa da sonunda bir araya geleceklerdi. Onların yazgısı buydu çünkü.

"Biz her zaman yetişkinlerin ne düşündüğünden korktuk. Dünya ne kadar değişirse değişsin, çocukları karşı cinsten biriyle arkadaş oldu mu anne babalar hemen endişeleniyor. Geç saatlere kadar dolanmamalıymışız, ders notlarımıza dikkat etmeliymişiz,

büyükler yokken birbirimizin evine gitmemeliymişiz... Niye? Yakında liseye başlayacağız diye. Liseye geçtiğimizdeyse..."

Leenae konuşmayı bıraktı ve acı acı gülümsedi. Ailelerinin müdahalesinden bıktıkları için onu da çağırdıklarını bilmiyor değildi Nawoo. Çünkü baş başa olmaları şüphe çeker ve anlamsız önyargılara sebebiyet verirdi. Liseye geçtiklerinde aileleri daha da kaygılanmaya başlamıştı. Çünkü bu kez üniversite sınavı denilen engeli aşmaları gerekiyordu. Tüm bu sürece en yakından tanık olan kişi de Nawoo'ydu.

"Bu yüzden birbirimize karşı hep suçlu hissettik aslında. Birlikte daha fazla vakit geçirmek, daha fazla anı biriktirmek istesek de bunu yapacak ne zamanımız ne de imkânımız vardı. İçimizde ukde kaldı bu."

"O zaman bugünden itibaren..." Sakin görünmeye çalışsa da sesi titriyordu. Nawoo dilinin ucuyla kuru dudaklarını ıslattı. "Anılar biriktirin işte. Hem sınava da ne kaldı şurada."

Yarıda kalan hikâyelerinin devam etmesi için, birlikte daha fazla vakit geçirebilmeleri için geri dönmüştü buraya. Büyük bir özlemle dilenen dileği gerçeğe dönüştürmek için, Haje'nin sonuna kadar tuttuğu sözü Leenae de tutabilsin diye buradaydı.

"İnsanlar böyledir. Hiç gitmedikleri yerler daha güzel, hiç denemedikleri yemekler daha lezzetli, uzanamadıkları şeyler daha değerli görünür."

Leenae bardağı alıp yavaşça salladı. Buzların birbirine çarpışını duyabiliyordu.

"Gerçekleşmeyen aşk da öyle. Bu yüzden ilk aşklar mükemmeldir hep. Gerçekleşmedikleri için."

En güzel zamanlarda, en içten duygularla başlayan ilk aşk... Birbirlerine kızmaya vakit bulamayacakları kadar kıymetliydi aralarındaki. Gençliğin çocuksu duyguları olarak görülebilirdi, ancak tam da bu yüzden kalbin en derinlerinde saklanan değerli birer hatıraya dönüşmüşlerdi. Haje için Leenae, Nawoo'nun asla aşamayacağı yüksek ve sağlam bir duvardı.

"Yavaş yavaş biriken zamanın değeri göz ardı edilemez. Aşk tüm duyguları bir anda ortaya dökmekten ibaret değildir. Derinden ve usulca hissedilen de aşktır, hatta böylesi daha korkutucudur. Çünkü farkına dahi varmadan birbirinizin içine işlersiniz."

Durup dururken bu alakasız aşk hikâyesi de nereden çıkmıştı şimdi? Ancak bir şey kesindi; üniversite sınavına bu kadar az kalmışken, on dokuz yaşındaki bir gencin böyle bir konuşma yapması pek olası değildi.

"Yağmur yağıyor diye ortam mı yapmaya çalışıyorsun?" diye homurdandı Nawoo.

"Sen neden geldin o zaman?"

"Annemle kavga ettim, oldu mu?"

"Bahaneye bak."

Nawoo cevap vermek yerine içeceğinden bir yudum aldı.

"Yarın gitmeme engel olmak için gelmedin mi işte? Bu yağmurda buraya gelmenin tek sebebi bu."

Çakan şimşekle birlikte gök gürültüsü bir kez daha dünyayı salladı. Kedi kulesinde yatan Mürekkep usulca miyavladı. Nawoo yanlış duyduğunu, anlamsız kelime oyunlarına gereksiz manalar yüklediğini düşündü.

"Şu bozuk karakterin yüzünden gitme dediğimde daha çok gidesin geliyor, değil mi?"

"Doğru. Mürekkep'e hediye vermek istemiştim. En çok hangisini sevdiğini öğrenmek istesem de piyasadaki mamaların hepsini tek tek satın alamazdım ki. On dokuz yaşında bir çocuğun nasıl o kadar parası olsun? Evcil hayvan fuarına gidersem bir sürü mama ve ödül maması alabilirdim ama. Fırsat bu fırsat diye düşünmüştüm."

Evcil hayvan fuarı yarındı. En azından bu dünyada fuar henüz yapılmamıştı. Ne var ki Leenae'de bir gariplik vardı. Sanki tüm bunlar çoktan olmuş bitmiş gibi konuşuyordu.

"Sen neden bahsediyor–"

"İç elindekini çabuk. Asidi kaçacak."

Aniden dili damağı kurudu. Nawoo içeceğinden bir yudum aldı. Bir şimşek daha çaktı ve gök gürültüsü göğü yırttı. Kedinin miyavlaması sanki birini acele ettirmek ister gibiydi. Leenae bir süre Mürekkep'e baktı ve konuşmasını sürdürdü.

"Zaman Haje ve senin için farklı akıyor. Buna saygı göstermelisiniz. O zamanı zorla geçirmeye çalışma ve gereksiz yere suçluluk da hissetme."

"Ne saçmalıyorsun?" diye bağırdı Nawoo. İçine yayılan korkuyu hissedebiliyordu.

"Bizzat deneyimlemedin mi?"

"Neyi?"

Leenae cevap vermek yerine içeceğinden bir yudum daha aldı.

"Ne yaparsan yap, Haje ve ben mutlaka birbirimizi bulacağız. Çünkü o bizim geçmişimiz. Mükemmel geçmişimiz."

Burnunun ucunda güçlü bir meyve kokusu dolaşıyordu. Leenae elindeki bardağı bırakıp omuzlarını silkti.

"Bundan sonra içinde olmadığım, yalnızca ikinize ait bir geçmiş yaratın kendinize."

Şakağına bıçak saplanır gibi bir acı hissetti. Zemin ayaklarının altından kayacaktı sanki. Halüsinasyon görüyormuş gibi başı dönmeye başladı.

"Hanmin'le yakındık evet, ama o ben değil. Ne diye her şeyi biliyormuş gibi konuşup duruyorsa."

Şiddetli yağmur sesi ortadan kaybolmuştu. Tüyler ürperten sessizlikte tanıdık bir ses duydu.

Kız arkadaşına baktığında aklına o gelmeyecek mi? Ne hissederdi kim bilir. İlk aşkıyla en yakın dostunu...

Gözlerinin önündeki zaman ve mekân yeniden kaotik bir hal almıştı. Artık nerede olduğunu, kiminle olduğunu bile anlayamıyordu.

"Leenae?"

Karşısında oturan Leenae'ydi muhakkak. On üç yıl önce ölen, yarın ölümü kucaklayacak on dokuz yaşındaki Leenae'ydi şüphesiz. Peki *yarın* ne zamandı? On üç yıl önceki gün müydü? Gözlerinin önündeki delikanlının sonsuza dek aralarından ayrılacağı o gün, gerçekten yarın mıydı?

O anda bir düşünce beynine bir şiş gibi saplandı.

Geçmişte değil, o kişinin yarattığı dünyadasınız. Ve o kişi daima yanınızdadır.

Nawoo hızla başını sağa sola salladı. Mümkün değildi. Bu kahrolası dünyada neyin doğru cevap olduğunu da, zamanın nasıl aktığını da anlayamıyordu. Ama bir şeylerin ters gittiği açıktı. Ancak ters giden şeyin ne olduğunu ve hangi ölçüte göre değerlendirilmesi gerektiğini bilmiyordu.

"Yoksa... sen miydin?"

Onu bu birbirine girmiş zamana davet eden Leenae miydi? Aniden karanlık salonda tek başına oturan adamı hatırladı. Dudaklarının ucu kıvrılarak fırlattığı o soğuk gülümsemenin sahibinin kim olduğunu tahmin edebiliyordu artık.

"Yaşamak o kadar mı ağır geldi? Eskisinden daha da hırçın biri olmuşsun! Lanet kişi ha, ne ayıp!"

Leenae hafifçe sırıtarak elindeki bardakla oynuyor, Nawoo'nun düşünceleri giderek iç içe geçiyordu. Neye inanacağına şaşırmıştı.

"Barmenin bahsettiği o kişi gerçekten de sen misin? Omzuma dokunan o el senin elin miydi?"

"Mürekkep'le dost olmuşsunuz. Az önce sana selam verdi, fark ettin mi?"

Nawoo kedi kulesinde heykel gibi oturan kara kediye baktı.

Bu dünyayı yaratan merhametlidir. Şefkatli ve lütufkârdır.

Lütufkâr, şefkatli ve merhametli olan *o kişi*, Leenae'yi kurtaran insanı mı simgeliyordu?

"Hayır. Mümkün değil. Neden buradayım ben?"

Tek amacı Leenae'yi kurtarmaktı. İçinde verdiği savaşın ardından, Haje'ye kaybettiği zamanı geri vermek için buraya geri dönmüştü. Fakat tüm bunların hiçbir anlamı yok muydu yani? Kanlı canlı karşısında oturan Leenae'yi kurtaramayacak mıydı?

"Leenae, yarını atlatırsak–"

"Benim için yarın yok. Geçip giden zamanı geri döndüremezsin."

"Hayır, hayır diyorum! Ben seni... seni mutlaka..."

Elleri tir tir titriyordu. Boğazında kuru bir toz fırtınası koptu. Konuşamıyordu.

"İçtenlikle kutlarım ikinizi. Hep söylemek istemiştim. Nawoo, bu dünyanın sonuna geldin. Geçmişinin de sonundasın. Artık yalnızca senin var olduğun gelecekte yaşa."

"Olmaz. Sen karar veremezsin buna."

Yorgunluk hissi bütün vücudunu sardı, üzerine şiddetli bir uyku çöktü. Kendine gelmesi gerekiyordu ancak bir türlü gözlerini açamıyordu. Karşısında oturan Leenae'nin tebessümü yavaş yavaş siliniyordu.

"*Right* Nawoo, sen usandırıcı derecede iyi yürekli bir adamsın."

"Kes sesini. Ne olur."

"Ve Haje'yi gerçekten seviyorsun."

"..."

"Kokteyllerimin tadını beğendin mi?"

Bir anda bütün dünya karardı. Bedeni derin bir bataklığa gömülmüştü. Hafif kahkahalar kayboldu, ardından kedinin miyavlaması duyuldu, derken miyavlamalar da giderek zayıfladı.

Bu dünyada seni benden iyi kim tanıyor?

Bu dünya Leenae'ye aitti.

Donmuş bir nehir gibi zaman akmayı bıraktı.

Dondurmalı pasta. Bir tabakta elli farklı şeyi karıştırma.

Daveti gönderen varlık, Nawoo'nun ne karar vereceğini daha başından biliyordu. Etraflarını saran soğuk hava ağır ağır

dağıldı, uzaklaşan yağmur sesi tekrar yakından duyulmaya başladı. Yağmur berrak ve hüzünlü bir şekilde dünyayı ıslatıyordu.

OTUZ İKİ

SENİ ANDIĞIMIZ GÜNLER

1

Rüzgâr esince sokaklara yağmur misali yapraklar döküldü. Havalar soğudu mu etraf atıştırmalık satan tezgâhlarla dolardı. Lezzetli yiyecekler nesilleri aşarak herkesin damak tadını cezbediyordu. Kışın dershanenin önünden *bungeoppang* alıp yediği günleri hatırladı. Nawoo kırmızı fasulyeli, Leenae de kremalı *bungeoppang* severdi. Nawoo kırmızı fasulyenin vazgeçilmez bir klasik olduğunu söyler, Leenae ise krema dolgusunun yenilikçi bir deneyim ve bugünün trendi olduğunu savunurdu.

Siz istediğinizi yiyin, ben ikisinden de alacağım.

Her seferinde iki delikanlıya acır gibi bakardı Haje.

Sokakta yürürken tanıdık bir oyuncunun posterinin asılı olduğu bir kozmetik mağazasının önünde durdu. Hoş tebessümü, gören herkesi istemsizce gülümsetiyordu. Kozmetik markasının yeni yüzüydü anlaşılan. İki ay önce sona eren dizisi büyük ilgi görmüştü. Başrol oyuncusunun performansı iyiydi, yönetmenlik de harikaydı ama her şeyden öte hikâye olağanüstüydü. Orijinali bir internet romanıydı, hayran kitlesi arasında ağızdan ağıza yayılarak nihayet bir diziye uyarlanmıştı.

Nawoo pek dizi izlemezdi. Ara sıra film açardı sadece, gelgelelim bu diziyi ilk bölümden son bölüme kadar hiç kaçırmamıştı.

Nawoo izleyici panosuna bir yorum yazacağını söyleyince Seongjin boğazına bir şey kaçmış gibi öksürmeye başlamıştı.

"Ne yazacağım dedin?"

"Eser iyi olduğu için dizisi de beğenildi tabii diyeceğim."

"Anlaşıldı. Sıyırmışsın."

"Senin tüm eserlerine yorum bırakıyorum ben, bilmiyor muydun?"

"Bir hatam varsa söyle. Okul yıllarımızda falan zorbalık da yapmadım halbuki."

Seongjin teneffüslerde defterine gayretle bir şeyler karalar, herkes ders çalışırken o gece boyu internete roman yüklerdi. Boş işlerle uğraşmaması ve hobisine üniversiteye girince devam etmesi yönündeki yorumların hepsine kulaklarını tıkamıştı. Seongjin okurların bir sonraki bölümü beklediğini söylediğinde herkes, "Üniversiteye giremediğinde sonuçlarıyla onlar mı yüzleşecek?" diye eleştirmişti onu. Nihayetinde puanı tuttuğu için en ufak bir ilgi duymadığı tarih bölümüne girmişti, ancak orada hayatının dönüm noktasını yaşayacağını ne çevresindeki insanlar ne de Seongjin'in kendisi tahmin edebilirdi.

Market çalışanı, kargo yükleme-boşaltma elemanı, garsonluk, kuryelik ve dershanede yardımcı öğretmenlik gibi işler yaparken de her gece dizüstü bilgisayarının başına oturmuştu. Ailesinin iş bulması yönündeki ısrarlarına ve çevresindekilerin yüksek lisans yapması yönündeki tavsiyelerine aldırmadan yazmaya devam etmişti.

"Lisedeyken eğlencesine yazıyordum ama sadece birkaç profesyonelin hayatta kalabildiği bir sektör bu. Bu sefer tarih hikâyesi yazayım diyorum. Annem öğrenirse tansiyonu yükselir herhalde ama en azından bir kere ana dalımı kullanmaya çalışmalıyım bence."

Annesinin tansiyonunu yükselten sebep olarak gördüğü o eserinin sükse yapacağını Seongjin de tahmin edemezdi. "İş imkânı bile yok, boş yere tarih bölümüne gönderdim çocuğu," diye sızlanan annesiyse kısa sürede mahallede övünmeye başlamıştı.

Seongjin bir kez akıntıyı yakalayınca hiç hız kesmeden ilerlemişti. Şimdiye kadar yazdığı eserlerden üçü ekranlara uyarlanmış

ve bir sonraki çalışmasının telif hakları daha taslak aşamasındayken satılmıştı. Eski bir dizüstü bilgisayarla anne babasından laf yiye yiye yazı yazan o çocuk, kendine bir stüdyo kurarak arkadaşları arasında en çok vergi ödeyen, sevilen bir yazara dönüşmüştü. Sessizce kendi yolunda yürümüş ve sadece kendi çabalarıyla istediği dünyayı yaratmıştı.

Sonuçta hikâyenin sonunu getirmem lazım. Bana bakma öyle.

Defterini aceleyle kapatan genç delikanlıyı hatırladı. Nawoo telefonunu cebinden çıkardı ve arama tuşuna bastı. Birkaç kez çaldıktan sonra tanıdık bir ses duydu.

"Ne oldu?"

"Bölmüyorum, değil mi?"

"Az önce akşam yemeği yedim, aradayım. Yarına kadar bitirmem gereken bir taslak var, sabah olmasın diye dua ediyorum anlayacağın."

"Siz halledersiniz pek saygıdeğer yazar bey."

Alaycı alaycı güldü Seongjin. "Saçmalamayı bırak. Ne oldu, söyle."

Nawoo başını kaldırıp gökyüzüne baktı.

Zamanında önemsiz meseleler için birbirlerine telefon etmiş, basit şeylerle gülüp eğlenmişlerdi. Aynı üniformayı giymiş, aynı sınıfta oturmuş ve her gün birbirlerinin yüzlerini görseler de devamlı mesajlaşmışlardı. Peki neyle bu kadar meşgullerdi de bir telefon bile edemeyecek hale gelmişlerdi? Ekranda beliren ismi görür görmez, *bir şey mi oldu acaba* diye endişe ettikleri yaşta mıydılar?

"Özür dilemek istedim."

"Ne?"

"Lise sondayken internet romanı topluluğunda hikâyeni yayımlamıştın ya. O zaman sana küstahça öğüt vermiştim, aklını başına al, boş işlerle uğraşma diye. Çok özür dilerim."

Telefonun ucundan öksürük sesleri geliyordu. Yine rahatsızlanmış olmalıydı.

"Ne oluyor birden? İnsan normalde yapmadığı bir şey yaparsa ya bedeninde ya da zihninde bir sorun vardır der annem. Neyin var?"

Neyi olduğunu söylese inanır mıydı? Bizzat yaşadığı halde rüya mı gerçek mi olduğunu kendi de anlayamıyordu. Nawoo burnundan güldü.

"Nawoo, orada mısın?"

"Evet. Neyin var deyip durmasan?"

"Neredesin sen?"

"Neredeysem neredeyim. Meşgul, büyük yazarımız gelecek mi sanki?"

"Geleceğim."

"Taslak ne olacak?"

"Taslak mı önemli şimdi?"

"Bir şey olduğu yok. Aklıma geldin diye aradım."

Sokaktaki insanlar hızla yanından geçip gidiyordu. Saat kulesinin saniye ibresi dönüyor, trafik ışıkları renk değiştiriyordu. Yeşil ışıkla adımlar hızlanıyor, kırmızı ışıkla arabalar hareket ediyordu. Nawoo gülmeyi bıraktı ve derin bir iç çekti.

"Seongjin, nasıl dayandın?"

"Bir yerine bir şey mi oldu? Niye böyle konuşuyorsun?"

Birdenbire sormak istedi. Çıkışı ve ışığı olmayan o baş döndürücü labirentten nasıl kurtulmuş, o karanlığı nasıl aşmıştı? Bir duvarla karşılaşınca yönünü değiştirerek, ışık olmadığında elleriyle yolunu bulmaya çalışarak geçirdiği acılı ve zor zamanları nasıl atlattığını gerçekten merak ediyordu.

"Ne dayanması, sadece yaşadım, yalnızca yazdım. Derken buralara kadar geldim." Hafifçe güldükten sonra ekledi. "Her şey geçip gittikten sonra geriye dönüp baktığımda nasıl dayandım diye düşünüyorum tabii. Ama yaşamakla meşguldüm, böyle şeyler aklıma bile gelmiyordu. Büyükler hep der ya, her şey bir şekilde geçer diye. Geriye de çok uzağa da bakmaya gerek

yok, sadece parmak uçlarına bakmaya devam edince bir yerlere varıyor insan. Yaşamak başlı başına büyük bir şey sonuçta."

"..."

"Sence de öyle değil mi?"

Leenae ölünce dünya bir anda griye dönmüştü. Renkleri, kokuları, sıcaklığı dahi hissedememişti. Şimdi düşündüğünde o zamanları nasıl atlattığını bilmiyordu. Yalnızca on dokuz yaşındaydı. En yakın dostunun ölümüyle o genç yaşta nasıl başa çıkabilmişti? Ama nihayetinde günbegün yaşamış ve hayatta kalmıştı. Yürüdüğü yol engebeli ve uzundu. Ve böylece farkına bile varmadan otuzlarına gelmişti.

"Aslında o gün tek başına gitmene izin verdiğim için kendimi kötü hissettim. Hanmin Leenae'yle yakın olduğu için öyle konuştu. Daha sonra seninle görüşüp özür dileyecekmiş."

"Yanlış bir şey söylemedi."

Dostunun ilk aşkını yıllar boyu kalbinde saklamıştı. Bu gerçek kesinlikle inkâr edilemezdi.

"Kim haklı, kim haksız diye bir şey yok. Kaderin bir cilvesi sadece. Onların on beşlerinde tanışıp birbirlerinin ilk aşkı olmaları da, sizin büyüdüğünüzde birbirinizi bulmanız da kaderdi. Başkalarının dedikodusunu yapmayı seven tiplerin saçma sapan konuşmalarına aldırma. Ne söyledim, geriye bakma, çok uzağa bakma, sadece şu an bulunduğun yere bak. Doğrusu bu."

Serin gece rüzgârı tanıdık bir sesi taşıyordu.

Right Nawoo. Artık geleceğin dünyasında yaşa.

"Biri daha söylemişti bunu."

"Kim?"

Kim olduğunu Nawoo da bilmiyordu. Gerçekten onunla tekrar karşılaşmış mıydı?

"Biri işte."

Telefon konuşmaları bu şekilde sona erdi. Nawoo elini iç cebine koydu. Saat yedi olmuştu, Haje'yle görüşmesine yalnızca on beş dakika kalmıştı. Büyük adımlarla meydanı geçti.

2

Devasa camın arkasında ışıklar parıldıyordu. Dünya insanların hayatından farklı değildi; sadece uzaktan ve yükseklerden bakıldığında güzel görünürdü. Dağın tepesindeki manzara Tanrı'nın resmettiği bir tabloydu adeta, gece manzarası rengârenk ışıkların çiçek açtığı kozmik bir bahçeyi andırıyordu.

"Lezzetli bir şeyler yiyelim derken *budae jjigae* ya da *mandu jeongol* düşünmüştüm ben."

Özenle süslenmiş masanın üzerine biftek, salata ve deniz mahsulleri konulmuştu. Mavi güllere bakan Haje'nin yüzünde garip bir gülümseme vardı.

Nawoo en güzel gece manzaralı odayı ayırtmıştı. Haje'nin *budae jjigae* sevdiğini ve sıcacık *mandu*'ları üfleyerek yemekten mutluluk duyduğunu elbette biliyordu. Ama bir günlüğüne böyle bir ortam da fena olmazdı sanki.

Çalışan, kırmızı şarabı kadehlerine doldurduktan sonra yanlarından ayrıldı. Pencerenin dışında bir ışık nehri akıyor, masanın üzerinde mumlar nazikçe sallanıyor, şaraptan yayılan üzüm kokusu yemek kokularının arasından yükseliyordu.

"Biraz tuhaf sanki."

"Neden, ortama uymuyor muyum?"

Pencereden dışarı bakan Haje bakışlarını Nawoo'ya çevirdi. "Ne oluyoruz bugün? Mavi gömlek giymişsin, kravatın da bayağı şık."

"Aşırıya mı kaçmışım?" Nawoo mahcubiyetini gizleyemedi.

Haje gülümseyerek başını iki yana salladı. "Hayır, çok yakışmış. Önceden de giyseydin ya."

Yakışmayacağını düşündüğünden, çok dikkat çekeceğini sandığından ve tarzına uymayacağını hissettiğinden böyle giyinmek için epeyce cesarete ihtiyacı olmuştu. Sanki ona ait değilmiş ve yanlış bir tercihmiş gibi geldiğinden tereddüt etmişti.

"Yakışmış mı gerçekten?"

"Böyle konularda yalan söylemeyeceğimi biliyorsun. Gerçekten harika görünüyorsun. Bu yüzden tuhaf ya zaten."

Bunun bir iltifat olup olmadığını anlamak zordu. Ancak Nawoo da aynı şekilde kendini tuhaf hissediyordu. Şu anda kiminle oturduğunu, gözlerinin önündeki kadının gerçek mi yoksa illüzyon mu olduğunu kestiremiyordu. Kim bilir, bu kırmızı sıvı onu başka bir dünyaya ve zamana götürürdü belki de.

Nawoo, "Görmeyeli biraz kilo mu vermişsin sen?" deyince Haje'nin gözleri irileşti.

"Kilo mu vermişim? İş seyahatinde restorandan restorana atladım resmen. Yöneticimiz bölgedeki tüm lokantaları biliyordu. En az iki kilo almışımdır. Hem görüşmeyeli ne kadar oldu ki şunun şurasında."

Şimdi düşününce, daha sadece bir hafta olmuştu. Buradaki dünyanın zaman kavramına göre böyleydi en azından.

"Yanakların tombuldu senin," dedi Nawoo bifteği keserken.

"Neresi tombul yanaklarımın?" Haje şaşkın bir ifade takındı, sonra da onaylıyormuş gibi konuşmaya devam etti. "Eskiden öyleydi gerçi. *Ponçik* derlerdi hatta. Çoktan yirmi yıl olmuş."

"Bana daha dün gibi geliyor."

Haje'yi ilk kez gördüğü o yaz gününü çok iyi hatırlıyordu. Küçük ve yuvarlak yüzüyle ona garip garip bakmıştı. O kız çocuğu şimdi zaman duvarını aşmış, otuz iki yaşındaki haliyle karşısında oturuyordu.

"Aman, sen de." Haje hafifçe gülüp anlatmaya başladı. Çoğu şirket ve iş hakkındaydı. Parıldayan gözleri nehre akan ışıklar gibi göz kamaştırıcıydı.

Uzun süre birbirlerinin yanında kaldılar. İyi birer dost ve sevgili oldular. Onların hikâyesi bir mum kadar sıcak, yıllanmış şarap kadar derin ve yumuşaktı. Haje müdürün sesini taklit edince Nawoo kahkahalarla güldü.

Yemekten sonra tatlılar getirildi. Haje'nin yüzü aniden kızardı. Artık zamanı gelmişti, bir süre tereddüt eden Nawoo nihayet dudaklarını kıpırdattı.

"Bugün buraya..."

"Nawoo, üzgünüm ama önce ben söylesem olmaz mı?"

Gülüşünün izlerinin silindiği gözleri Nawoo'nunkilerle buluştu.

"Yanlış mıyım bilmiyorum ama... eğer bugün beni buraya çağırmanın sebebi düşündüğüm şeyse..." Gergin bir şekilde önündeki peçeteyle oynuyordu. "Nawoo. İşimi gerçekten seviyorum. Yeteneklerimin tanınmasından da çok mutluyum. Bu proje iyi gittiği için muhtemelen gelecek yıl kendi sorumluluğumda bir ekibim olacak. Eğer ekip lideri olursam çok daha meşgul olacağım."

"..."

"O yüzden önce ben söyleyeyim. Henüz evlenmeyi düşünmüyorum."

Haje'nin gözbebekleri hafifçe titredi, Nawoo'nun yüreği dalgalar gibi kabardı. Aralarında sonsuzluğu andıran bir sessizlik geçti. Kırmızı şaraptan bir yudum aldı Nawoo.

"Bu restorana rezervasyon yaptırmamın nedeni ne sence?"

"..."

"Özel bir gün olmadığı müddetçe seninle böyle bir yerde yemez yiyemez miyiz?"

"Kendi kendime gelin güveyi mi oldum o zaman?"

Kim bilir dercesine omuzlarını silkti Nawoo. Haje başını eğdi ve burnundan güldü.

"Vay be! Nasıl da yedim ama. Evlenme teklifi edeceksin sanmıştım. Başta şaşırdım, sonra da kötü hissettim kendimi. Şimdiyse..."

"..."

"Utandım ama rahatladım da."

Nawoo, Haje'nin bardağını doldurdu.

"Edecektim, evet."

Kadehine uzanan Haje'nin eli havada kaldı.

"Birkaç gün önce yüzük aldım ama kaybettim. Bulmak için etrafta dolaşırken aklıma onlarca düşünce üşüştü."

Eğer Haje'yle ilk karşılaşan ben olsaydım, üçümüzün kaderi değişir miydi? Leenae'nin ölümünü engelleyebilseydim, Haje'nin hayatı farklı olur muydu? Nawoo için her an korkutucuydu. Haje bir gün gidecek miydi? Aralarındaki tanıdıklık sıkıcılığa dönüşebilir miydi? Acaba ileride başka biriyle birlikte olur muydu? Hiç tereddüt etmeden arkasını dönüp gidebileceğinden korkuyordu. Elinden gelse, on beş yaşında bir çocuk gibi diretirdi. Ne yapıp edip Haje'yi yanında tutmak istiyordu.

Gelecek belirsiz ve kaygı verici olsa da tek yapabileceği, şu an elinden gelenin en iyisini ortaya koymaktı. Zaman er ya da geç bir cevap verecekti. O cevap ayrılık olsa da.

"Çok uzaklara bakmayalım."

Haje'nin bu sözleri nasıl karşılayacağını bilmiyordu. Hâlâ kendine güvenemiyordu ve hâlâ geçmişinden pişmanlık duyuyor, bugününe odaklanamıyor, geleceğe kaygıyla bakıyordu. Ancak yavaş yavaş geçmiş zamanı silecek ve şimdide kalacaktı. Henüz kapısını çalmamış zaman için endişelenmemeye karar vermişti.

"Yüzüğü buldun mu peki?"

Nawoo ellerini iki yana kaldırdı.

"Hem bulmuşum gibi hem de hâlâ arıyormuşum gibi."

"Nasıl cevap bu?"

Hâlâ aramakla neyi kastettiğini anlamıştı belki de.

Nawoo derin bir nefes aldı ve dudaklarını araladı. Bugün burada Haje'ye söyleyeceği şeyler bir dönüm noktasının başlangıcıydı.

"Arkadaşlarımla buluştuğumu söylemiştim ya."

"Üniversite arkadaşların mı?"

Nawoo sessizce başını salladı. "Hayır. Lise arkadaşlarımla buluşmuştum aslında."

"..."

"Leenae'yle yakın olan çocuklarla."

Leenae'nin ismi ne zaman kaybolup gitmişti aralarından? Hayır, aslında sadece kaybolmuş gibi, unutmuş gibi davranmışlardı. Haje bir kitapçıdaki çizgi romanlara, Çin lokantasının tabelasına, apartmanın arka kapısına çıkan yürüyüş yoluna ve hâlâ orada duran kafeye uzun uzun bakardı. Belki de sonsuza dek Haje'nin anılarında yaşayacak o çocuğun parlak gülümsemesini görürdü Nawoo.

Rüzgâr yanlarına hafif kahkahalar getirdi. Artık o kahkahaları kabullenmelerinin zamanı gelmişti.

"Yalan söylediğim için özür dilerim."

Haje anladığını belirtircesine başını salladı. Nawoo'nun kalbinden geçenleri biliyordu. O da aynı şekilde hislerini saklıyor olmalıydı çünkü.

"Bu hafta sonu Leenae'yi ziyaret edelim mi?"

Bunu söyleyebilmek düşündüğünden çok daha uzun zaman almıştı.

"Edelim. Üçümüz bir araya gelmeyeli uzun zaman oldu."

Nawoo kadehi eline alıp yavaşça salladı. Kırmızı sıvı ve aroması hafifçe dalgalandı.

"Kokteyl sever misin?"

"Kokteyl de nereden çıktı?" diye sordu Haje.

"Çeşitli içkilerin meyve aromalarıyla karıştırılmasıyla yapılırmış. İçki acı, meyve ekşi, şeker tatlı ve soda ferahlatıcı."

Şarap uykusunu getirmiş olmalı ki sandalyenin arkasına yaslandı Haje.

"Ayrıca rengârenkler."

Aynı alkol veya içecek, karışım oranına göre farklı tatlar kazanabilirdi. Hangi bardakta servis edildiğine ve nasıl süslendiğine göre bambaşka bir atmosfer yaratırdı.

"Kokteyller de insanlara benziyor bir bakıma."

Sayısız insan ve birbirinden farklı hayatlar kadar kokteyller de türlü türlüydü.

Haje'nin bakışları nehirde dağılan ışıklara yöneldi. Zifirî karanlığın ardından güneş doğacak, olağanüstü dünya bambaşka bir yüzünü gösterecekti. Nasıl ki yıldızlar kaybolup güneş doğuyor, bir kokteylde acı ve tatlı bir arada bulunuyorsa, insanın hayatı da her anıyla farklı şekillerde akıp gidecekti. Mutlu ve neşeli günlerle acı ve sıkıntılı günler iç içe geçip karmaşık ama bir o kadar da büyüleyici bir renk oluşturacaktı.

Nawoo'nun bakışları da pencereye yöneldi, yere dağılmış yıldızlara bakarak şarabından bir yudum aldı.

Dışarı çıktıklarında serin gece havası ikisini de sarıp sarmaladı.

Bezgin bir ifadeyle ellerini birbirine vurarak, "Ah, aklım bir karış havada," dedi Haje.

"İçeride bir şey mi bıraktın?"

"İş seyahatinden dönerken sana hediye almıştım. Sandalyede kaldı."

"Gidip alayım."

Nawoo arkasını dönünce onu hemen tuttu.

"Olmaz, benim vermem lazım."

Haje hızlı adımlarla içeri girdi. Nawoo'nun bulanık zihni biraz berraklaşmış gibiydi. Ellerini cebine sokarken bir kedinin miyavladığını duydu. Başını çevirdiği yerde sokak lambasının ışığının ulaşamadığı karanlık bir çiçek tarhı vardı.

"Miyav."

Çimenlerin arasında mavi bir parıltı titreşiyordu. Sanki karanlığı bir araya toplamış gibi görünen siyah ve küçük yaratık, Akdeniz'i andıran masmavi gözlerle ona bakıyordu.

Kedi bir kez daha miyavlarken bir yerlerden bir ses duyuldu.

"*O kişi* kararınızdan pek memnun değil. Daha özenli bir seçim yapamaz mıydınız?"

Yoğun üzüm kokusu tüm bedenine işlerken, büyüleyici gece manzarası adeta kalbinin de parıldamasını sağlıyordu. İçten sohbetlerle yürekleri sıcacık olmuş, derinlere gizlenmiş anılar kalplerinin bir köşesini hafifçe sızlatmıştı. Her bir an hem neşeli hem de hüzünlüydü. Leenae'yi delicesine özlüyordu. Kediye doğru, *ne yapalım,* dercesine ellerini kaldırdı.

"Bir şansım daha olacaktır elbet."

"Nawoo."

Tanıdık sese doğru döndü. Haje ona koşuyordu.

On beş yaşındaki o tatlı kız, on dokuz yaşında güçsüzce yere çöken o genç kız ve otuz iki yaşında her şeyden çok bugününü seven o kadın Nawoo'ya el salladı. Arkasına baktığında çiçek tarhında yalnızca karanlık kalmıştı.

Nawoo hafifçe gülümsedi ve kararlı adımlarla Haje'ye yaklaştı.

SONSÖZ

Bu kitap zamanla ilgili bir roman; geçmişin pişmanlıkları ve geleceğin kaygıları yüzünden bugününü kaybeden bir adamın hikâyesi.

Şimdi yaşamakta olduğumuz bu anı mor renkle temsil ettiğimizi varsayalım. Bu rengin içinde geçmişi simgeleyen kırmızı ve geleceği temsil eden mavi dengeli bir şekilde karışmıştır. Biz sadece şimdiki zamanda yaşadığımıza inanırız, ama insan hayatı bundan çok daha karmaşık. Bazen kıymetli bugünümüz, solup giden bir geçmiş ve henüz gelmemiş, tam anlamıyla hazırlanamadığımız bir gelecek tarafından rehin alınır.

İnsanlar bana sık sık şunu sorar:

"Eserleriniz arasında sizin için en değerli hikâye hangisi?"

Bu sorunun cevabı her zaman belli.

"Şu anda yazdığım hikâye en kıymetlisi."

Kitap olarak yayınlanan tüm eserler benim geçmişim. Elimden çoktan çıkmıştır ve karakterlerin hepsi benim âlemimde kaybolmuştur. Ama şu an yazdığım metin benimle birlikte.

İstersem ana karakterin cinsiyetini ve bakış açısını değiştirebilirim. İlk cümleyi onlarca kez yeniden yazabilir, hatta bir bölümün tamamını silebilirim. Sonradan yazılan hikâyeyi öne almak da tam tersi de mümkün. Mutlu bir son, trajediyle bitirilebilir.

.

İçimdeki her şeyi ortaya dökebilirim ve bunun mümkün olduğu bu anın hikâyesi, benim için dünyadaki en kıymetli şey. Ama hayat yazmaktan farklı. Sadece şimdiye odaklanmak hiç de kolay değil.

İnsanların endişelerinin yüzde yetmişinin geçmişe dair pişmanlıklardan ve henüz yüzünü göstermemiş geleceğe dair kaygılardan oluştuğu söylenir. Nawoo, Haje, Leenae ve onların değerli şimdiki zamanını paylaşan sizlerin, gereksiz endişelerden en azından biraz olsun kurtulmanızı temenni ediyorum.

Son olarak, geçmişte birlikte çalıştığım, halen bu kitap üzerinde benimle birlikte çalışan ve gelecekte de birlikte çalışmayı umduğum Rabbit Hole editörü Lee Eunji'ye teşekkür ederim.

Kitaplar her daim zaman yolcularını bekler. Sizleri on yıl, yüz yıl, bin yıl öncesinin dünyasına ve hikâyelerine davet eder. Umarım birçok insan bu daveti kabul eder ve bu süreçte kendi yolunu bulur, parlak bir geleceği karşılar.

2024, yaz başı

Lee Hee-young

Bu karekod

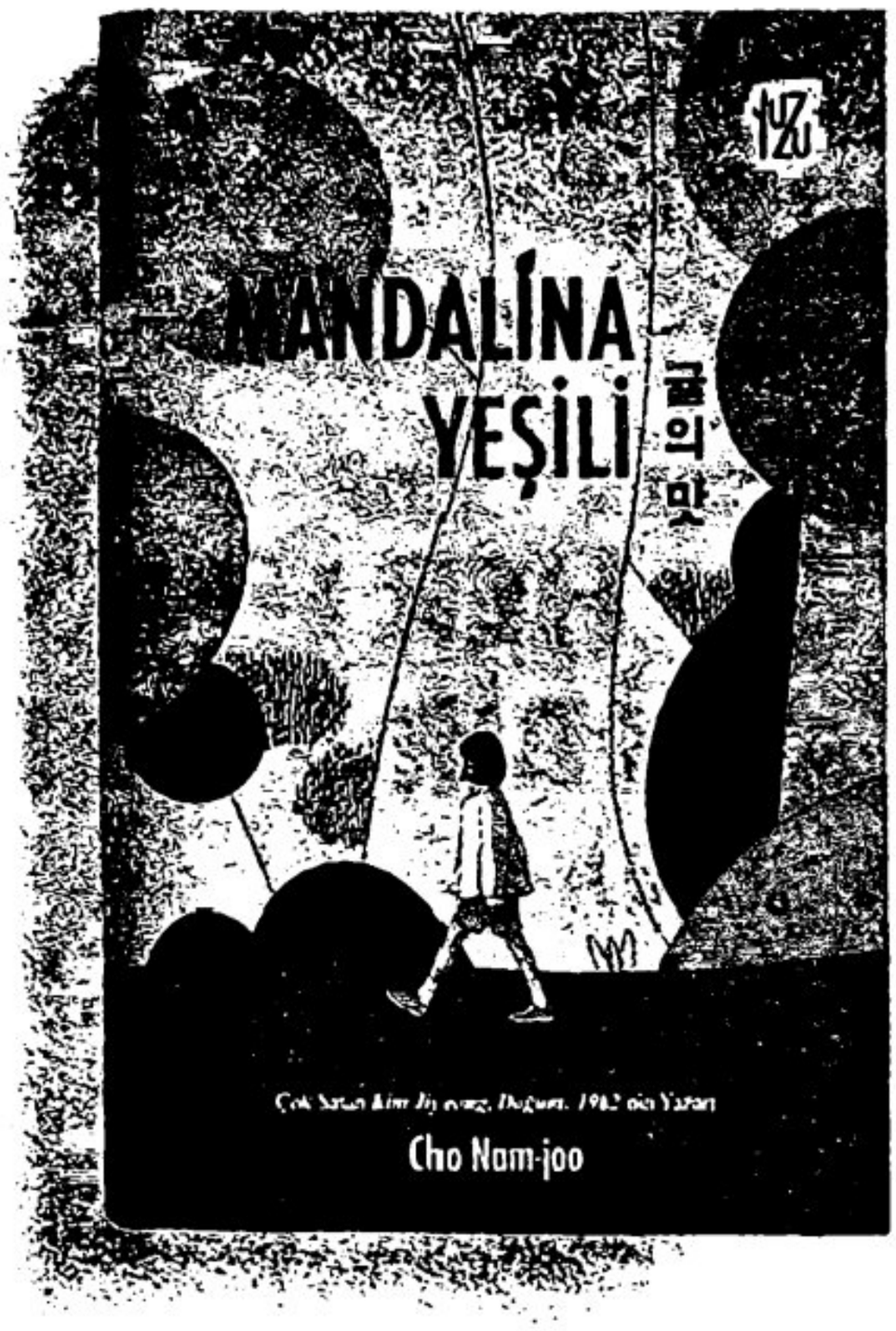
HER HAFTA

YENİ BİR KİTAP

öneriyor!

MANDALİNA YEŞİLİ

Cho Namjoo

Lise birinci sınıfa başlayan dört genç kız: Dayoon, Soran, Haein ve Eunji. Onları bir arada tutan dostluk, Shinyeongjin Lisesi'nin beton duvarlarının ardında, zamanla derinleşen çatlakların arasında.

Jeju Adası'na bir gece gömdükleri söz, büyümeye, değişmeye ve kırılmaya karşı verdikleri sessiz bir yemin misali keşfedilmeyi bekliyor.

Çocuklukla yetişkinlik arasında bir yere sıkışmış bu karakterlerin hikâyesi parçalı, dağınık ve çok tanıdık. Mandalina gibi bir bütünün parçası olan genç kadınların hikâyesi bu; kendilerine özgü tatları, yaralar ve umutlarla bezeli...

yuzukitap

Sihirli Kız Emekli Oluyor

PARK SEOLYEON

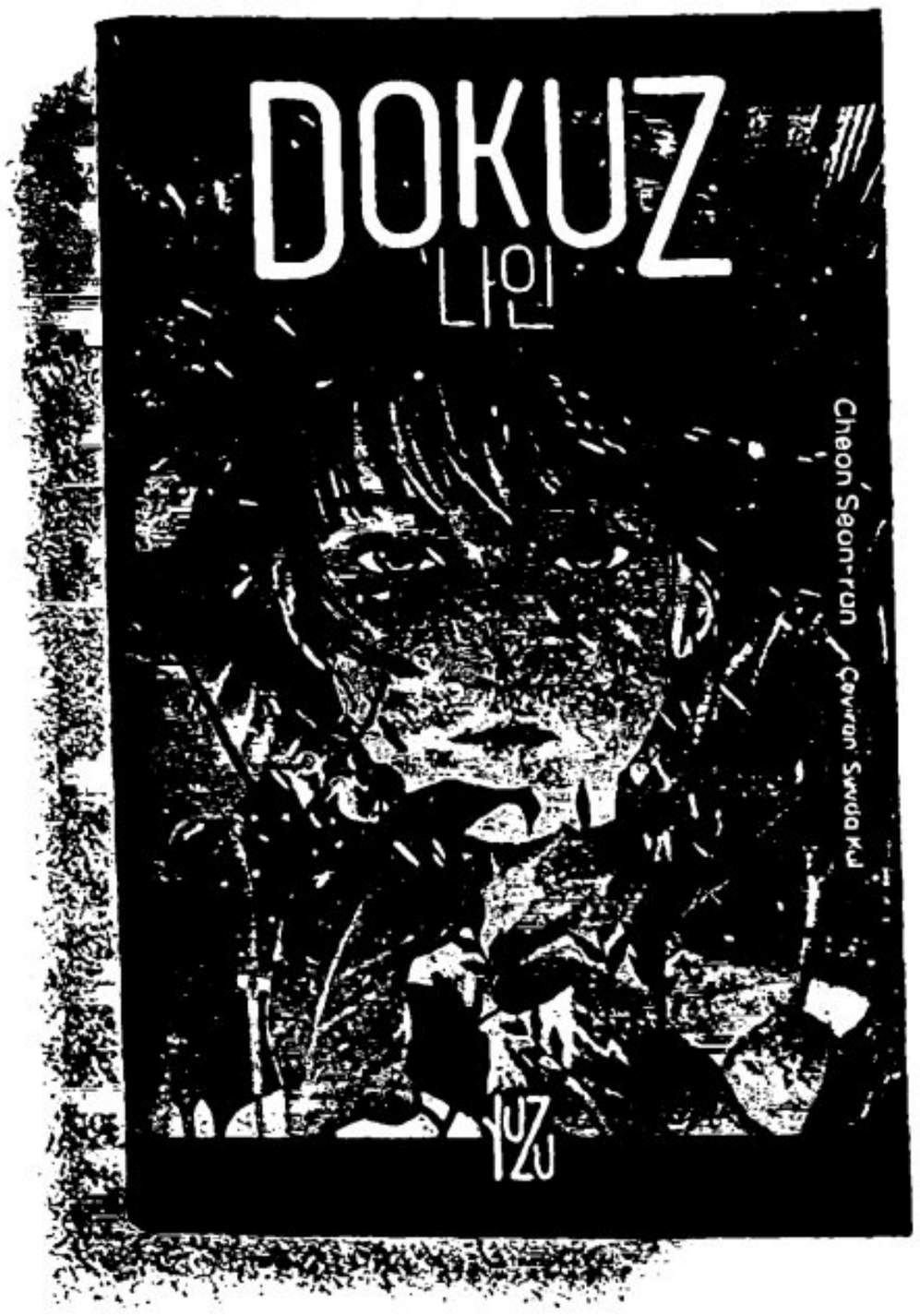

Pandemide işini kaybettikten sonra depresyona giren ve kredi kartı borcu içinde boğulan yirmi dokuz yaşındaki umutsuz kahramanımız, Mapo Köprüsü'nden atlayarak sıkıntılarına son vermeye kararlıdır. Ancak bu intihar girişimi, Zamanın Sihirli Kızı'nı bulma görevindeki Aroa tarafından önlenir. Kahramanımız belki de o özel kişidir. Fakat sihirli kız olmak, kitaplarda tasvir edilenlerden çok farklıdır: Sadece alın yazısı değil, bir meslektir bu. Kahramanımızın eğitimler alması, görevlere katılması, insanlarla tanışması gerekmektedir. Çünkü dünya iklim krizi yüzünden yok olma tehlikesiyle karşı karşıyadır. Yüksek tempolu ve büyüleyici hikâyesiyle *Sihirli Kız Emekli Oluyor*, ay ışığında kötülükle savaşıp gün ışığında zafere ulaşmak için korkusuzca kendini keşfetme yolculuğuna çıkan ve hayal kurmaktan vazgeçmeyen okurlara sesleniyor.

yuzukitap

DOKUZ

Cheon Seon-ran

Liseye giden Wonwoo Park iki yıl önce gizemli bir şekilde sırra kadem bastı. Kaçtı mı yoksa öldürüldü mü, kimse bilmiyor. Teyzesiyle yaşayan on yedi yaşındaki Dokuz, bir gün aniden bitkilerin seslerini duymaya başladığını fark eder. Gelgelelim dünya onun bu yeni yetenekleriyle hayatta kalabilmesi için elverişli değildir. Ancak genç kız, Wonwoo'nun kayboluşunun ardındaki sırrı öğrenmeye karar verir arkadaşlarıyla gizem dolu bir yolculuğa çıkar. Bitkilerin bildiği ama insanlardan gizlediği sır perdesini yavaş yavaş aralayan Dokuz, olayı aydınlatırken kendine dair şaşırtıcı gerçekleri de keşfeder. Kore edebiyatının genç kalemlerinden Cheon Seon-ran'dan sarsılmaz dostluklara, karanlığa boyun eğmeyen umuda ve farklılıklara rağmen kendini olduğu gibi kabul etmeye dair fantastik ve duygusal bir roman...

YUZU
yuzukitap